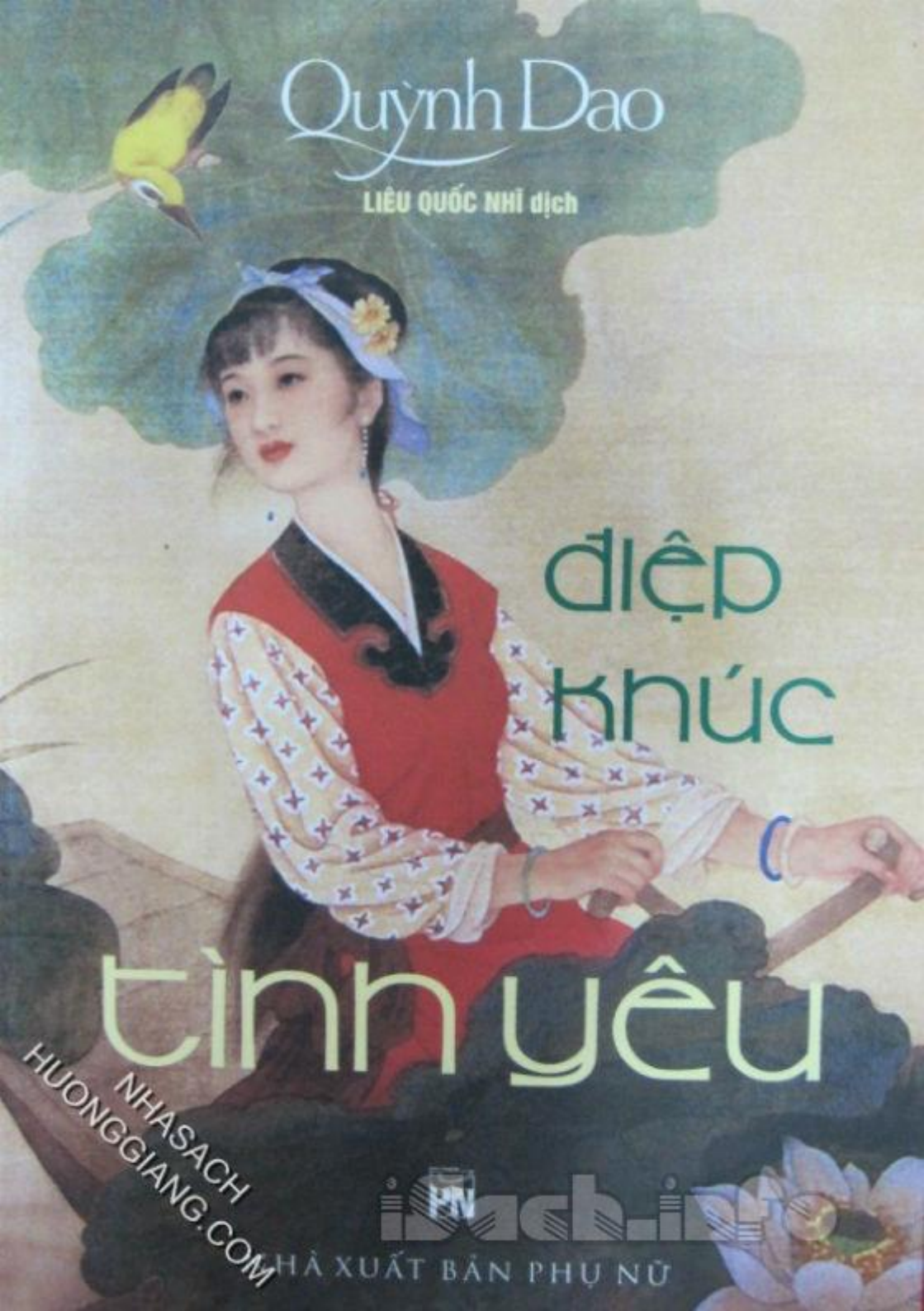

Quỳnh Dao

LIÊU QUỐC NHÌ dịch

đẹp
khúc

tình yêu

NHASACH
HUONGGIANG.COM

PN
inchiostro

HÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Quỳnh Dao

ĐIỆP KHÚC TÌNH YÊU

Thông tin về ebook

Điệp Khúc Tình Yêu

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: nguyên văn vũ

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 26-August-2015

Tổng số 235 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Lần đầu tiên Linh San gặp Sở Sở. Đó là một buổi chiều tháng mười.

Nếu không gặp Sở Sở, có lẽ cuộc đời của Linh San đã phẳng lặng không sóng gió như hai mươi năm đã qua Bình thường nhưng vui vẻ, đầy đủ, thoải mái và rồi sẽ lấy chồng đẻ con như bao nhiêu người bình thường khác. Vậy mà... như một định mệnh nàng đã gặp Sở Sở.

Buổi chiều hôm ấy đối với Linh San cũng giống như những chiều khác. Sau buổi ăn trưa, đến trường "Bé Ngoan" với những học trò nhỏ. Dạy hát, nhảy múa, chơi trò chơi, kể truyện... Mãi đến năm giờ chiều tan dạy, mới trở về nhà. Nàng sống với cha mẹ trong khu chung cư.

Từ ngày thành phố Đà Bắc mở rộng, các cao ốc phát triển nhanh chóng, chung cư trở thành nơi ở hợp lý cho những người có lợi tức bình thường. Và gia đình của Linh San cũng ở trong vòng thông lệ đó. Lúc mới đến đây, Linh San vừa tròn mười tám. Bốn năm ở đây là cả một sự suy nghĩ. Trước kia, tuy nhà không đồ sộ nhưng nhà nhà qua lại thoải mái. Tình láng giềng khắng khít, ai cũng có thể là bạn bè, giúp đỡ nhau. Còn ở chung cư này, chỉ cách nhau có một vách ngăn, sống gần nhau mấy năm trời mà sao vẫn xa lạ. Ví dụ như nhà của Linh San nằm ở tầng thứ tư này. Tổng cộng có năm căn cùng tầng, vậy mà Linh San không biết những người láng giềng của mình họ sống bằng nghề gì, gia đình có bao nhiêu người?

Thình thoảng San mới nghe cô giúp việc kể lại là căn E mới dọn đi, Căn A đổi chủ...

Chiều hôm ấy, từ trường về với chồng vợ mẫu giáo trên tay, Linh San bước vào cổng chung cư Nàng nhìn về phía thang máy. Đèn đang cháy ở nút tầng thứ mười. Linh San có tật ít chịu chờ đợi và nàng vội vòng qua cầu thang thường. Lên tầng hai, rồi tầng ba... Chợt nhiên Linh San nghe thấy có tiếng đuổi bắt nhau. Chuyện gì xảy ra thế? Tòa chung cư này tổng cộng có trên sáu mươi căn nhưng từ xưa đến nay, phải nói là rất yên tĩnh. Linh San vừa đặt chân đến chân thang lầu tư thì một bé gái đang sồng sộc xông xuống, suýt đâm sầm vào người nàng. Phía sau là tiếng cô gái đuổi theo:

- Sờ Sờ đứng lại, đứng lại không?

Linh San còn đang ngơ ngác thì cô gái đã đuổi kịp, chụp lấy bé gái. Bé gái cũng không vừa, vừa quay lại cắn, đánh vừa cố thoát thân. Linh San kéo cô bé về phía mình.

- Sao? sao thế, chuyện gì thế?

- Cha nó bảo là ở nhà học bài, nó không nghe lời, phá phách còn bỏ chạy xuống lầu chơi.

Linh San nhìn thiếu nữ. Với cách ăn mặc, nàng đoán ra cô gái là người làm. Trong khi con bé không vừa, nó cố vùng vẫy.

- Tôi làm gì mặc tôi, chị không có quyền can.

Con bé thật hung dữ, đôi mắt nó long lên. Một đôi mắt đẹp với những sợi mi dài.

- Cậu bảo mày ở nhà, chạy ra phố rủ lạc làm sao?

- Mặc tôi.

Cô bé vẫn cố vùng khỏi tay cô gái. Linh San can thiệp:

- Thôi em lên lầu, coi chừng cha về sẽ bị đòn đấy.

- Kệ tôi.

Nó lại sùng sộ, và cắn ngay vào tay cô gái, thế này là không được rồi, Linh San nghĩ và quyết định.

- Để tôi phụ cô mang nó lên lầu.

Và Linh San kẹp chồng vớ vào nách, tay giữ chặt tay con bé. Khiêng nó lên lầu. Rất khó khăn mới khiêng nó tới chân cầu thang. Nhưng vừa tới nơi, con bé cũng thừa lúc rút tay ra được và cấu mạnh vào tay Linh San một cái. Ngón tay nó nhọn và dài, lập tức nơi bắt tay Linh San một vết đỏ rớm máu hiện ra. Linh San cố chịu đau hỏi:

- Nhà số mấy thế?

Cô gái bối rối:

- Dạ, 4A ạ.

à thì ra cái nhà mà cô gái giúp việc ở nhà nàng ban sáng bảo là mới đổi chủ. Linh San cùng cô gái đưa con bé vào nhà.

- Nó tên gì vậy?

Cô gái nói;

- Dạ, bé Sở Sở ạ. Còn em là Hương, người làm ở đây.

Linh San nói:

- Sở Sở, được rồi. Hãy nhốt nó vào phòng.

Con bé giật mạnh tay ra, nó xô Linh San ngã xuống đất. Chồng tập trên tay này cũng rơi vung vãi. Rồi bỏ chạy về phía sau ghế sa lông với tư thế sẵn sàng chống đối. Cô Hương vội cúi xuống nhặt tập cho Linh San trong khi Linh San một mình ngồi dậy.

- Thừa cô, đây là vợ của cô.

Linh San đang phúi người, chưa kịp lấy chồng vợ thì con bé lại phóng ra như mũi tên, nó lúi đầu vào bụng cô Hương làm chồng vợ lại đổ tung tóe. Cô Hương đỏ mặt:

- Sờ Sờ, mi điên rồi ư?

Linh San đã đứng vững, nàng nhìn bé Sờ Sờ. Nó cũng đưa mắt ứng chiến với cô không chịu thua, chỉ cô Hương đáng thương là phải cúi xuống lượm vợ lần nữa. Linh San đưa mắt nhìn khắp phòng. Gian phòng bày biện chứng tỏ chủ nhân nó giàu có. Ghế sa lông màu cà phê sữa loại đắt tiền. Thảm trải nhà màu sữa. Tủ bàn bằng gỗ quý. Bên trong là phòng ăn với quầy rượu đầy ắp rượu ngoại quốc cho thấy chủ nhân nó đã bị âu hóa. Những đứa con duy nhất của nhà giàu dễ hư hỏng vì dư dả thời gian. Nhưng đâu phải cứ ai con nhà giàu cũng mất dạy như con bé này. Linh San trừng mắt:

- Em mà không ngoan, tôi đánh em chết.

- Tôi thách đấy.

Linh San giận dữ nói:

- Em tưởng tôi không dám ư?

Và nàng bước nhanh tới, trong lúc bé Sờ Sờ chưa kịp phản ứng, nàng đã ấn được nó xuống ghế, vỗ mấy cái vào đít. Bé

Sở Sở vừa hét vừa vùng vẫy, nó quơ tay về phía mặt Linh San. Linh San đã biết những ngón tay vừa bắn vừa nhọn, nàng quay mặt đi, nhưng không kịp một vết sượt rất bóng lên cổ. Linh San điên tiết lên, quay sang cô Hương:

- Chị Hương, chị lấy dây lại cho tôi.

- Đừng, đừng...

Bé Sở Sở hét, cô Hương do dự, Linh San biết là cô Hương không dám nhưng lòng đã quyết nên lấy sợi dây buộc tóc trên đầu xuống, trói hai tay bé lại. Nó hét như bị chọc tiết, và nhảy như khi khắp phòng. Linh San thấy chưa đủ, nên lại gọi:

- Cô Hương, tôi bảo cô mang dây lại mà?

Cô Hương sợ hãi, không dám chống đối, vội vào trong lấy ra sợi dây phơi. Bé Sở Sở vừa thấy lại hét.

- Đừng, đừng trói tôi.

- Em có còn dám cắn, dám đánh, dám cào người nữa không? Đứng yên đó cho tôi.

Bé Sở Sở đã đứng yên. Nó sợ hãi nhìn Linh San. Nó đã biết sợ vì người đứng trước mặt nó không phải dễ bắt nạt. Nó cúi đầu xuống. Linh San ra lệnh:

- Lại ghê sa lông ngòi xuống.

Cô bé do dự rồi chậm chạp bước tới ghế.

- Chị Hương, chị hãy lấy cho tôi cây lược, một cái khăn và cái bấm móng tay.

- Vâng.

Mười phút sau Linh San đã lau mặt, chải tóc và cắt móng tay cho con bé tươm tất. Con bé bây giờ không còn la hét, nó ngoan ngoãn một cách khuất phục trong lòng ghế. Nhưng đôi mắt không giấu được nét thù hằn.

Làm xong, Linh San cời trói cho Sở Sở, nàng ôm chồng tập đứng dậy, quay sang nói với cô Hương.

- Nó bao nhiêu tuổi rồi?

- Em cũng không biết. Vì em mới làm cho nhà này hơn một tháng.

Linh San gật gù:

- à! Nhưng cô cũng nên nói với cha nó là nó cần đến trường học.

Rồi nàng bỏ ra ngoài phòng. Bé Sở Sở nhìn theo, dọa:

- Tôi bảo ba tôi sẽ giết cô.

Linh San nghe được, quay lại. Con bé có đôi mắt to, đôi môi nhỏ. Một cô bé đẹp. Cái nét thù hận, chống đối chưa tan. Linh San lắc đầu với nụ cười:

- Được rồi cứ bảo ba bé sang giết cô nhé.

Và Linh San bước ra cửa. Chỉ cách hai căn, một hành lang nhỏ là đến cửa nhà nàng. Linh San lấy chìa khóa riêng mở cửa.

Đứa bé kia, Linh San cũng không ngờ sau đó lại đảo lộn cuộc đời bình lặng của nàng.

CHƯƠNG 2

Buổi tối Linh San ngồi trước bàn chậm rãi sửa bài cho các học trò mẫu giáo, tiếng cười nói từ phòng khách vọng vào. Rõ nhất là giọng của chị Linh Trân và bạn trai là Lập Cao. Linh San chống tay dưới cằm nhìn ngọn đèn trên bàn, nàng nghĩ đến bà chị hơn mình hai tuổi, từ nhỏ sống chung, ăn chung, ở chung, ngủ chung, vậy mà mới đây có hình bóng của Trương Lập Cao chen vào thì cũng thay đổi nhanh chóng.

Linh Trân chỉ cười tươi khi có sự hiện diện của Lập Cao bên cạnh. Nhiều lúc San thấy mình phát ghen, nàng đã nói với mẹ.

- Mẹ Oi, không lẽ mẹ nuôi một đứa con 24 năm, là chỉ nuôi dùm cho anh Cao? Tại sao lúc nào chị Trân cũng có biết anh Cao không vậy?

Bà Lưu không những không giận mà còn cười nói:

-Ồ, việc nuôi con gái bao giờ chẳng là nuôi dùm cho người khác? Ngày nào khi tim con bị chinh phục bởi một bóng hình nào đó thì con cũng vậy thôi, không phải chỉ con mà cả thằng em trai cũng vậy, nó sẽ có bạn gái. Con người là thế con ạ, tất cả là chuỗi tuần hoàn, lúc nhỏ chỉ có mẹ cha, lớn lên là chồng vợ, khi già chỉ biết con cái.

- Mẹ Oi, mẹ có cho chị Trân đi lấy chồng không?

- Có chứ sao không? và lại rể cũng là con của mình, khi Trân

lấy chồng mẹ không những không mất con, mà còn có thêm một thằng rê?

Bà Lưu cười một cách thỏa mãn. Linh San tròn mắt nhìn mẹ.

- Mẹ Oi, mẹ có biết không mẹ là người hiểu con và cảm thông cho tuổi trẻ nhất. có điều...

- Có điều gì sao con?

- Đó là mẹ không làm sao để con có thể nói với chúng bạn là mẹ tao khắt khe chuyên chế, hủ lậu, hay kiếm chuyện, những điều mà con thường nghe chúng bạn kể về mẹ mình.

Bà Lưu cười xòa vuốt tóc con.

- Con có biết không? Khi mẹ còn bé bà ngoại con giữ mẹ như giữ phạm nhân, mãi đến lúc mẹ lớn yêu cha con, ngoại đã phê bình đủ thứ, từ gia thế, nhân phẩm học lực đến tướng mạo của cha, tất cả không đáng đồng xu, mãi đến khi lấy chồng, mẹ đã tự hứa với lòng bao giờ con cái lớn lên, mẹ sẽ không để chúng con phải gặp cảnh khổ như mẹ.

Linh San cười nói:

- Con thì coi cái điều ngoại khắt khe với mẹ là một sự may mắn.

- Sao vậy?

- Nếu không thế thì làm sao bây giờ con có được một người mẹ cảm thông với con cái như thế này?

Bà Lưu cười, bẹo má con.

- Nói như con thì mẹ phải cảm ơn ông bà ngoại con nhiều hơn

nữa.

- Dĩ nhiên rồi, chúng con cũng vậy.

Hai mẹ con nhìn nhau cùng cười.

Bây giờ tiếng cười nói từ phòng khách vang có cả tiếng đùa cả cha với mẹ Linh San cảm thấy gia đình mình rất hạnh phúc. Bên cạnh đó Linh San còn nghe được cả tiếng nhạc. Chắc hẳn Linh Vũ đang mở nhạc ở phòng riêng, nhưng tiếng nhạc rất dễ thương, bất giác Linh San đứng dậy, nàng đi về phía phòng khách, vừa lúc Linh Vũ từ phòng riêng bước ra.

- Chị Ba lạc quyen đi.

- Sao vậy? Kiếm tiền mua đĩa hát nữa phải không?

- Đúng quá!

- Tao đâu có tiền.

Anh chàng Linh Vũ 15 tuổi nhượng mày nói:

- Đừng keo kiệt! Cả nhà ai cũng làm ra tiền chỉ có em là giai cấp chừa tay thôi.

Linh San nói:

- Tao chỉ mày cách làm tiền nhé, mày có thấy anh chàng công tử họ Trương ngồi ở phòng khách đó không? Đến đấy là có tiền ngay.

Linh Trân đã nghe được, lớn giọng:

- Linh San này, mày dạy em không đàng hoàng vậy, mày tập nó xin tiền.

Linh San bước vào cười với Linh Trân.

- Dù sao thì em cũng chưa có người để bị lột.
- Có chắc không? Còn cái đuôi kia để đâu?
- Cái đuôi nào? Chị muốn nói anh Nhiếp Sanh à?

Linh Trân kể môi rồi quay sang Linh Vũ nói:

- Còn ai vô đây nữa. Linh Vũ, chị chỉ cho em nè, ngày mai em đến đứng trước cửa trường Mẫu giáo, đợi đến khi nào cái đuôi của chị Ba đến thì em cứ vùi.
- Đừng tầm bậy nha, người ta chưa có gì hết đó.

Linh trân nói:

- Chưa có gì mới dễ kiếm tiền, càng quen lâu càng khó nói.

ông Lưu Tư Khiêm quát:

- Tụi bây hai chị em đều ở ngành sư phạm, giáo dục em út như vậy đó à?

Linh San vọt miệng.

- Đó là môn giáo dục cơ hội cha ạ!

Cả nhà cùng cười. Linh Vũ thừa cơ hội đến đứng kế bên Trương Lập Cao, với nụ cười cầu tài.

- Anh Cao!

Linh San tiếp hỏi:

- Ngu quá! Sao lại kêu bằng anh Cao? thế này thì đáng được có 100 đồng thôi, nếu em chịu kêu bằng anh rể thì được nhiều

tiền hơn.

Linh Trân đỏ mặt.

- Linh San!

- Ô kìa chưa, muốn lấy chồng thấy mồ mà nghe người ta kêu người yêu mình là anh rể lại đỏ mặt.

Linh San nói và quay về phía Lập Cao:

Anh Cao này, nói thật đi. anh có thích làm anh rể tôi không chứ?

Trương Lập Cao thật thà.

- Còn mong gì hơn.

Linh Trân đỏ mặt lườm.

- Cái ông quý này..ông...

Cả nhà lại cười ồ. Trong không khí vui vẻ đó đột nhiên có tiếng chuông cửa reo. Cô người làm Thúy Liên ra mở cửa rồi quay vào nói:

- Cô Ba ơi có người kiếm cộ Tôi đoán như vậy vì cô ấy nói là tìm cô tóc dài.

Ở nhà, chị Trân cắt tóc ngắn, chỉ có Linh San là để tóc dài thôi. Chị Trân nói:

- Linh Vũ này coi ai đấy, có cái đuôi của Linh San theo không?

Thúy Liên đĩnh chính ngay:

- Không phải đâu, cô người làm ở gần đây tên Hương đến kiểm đây.

Bất giác Linh San đưa tay sờ vết thương nơi cổ, cái vết cào ban nãy vẫn còn đau, nàng bước ra cửa. Cô Hương đang đứng đấy có vẻ thấp thòm.

- Thưa cô, ông chủ nhà tôi mời cô qua nói chuyện.

Linh San hơi ngạc nhiên:

- Hử?

- Có lẽ cô Hương đã đem chuyện ban nãy kể hết cho cha của Sở Sở nghe, nên ông ấy định mời qua để cảm ơn. Nhưng như vậy thì cũng kỳ cục, muốn cảm ơn sao không đích thân tới nhà mà lại sao người làm đến mời? Một thái độ quan liêu hách dịch. Linh San không muốn đi, nhưng cô Hương đã nhìn nàng với đôi mắt cầu khẩn.

- Cô làm ơn qua một chút đi.

- Thôi được.

Linh San nói rồi quay vào trong nhà:

- Mẹ Oi, con đi một chút nhé.

Linh San theo chân cô Hương bước ra cửa, thuận tay khép lại, nàng vẫn còn nghe tiếng cười từ trong vọng ra. Chắc là Linh Trân và Lập Cao lại pha trò nữa rồi. Linh San cười cảm thấy cuộc sống tràn ngập niềm vui.

Tới trước cửa căn nhà 4A, Linh San theo chân cô Hương vào nhà. Phòng khách vắng lặng. Một sự im lặng. lạnh lùng. Tăm thảm dày dưới chân thật ấm. Đèn không mở sáng, chỉ có một

bóng tròn ở góc nhà.

Linh San cảm thấy một sự bức rức khó chịu. Từ một phòng khách tràn ngập tiếng cười của mình bước tới một căn phòng hoàn toàn yên lặng như bước sang một thế giới khác. Linh San không nhìn thấy người, chỉ nghe cô Hương nói.

- Ông chủ, cô ban chiều đến đây này.

Linh San mở to mắt tìm kiếm, mới trông thấy một người đàn ông dáng dấp to lớn đang đứng tựa người vào khung cửa sổ. Nàng chỉ nhìn thấy phần lưng. áo trắng, quần xám tro Người đàn ông lập tức quay lại. Một tay vịn khung cửa, tay kia với chiếc cốc có rượu hình như ông ta đang nghĩ ngợi điều gì. Linh San thấy bất mãn, giả vờ ho một tiếng, ông ta mới quay người lại.

Bỗng Linh San bối rối. Khuôn mặt ông ra rất trẻ. Hàm rộng, mắt to, xa xăm, lông mi dày, mũi thẳng, môi mỏng và khép kín tạo cho khuôn mặt đáng dấp lạnh lùng, cao ngạo. Nhìn ông Linh San không dám tin là với khuôn mặt không trên 30 kia lại có đứa con lớn như Sở Sở.

- Cô dùng một tí rượu nhé!

Người đàn ông lên tiếng, phá tan cái không khí yên lặng. Linh San vội nói:

- Cảm ơn, tôi còn rất á Đông.

Gã đàn ông nhú mày, rồi ra lệnh cho cô Hương.

- Chị Hương, cho một tách trà.

Linh San nói:

- Không cần ông ạ, tôi sẽ về ngay đây.

ông chủ nhà nhìn Linh San chăm chú. Đặt ly rượu trên bàn, rút một điếu thuốc, thở khói, rồi tự giới thiệu với Linh San.

- Tôi họ Võ, tên là Bằng Phi.

San gật đầu.

- Còn tôi là Linh San- Lưu Linh San.

- Tôi biết rồi.

ông chủ nhà nói ngay.

- Sao ông biết?

- Đâu có gì khó đâu? Ở dưới phòng quản trị chung cư cho tên họ và lý lịch cô cơ mà.

Giọng nói ông ta lạnh lùng không một chút tình cảm. Linh San thắc mắc. Tại sao lại phải xuống phòng quản trị để điều tra tên tuổi. Có đáng gì đâu? Cô Hương đã mang trà ra. Linh San đỡ lấy tách trà phá tan cái không khí yên lặng:

- Ủa? con gái của ông đâu rồi?

- Sở Sở ư? Nó ngủ rồi.

- à.

Phòng khách lại chìm trong yên lặng. Bằng Phi vừa hớp miệng rượu vừa hít một hơi thuốc, rồi lại ngồi yên. Linh San chứa ghét cái không khí nhạt nhẽo thế này. Nàng cố tìm để lên tiếng. Nhưng Bằng Phi đã nói trước:

- Nghe nói, hình như chiều nay cô đã dạy con tôi?

Linh San ngẩng lên.

- Nói dạy thì không đúng mà là chúng tôi đã quàn nhau một trận.

Bằng Phi chăm chú nhìn Linh San.

- Nghe nói cô tốt nghiệp cao đẳng sư phạm, hiện dạy ở một trường mẫu giáo. Cô rất biết cách để giáo dục?

Linh San nhìn ông chủ nhà trẻ tuổi, không lăm ý ông ta.

- Tôi học sư phạm thật, nhưng giáo dục thì không rành lắm. Nhất là với những đứa bé vừa ngang vừa ngỗ nghịch như con ông.

Bằng Phi nói với giọng khó chịu:

- Cám ơn lời phê bình của cô Mong rằng từ đây về sau, cô chỉ tập trung vào việc dạy dỗ học sinh của cô, đừng lo việc nhà tôi nữa. Được chứ? Con tôi, có tôi. Tôi đánh, tôi yêu, tôi chửi nó, cũng là việc của tôi, tôi không muốn một ai khác nhúng tay vào, cũng không thích ai chửi mắng hay dùng dây cột nó.

Linh San kinh ngạc. Bây giờ mới biết. Thì ra ông chủ nhà cho mời nàng đến không phải để cảm ơn, mà chỉ để hỏi tội. Một con người ngang ngược đến mức lạ lùng. Lửa như bốc lên trong lòng. Linh San thấy nóng mặt, giận run. Nàng nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, gần từng tiếng một.

- Bây giờ tôi mới biết. Cha nào thì con nấy, con ông hỗn láo, ngang ngược như vậy là do di truyền.

Linh San đứng bật dậy lớn tiếng:

- Ông đừng tưởng là tôi thích làm chuyện bao đồng tày lay,

nếu tôi sớm biết con bé đó có một người cha như ông, thì mặc kệ nó. Để nó văng tục, để nó tự ý hiếp đáp kẻ ăn người ở trong nhà, để nó như một con thú dữ... và tôi bảo đảm với ông là 10 năm sau thôi. là ông có quyền đến trại giáo hóa trẻ phạm pháp thăm nuôi một nghỉ.

Nói xong, Linh San quay lưng, bước nhanh ra ngoài.

- Đứng lại!

Giọng nói sau lưng ra lệnh. Linh San không dám tin ở tại mình. Đứng lại! Gã là cái gì mà ra lệnh? Gã quen sử dụng thái độ đó lắm ư? Còn lâu!

- Tôi bảo cô đứng lại.

Linh San vẫn tiếp tục bước. Đột nhiên, gã đứng dậy xông ra chặn ngang trước mặt Linh San. Đôi mắt lạnh lùng chột có vẻ đau xót, gã nói như nài nỉ.

- Cô đừng đi!

Linh San chau mày:

- Tại sao vậy? Buổi chiều ở đây, tôi đã bị con ông cào cấu, bây giờ tới ông kiểm chuyện nữa ư? Không cần biết ông làm to đến cỡ nào, lưu ý ông, tôi không phải là thuộc hạ của ông. Nếu có phải chẳng đi nữa thì tôi không dễ dàng để ông muốn bắt nạt ra sao cũng được đâu.

Bằng Phi vẫn chặn ngang, đối mặt bối rối:

- Tôi ngang ngạnh và thô lỗ lắm ư?

- Giống hệt con gái ông.

- Nó hư thế à?

Linh San kéo cao tay áo, cho thấy vết cào ở tay mình:

- Ông không biết ư? đây là chứng tích, nó cào đấy. Nó là con quỷ, một thứ ranh ma, ức hiếp mọi người.

Linh San ngừng một chút, nhìn Bằng Phi tiếp:

- Ông Phi, tôi biết ông giàu có, nhưng cô Hương là con người. Cố ấy cũng bình đẳng như ông, cũng có nhân cách phẩm chất. Chứ không phải vì chút đồng tiền mà ai muốn chửi muốn mắng sao cũng được. Mong cha con ông xem cô ấy như con người. Bên nhà tôi cũng có người làm. Nhưng Thúy Liên với chúng tôi như chị em. cha mẹ tôi cũng rất tốt với cô ấy.

Bằng Phi trừng mắt:

- Cô dạy tôi à?

- Tôi không dám dạy ai hết, thôi chào ông.

Linh San lách qua, định bước ra cửa.

- Nếu tôi mang cháu Sở Sở đến trường "Bé Ngoan", cô nhận dạy cháu không?

- Tôi không phải là hiệu trưởng của trường, nếu ông mang cháu đến, chắc chắn có thầy cô nhận.

- Tôi muốn hỏi là cô... cô có chịu dạy nó không?

- Nếu cháu được đưa tới lớp tôi thì đương nhiên tôi phải dạy.

Bằng Phi do dự một chút nói:

- Ví dụ như... Tôi mời cô về dạy cháu tại nhà thì sao?

Linh San đứng ở cửa quay đầu lại:

- Ban nãy ông đã bảo là đừng chen vào việc của ông cơ mà?
- Nhưng bây giờ tôi đổi ý.

Linh San suy nghĩ một chút, nói:

- Nhà ông có một cô Hương chịu đựng đủ rồi. Tôi cũng không cần tiền lắm, không dám dạy tiểu thơ nhà ông đâu.

Mắt Bằng Phi lóe lên tia giận, mặt ông ta đanh lại:

- Trên đời này đâu phải chỉ có một mình cô là cô giáo đâu? Tại tôi thấy cô ở gần đây thôi.
- Bỏ thêm tí tiền xe, là biết bao nhiêu cô đến xin việc.

Linh San nói và đẩy cửa bước ra ngoài. Hôm nay đúng là một ngày xúi quẩy! Linh San nghĩ.

Trở về nhà, đưa tay lên bấm chuông. Linh San nghe thấy tiếng cười dòn từ trong vọng ra. Nàng thở phào. Với cái cảm giác của người vừa từ vùng bắc cực lạnh giá trở về, nôn nả tìm thấy nắng ấm đầu xuân trong nhà cũ.

CHƯƠNG 3

Mấy ngày kế tiếp, Linh San chẳng biết tí gì về căn nhà số 4A. Cùng một tầng nhưng căn này cứ đóng cửa im lìm. Linh San không thấy cô Hương lẫn bé Sở Sở. Ngày ngày lên lớp, không hiểu sao Linh San lại mãi ở trạng thái trông ngóng chờ đợi. Với Linh San, thì ở vai trò làm cha, đúng ra Bằng Phi phải mang con gái đến đây. Vì đây là trường mẫu giáo lớn nhất ở khu vực này cơ mà? Nhưng chẳng thấy bé Sở Sở đến.

Rồi những công việc bận rộn kế tiếp. Tuổi trẻ với bao nhiêu chuyện, bao nhiêu thú vui, Linh San như quên bẵng đi chuyện của Sở Sở và người cha ngang ngạnh. Chiều nào gần như Nhiếp Sanh cũng đến đón. Chuyện của Nhiếp Sanh là Linh San cũng không có gì là ly kỳ bí hiểm. Sanh là anh của bạn anh Sang, biết Linh San năm còn ở sư phạm và đeo theo từ đó. Giống như bao nhiêu đứa con gái khác có nhiều mơ ước, mộng tưởng. Người yêu phải là một cái gì cao hơn, giỏi hơn, đủ sức thuyết phục hơn, để ta phục tùng nhường nhịn Sanh đối với Linh San chưa đủ tiêu chuẩn đó. Sanh tốt nghiệp khóa chính trị, nhưng kém hùng biện, lại rụt rè, chỉ là nhân viên ở phòng tổ chức nhân sự của công ty X. Một thanh niên như vậy rất khó tiến thân trong đời. Nhiều lúc Linh San nghĩ, ngay chính chuyện giữa Linh San với Sanh, Sanh cũng có vẻ lờ mờ làm sao, chứ không tấn công tới tấp như bao nhiêu chàng trai khác. Sanh lụm cụp" như một ông già. Linh San nghĩ dù anh ta cũng đẹp trai, thật thà, hiền lành. Nhiều lúc bị Linh San cự nự, Sanh vẫn không giận. Nhưng Sanh thiếu một

thứ, một thứ rất quan trọng. Đó là sự hấp dẫn phụ nữ.

Mặc dù Sanh không hội đủ điều kiện, nhưng với người chưa có yêu như Linh San thì họ vẫn có thể là bạn của nhau. Vậy mà đã ba năm. Ba năm với tình bạn thuần túy, Sanh không đòi hỏi tiến xa hơn. Thỉnh thoảng cùng dạo phố, ăn cơm, hay một xuất hát.

Tối hôm ấy, Linh San đi xem hát với Sanh. Trở về chung cư đã 11:30 pm. Như thường lệ, Sanh đưa Linh San tới cổng là quay về. Bản tính rụt rè làm Sanh ngại tiếp xúc với người nhà của Linh San. Nhất là với Linh Trân là Linh Vũ.

Một mình Linh San đi vào cư xá, và như thói quen nàng đi ngã cầu thang thay vì thang máy. Bấy giờ là mùa thu Ban ngày có một trận mưa, nên trời rất mát. Phải nói là mát lạnh. Linh San lầm lũi bước lên bậc thang. Cuộc sống quá đơn điệu. Đơn điệu như nước trong hồ tù, không một con sóng nhỏ dù nhỏ... Từng bước, từng bước lên bậc... Đột nhiên Linh San dừng lại.

Ở một góc cầu thang, có một bóng đen nằm co rọ Linh San giật mình nhìn kỹ. Đó là bé Sở Sở, con bé có vẻ cô độc, yếu đuối, tóc tai rối bời với những giọt nước mắt. Ai? Ai đã khiến con bé ngang ngạnh này khóc được? Bất giác Linh San cúi xuống.

- Tại sao em lại ngồi đây một mình?

Bé Sở Sở nhìn lên, với chút nghi ngại. Vẻ ngang bướng của nó biến đâu mất.

- Em không dám vô nhà, vì tối hù à.

- Sao vậy?

- Cha đi làm từ sáng, giờ chưa về.

- Còn cô Hương?

Bé Sở Sở do dự một chút.

- Chị ấy đi rồi.

- Tại sao cô ấy đi?

San nhìn bé Sở Sở, thắc mắc. Bé Sở Sở cúi nhìn xuống.

- Con cũng không biết. Chị ấy nói không làm nữa và xách đồ đi rồi. Chị ấy hư lắm, chị ấy chửi con, mắng con.

Linh San gật gù. Bây giờ nàng hiểu tại sao Sở Sở ra đây.

- Em đã làm gì cô ấy?

- Không có.

Linh San quắc mắt:

- Không thể không có. Em lại đánh cô ấy, phải không?

Bé Sở Sở lắc đầu.

- Hoặc cào cấu, cắn cô Hương?

Bé Sở Sở lại lắc đầu, Linh San nói:

- Được rồi, nếu em không nói, tôi sẽ để mặc em nằm đây.

Linh San đứng dậy như định bỏ đi, nhưng không quên nói thòng một câu:

- Cẩn thận đấy, coi chừng chuột nó bò ra cắn, chuột nó rất thích cắn những đứa bé không ngoan, thích nói dối.

Bé Sở Sở đứng dậy nó hốt hoảng thú thật.

- Con... con lấy quẹt ra đốt quần áo của chị ấy, và chị Hương giận bỏ đi.

Linh San giật mình.

- Em đốt quần áo cô Hương?

- Da... con không biết đốt như vậy làm chị ấy đau.

- Sao? Em đốt quần áo cô ấy đang mặc?

- Da... con đốt ngay đít chị ấy, làm thùng mất một lỗ, chị ấy vừa khóc vừa chửi con rồi đi.

Linh San nhìn bé Sở Sở. Nàng không dám tin điều vừa nghe thấy trong khi bé Sở Sở nép mình vào lan can cầu thang. Ai bảo trẻ con là thiên thần, vô tử Ai bảo trẻ con là ngây thơ "Nhân chi sơ tính bản thiện?" Có đúng không? Linh San lắc đầu. Con bé mất dạy đến nước không thuốc chữa. Nàng chợt thấy tức giận, quá quắt lắm! Và định bỏ đi nhưng đột nhiên bé Sở Sở ách xì hai cái, nó kéo lấy vạt áo San, nói:

- Dì ơi, dì!

Tim Linh San đập mạnh. Hai tiếng "dì" của nó thật ngọt, thật nhẹ nhàng. Bản tính phụ nữ yêu trẻ dâng đến trong lòng Linh San, nàng thở dài cúi xuống?

- Em cần phải đi ngủ!

Và Linh San bế nó tới trước cửa căn nhà 4A Cửa căn nhà chỉ khép hờ. Thế này mà có trộm là kể như không còn một món. Lấy chân đẩy nhẹ cửa. Bên trong vắng tanh, hoàn toàn lạnh

lễo. Linh San đặt bé Sở Sở lên ghế sa lông. Nàng đưa mắt nhìn quanh. Với cái không khí thế này, ngay người lớn cũng thấy ngò ngợ, đừng nói chi trẻ con. Linh San chưa biết phải làm gì tiếp theo, bé Sở Sở đã rụt rè nói:

- Dì ơi, dì hãy ở đây với con, đừng đi đâu hết nghe dì!

- Thế bao giờ ba em về?

- Con cũng không biết, nhưng ít khi ông ấy về đây ngủ.

Thế này thì không được. Linh San chau mày, nàng quyết định và lấy trong ví ra một cây viết, xé mảnh giấy trắng, viết nhanh.

"Thưa ông,

Cô Hương bị bạc đãi quá chịu không nổi bỏ đi rồi. Con ông hiện ở nhà tôi, xin ông sang đây rước cháu về.

Linh San"

San đặt mảnh giấy lên bàn, lấy gạt tàn thuốc chặn lên, xong nắm tay bé Sở Sở nói:

- Nào qua nhà dì đi!

Bé Sở Sở ngoan ngoãn đứng lên. Có lẽ, nó cũng ý thức được sự sai trái của nó. Và lại nếu bị nhốt một mình trong nhà tối thế này là điều khủng khiếp. Nó theo Linh San ra khỏi nhà, Linh San khép cửa cẩn thận mới về nhà mình.

Linh San mở cửa, phòng khách vắng vẻ. Có lẽ mọi người đã đi ngủ. Linh San không dám quấy rầy cha mẹ. Cha nàng phải dậy sớm đi làm mỗi ngày. Linh San đưa tay làm hiệu với Sở Sở.

- Đừng ồn nhé!

Bé Sở Sở gật đầu. Linh San đưa nó về phòng nàng và chị Linh Trân ở chung. Chị Trân chưa ngủ, đang đọc "AnnaKa Kaleniana" thấy Linh San đưa Sở Sở vào, đặt quyển sách xuống, ngạc nhiên:

- Làm gì thế?

Linh San nói:

- Em nhặt được con bé này ở cầu thang. Tối nay nó sẽ ngủ lại đây một đêm.

- Chị biết tính em, lúc nhỏ thích nhặt các con thú hoang về nuôi, lần này em nhặt được một cô bé trông cũng dễ thương chứ?

Linh Trân nói và đưa tay vuốt nhẹ lên đầu Sở Sở:

- Chị đừng đừng coi chừng nó cắn chị bây giờ.

- Cái gì? Cắn ư?

- Nó là con nhím mình mấy đây gai.

- Vậy mi đem con nhím này về đây làm gì?

Linh San nhún vai, một thái độ bất đắc dĩ rồi đưa bé Sở Sở vào phòng tắm lau mặt mũi cho nó. Con bé co rúm lại như sợ lạnh. Linh San lại chải đầu sửa lại áo ngủ cho thẳng nếp rồi đưa nó ra ngoài. Trân tò mò hỏi:

- Định để nó ngủ ở đâu?

- Cùng giường với em.

Linh San đưa bé Sỏ Sỏ lên giường đắp chăn cho nó, chỉ một lúc sau là nó ngủ ngon, khuôn mặt bầu bĩnh, dễ thương.

-Ồ Linh San, mi bị con bé thuốc mê rồi phải không? Nó là con ai vậy?

- Con nhà số 4A.

- 4A Ai thế?

Linh San quay lại, nàng vừa chải tóc vừa kể lại tất cả cho Linh Trân nghe. Linh Trân suy nghĩ một chút nói:

- Chị có linh cảm em sắp gặp rắc rối rồi.

Linh San nói:

- Em không tạo ra rắc rối mà rắc rối tìm kiếm em. Em nghĩ trong hoàn cảnh đó chị cũng làm như em mà thôi.

Linh Trân nói:

- Không bao giờ có chuyện đó. Chị mà gặp những đứa bé láo như vậy thì chị sẽ nhốt nó vào nhà trống một mình, để nó sợ nó chừa tật, nó mới không dám hỗn láo và ức hiếp người làm nữa.

Linh San nghĩ Trân nói cũng có lý. Nhưng bé Sỏ Sỏ chỉ mới sáu tuổi, làm như vậy có tàn nhẫn lắm không? Linh San vào phòng tắm thay áo ngủ, nàng trở ra nhìn Sỏ Sỏ bất giác Linh San thấy bức mình, chiếc giường thì nhỏ mà tối nay phải ngủ hai người. Nhưng tội nghiệp con bé. Linh San leo lên giường và tắt đèn.

Nằm thật lâu Linh San vẫn không ngủ được, nàng cũng không dám cử động phá giấc ngủ của bé, sau cùng mệt quá

Linh San mới chớp mắt được, nhưng vừa nhắm mắt một chút thì lại giật mình vì tiếng chuông cửa reo.

Linh San ngồi dậy, mở đèn, nhìn đồng hồ mới hai giờ sáng, nàng lại sợ quấy rầy cha mẹ nên khoác áo chạy ra phòng khách, nhưng cũng vừa kịp lúc thấy mẹ thò đầu ra:

- Cái gì đấy con? Ai đến vậy?

- Không có gì cả, mẹ đi ngủ đi.

Linh San mở cửa, bên ngoài là Bằng Phi với mùi rượu nồng nặc, nhưng giọng nói của ông còn tỉnh.

- Cô Linh San, con gái tôi lại làm việc gì nữa vậy?

- Nó đốt cô Hương làm cô ấy sợ quá bỏ đi rồi.

- Đốt!

- Vâng! Nó dùng hộp quẹt đốt cô ấy. Ông đứng đây đợi nhé, tôi sẽ bế nó ra, nó đã ngủ.

Linh San quay vào trong, mẹ nàng đã bước ra khỏi phòng riêng nhìn con gái:

- Con làm gì thế?

- Không có gì cả, lối xóm họ đến rước con của họ.

Linh San bỗng bế Sở Sở ra cửa giao cho Bằng Phi:

- Ông bế cháu về đi.

Bằng Phi đỡ lấy con gái nhưng không bế mà lại bỏ nó xuống đất. Bé Sở Sở giật mình thức dậy, nó còn chưa tỉnh ngủ thì đã bị Bằng Phi cho một tát tai tóa lửa.

- Đi về rồi mày sẽ biết tay.

Bé Sờ Sờ loạng choạng suýt té. Bằng Phi túm lấy cổ lôi đi. Linh San nhìn theo hốt hoảng:

- Sao ông đánh nó như vậy? Nó ngủ mới thức mà?

Bằng Phi quay lại trừng mắt với Linh San.

- Cái gì cũng cô, cô quên là cô đã từng bảo tôi 10 năm sau tôi phải đến trại cải huấn thiếu nhi để thăm nuôi nó, nếu vậy tôi giết nó bây giờ khỏe hơn.

Bé Sờ Sờ bị lôi đi vừa đau vừa sợ, nó òa lên khóc, Bằng Phi giận dữ:

- Mày có im không? mày dám châm lửa đốt người vậy mà còn dám khóc nữa à, bữa nay tao phải giết mày.

Bé Sờ Sờ bị kéo xệch về phòng, Linh San nhìn theo không đành lòng nói:

- Anh Bằng Phi nè, nghe tôi nói nè, dù sao nó cũng là đứa con nít...

Linh San chưa kịp nói hết thì mẹ đã bước ra:

- Linh San con có điên không? Sao mặc áo ngủ mà lại đi vào nhà người?

Linh San nhìn lại mình nhưng rồi nghe tiếng hét của Sờ Sờ trong nhà 4A vọng ra, Linh San vội nói với mẹ:

- áo ngủ này cũng kín lắm, không sao đâu mẹ để con vào cứu con bé, bằng không cha nó sẽ giết chết nó.

Linh San xông vào nhà 4A, nàng nghe có tiếng rít của roi da và tiếng hét của Sở Sở. Thấy Linh San Bằng Phi trừng mắt.

- Cô vào đây làm gì?

Linh San không nói, nàng nhào tới ôm xốc lấy bé Sở Sở đang nằm trên sàn nhà.

CHƯƠNG 4

Khi Linh San nhoài người đến cạnh bé Sở Sở thì con bé đang nằm khoanh tròn trên thảm, nước mắt ràn rụa. Linh San quỳ xuống bên cạnh, trên chiếc đùi trắng nõn của nó những vết roi đỏ ngang dọc. Linh San chợt thấy tức giận.

- Ông Bằng Phi, sao ông tàn bạo như vậy? Con ruột ông mà ông đánh như kẻ thù vậy?

Bằng Phi đang tựa người bên cửa, đôi mắt chưa hết giận, nghe Linh San trách, ông nhìn về phía bé Sở Sở.

- Con mất dạy là tại cha.

Bằng Phi nói. Linh San hiểu thái độ của Bằng Phi đã bớt hung hãn. San quay lại nhìn cô bé, nó đang run rẩy, rõ ràng là nó sợ đến nỗi không khóc được thành tiếng. San định đứng dậy để tìm thuốc mỡ thoa lên vết roi của con bé, nhưng nó đã giữ chặt lấy chân nàng.

- Dì ơi, dì đừng bỏ con nghe dì?

Linh San ôm lấy Sở Sở vỗ nhẹ lên vai nó an ủi.

- Ờ.

- Yên tâm đi, dì sẽ ở lại với con. Thế phòng ngủ con ở đâu?

Bé Sở Sở chưa lên tiếng thì Bằng Phi bước đến mở cửa căn phòng nhỏ bên trong bài trí rất đẹp mắt, rõ ràng là để dành

riêng cho trẻ con, tất cả đều màu hồng, cả chiếc tủ đựng đồ chơi. Linh San đặt con bé lên giường rồi quay lại hỏi Bằng Phi.

- Nhà có thuốc mỡ chứ!
- Có. Trong phòng rửa mặt.
- Được rồi để tôi lấy.

Linh San bước vào phòng rửa mặt, mở tủ lấy bông thấm nước và nước rửa cùng thuốc mỡ, rồi trở về phòng của cô bé. Bằng Phi ngồi ở đầu giường, San khó chịu nói với Bằng Phi:

- Ông đi ra ngoài đi để tôi lo cho nó.

Phi nhìn San lặng lẽ bước ra. Chàng lấy một cái cốc rót đầy rượu, rồi đi về phía cửa sổ nhìn ra ngoài. Đường vắng lặng, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chạy qua Phi hóp một hóp rượu, tựa cái đầu nhúc nhúc như búa bổ vào thành khung cửa.

Không biết Phi đứng vậy bao lâu. Bên tai, vắng vắng có tiếng hát hình như ở phòng của bé Sở Sở. Tiếng hát nhỏ nhưng rất trong. Phi cảm động với một chút đau xót, một chút tủi thân. Tiếng hát như lời ru đánh thức từng tế bào đã ngủ yên. Phi nốc cạn ly ánh trăng treo cao trên trời, ánh trăng lạnh. Phi để lòng lắng xuống, chàng nghe giọng nói của Linh San từ phòng Sở Sở vọng ra:

- ... Vì vậy nếu em muốn người khác yêu mình thì mình yêu người ta trước... Cha đánh em nhưng cha còn đau hơn em... Bao giờ em lớn, em sẽ hiểu điều đó.

Bằng Phi nhắm mắt lại mắt chợt ướt. Bao nhiêu nỗi đau giấu kín trong lòng nay như sẵn sàng sống lại, chàng lại rót rượu

uống... .có tiếng hát... Ồ giọng hát của Linh San, giống hệt như ru ngủ.

Trăng mờ, chim bay xa

Đom đóm đã lập lòe

Núi mờ sương bao phủ,

Côn trùng khóc nỉ non,

Trăng mờ hoa lá bay, gió đêm nghe sao lạnh

Đèn nhà ai không sáng, người hỡi người có hay

Bằng Phi lắng tai nghe. Tiếng hát nhỏ dần, nhỏ dần. Chàng vẫn đứng bất động. Tiếng hát như những tâm sự thì thầm. Chợt nhiên Phi thấy một bóng người trước mặt, ly rượu trên tay chàng đã bị cướp mất. Phi giật mình.

- à cô Linh San.

- Cháu nó ngủ rồi!

Linh San đặt ly rượu của Phi lên bàn rồi nói:

- Ông uống rượu nhiều quá. Chỉ có những người yếu đuối mới mượn rượu giải sầu.

Bằng Phi chợt thấy giận:

- Sao cô nói vậy? Tôi chẳng có buồn đến độ phải mượn rượu giải sầu.

Linh San quay lại nhìn Bằng Phi lắc đầu:

- Thật ư! Anh đừng lừa dối. Nhìn anh, tôi biết là anh đang

buồn.

Bằng Phi giật mình, chàng nhìn thẳng Linh San. Chiếc áo ngủ màu trắng, tóc dài, gương mặt thanh, đôi mắt sắc, cương nghị ngay từ lần gặp đầu tiên Bằng Phi đã nhìn thấy cái vẻ rắn rỏi đó. Nhưng một cô gái rắn rỏi mà có thể hát những bản nhạc ru nhẹ nhàng vậy được sao?

Linh San tảng lờ nhìn ra khung cửa sổ.

- Anh đừng nhìn tôi như vậy. áo quần tôi xốc xếch lắm phải không?

Bằng Phi nói:

- Không phải chuyện đó. Tôi có cảm tưởng cô là cả một sự tổng hợp cá tính ưu việt.

Linh San đỏ mặt:

- Tôi thấy trình độ chữ xéo và tảng bốc của anh đều ngang như nhau.

- Cô cũng thế.

Họ nhìn nhau rồi cùng cười. Linh San nghiêm trang:

- Tôi đề nghị như thế này nhé. Anh hãy tìm lại cô Hương trở về, tôi thấy cha con anh hoàn toàn có lỗi. Sau đó bằng mọi cách đưa cháu đi học. Ở tuổi của cháu cần có bạn bè, cần được dạy dỗ và nô đùa với đứa cùng trang lứa.

- Vâng tôi hứa sẽ làm theo lời cô.

Linh San suy nghĩ rồi nói:

- Lúc nào anh cần, anh có thể cho cháu sang nhà tôi. Tôi

không nhận làm cô giáo kèm trẻ, nhưng tôi sẵn sàng giúp anh trông chừng cháu. Ngay cả lúc không có tôi ở nhà, anh cũng có thể mang cháu qua, vì mẹ và chị tôi đều yêu trẻ.

- Biết làm sao cảm ơn cô!

San nói:

- Tôi không phải làm để cảm ơn. Chẳng qua tôi chỉ muốn giúp một đứa bé không mẹ... Thế. Mẹ cháu qua đời từ bao giờ?

Mặt Bằng Phi chợt đổi sắc, nét tươi ban nãy biến mất thay vào đó là sự giận dữ.

- Ai bảo cô là mẹ cháu đã mất?

Linh San tròn mắt:

- Ồ. Thế mẹ cháu chưa qua đời ư? vậy thì xin lỗi, xin lỗi...

- Ai nói với cô điều đó.

- Bé Sở Sở nói.

Bằng Phi như chiếc bóng xì hơi, chàng tựa người vào cửa một mội, San tò mò:

- Như vậy có nghĩa là bà ấy còn sống? Hiện ở đâu?

Bằng Phi nhìn lên.

- Tôi có nói cô ấy còn sống ư?

Linh San bối rối. Thế này là thế nào? Nàng đứng thẳng lưng.

- Xin lỗi, tôi bậy quá. Từ rày về sau tôi sẽ không tò mò chuyện

gia đình riêng của ông nữa.

- Khoan, cô hãy đợi tí.

Linh San quay lại định bỏ về.

- Thôi tôi không muốn nghe gì hết.

Bằng Phi với một giọng chắc nịch, cương bức:

- Nhưng tôi muốn cô nghe. Cô cần nghe để hiểu tại sao! Tại sao gia đình tôi lại bối rối thế này.

Bằng Phi đốt một điếu thuốc, không cần biết Linh San nghe không, chàng kể:

- Tôi quen với mẹ của bé Sở Sở từ năm là sinh viên năm thứ nhất, lúc đó cô ấy chỉ mới 15 tuổi. Nghĩ cũng lạ, tôi đã yêu điên cuồng một cô bé mới lớn. 15 phải chờ đợi, đợi cố ấy lớn lên. Năm tôi ra trường. Mẹ Sở Sở mới 18, lúc đó tôi 22. Chúng tôi quyết định lấy nhau. Làm chồng khi tuổi mới 22 rõ quá trẻ. Nhưng chờ đợi quá lâu rồi, không thể chờ đợi thêm nữa. Phải lấy nhau trước khi thi hành quân dịch. Thế là chúng tôi làm đám cưới. Sau lễ thành hôn ba tháng lệnh gọi nhập ngũ đưa tới. Và một năm sau, trước khi mãn hạn, bé Sở Sở ra đời. Vợ tôi làm mẹ quá trẻ. 19 tuổi. Cái tuổi mà bao nhiêu người khác còn chưa biết tình yêu là gì? Tôi mãn hạn quân dịch về. Cha mẹ chỉ hy vọng có một mình tôi. Và thế là tôi lại lên đường. Ra nước ngoài 3 năm, lấy được mảnh bằng thạc sĩ trở về. Tôi chỉ còn lại đứa con gái. Còn vợ... đã mất.

Bằng Phi đốt một điếu thuốc, thở khói nói tiếp:

- Ở nhà, tìm đủ mọi cách để che giấu sự thật... Mãi đến lúc tôi không nhận được thư, tôi nghi ngờ thì nhận được thư nhà,

nói là cô ấy bệnh... Nghĩ lại bao năm xa cách nhớ nhung... Tôi định sẽ đền bù... Không ngờ cô ấy lại bỏ đi luôn..bỏ đi luôn.

Bằng Phi thở dài. Linh San đứng đấy lắng nghe. Câu chuyện thật đơn giản, chẳng có gì là gút mắc, gay cấn. Nhưng có cái gì không phải trong ấy. Người đàn ông trước mặt đang buồn. Anh ta có tâm sự gì ẩn kín. Linh San muốn nói cái gì để an ủi, nhưng lại không biết phải mở đầu ra sao. Nàng ngập ngừng, Bằng Phi bỗng nói:

- Thôi được rồi, tôi đã kể hết, cô có quyền đi.

Linh San quay lại:

- Thế cha mẹ anh đâu?

- Đều ở phía Nam cả, cha tôi làm việc tại xí nghiệp lọc dầu.

- Tại sao không đưa bé Sở Sở cho nội nó lo.

Bằng Phi nhú mày:

- Tôi đã mất vợ, bây giờ không lẽ không có quyền sống với con? Tôi là cha, tôi không giao con tôi cho ai hết.

Và Phi bước tới bàn, định lấy cốc rượu nhưng Linh San đã dẫn tay lên miệng ly.

- Bé Sở Sở cần một người cha tỉnh táo.

Linh San nói. Bằng Phi buông thông tay, và bước về phía ghế ngồi xuống với vẻ mệt mỏi, căn phòng như chìm trong im lặng, bầu trời bên ngoài đã xuất hiện vết sáng đầu tiên. Linh San giật mình, Ta đang làm gì đây? Linh San định quay lại định cáo từ nhưng đã thấy Bằng Phi ngủ tự bao giờ. Buổi sáng mùa thu trời lạnh. Linh San lặng lẽ bỏ sang phòng bên,

nàng định lấy dùm chắn cho Bằng Phi, chợt phát hiện trên đầu giường có một khung ảnh, đó là hình một thiếu nữ đứng trên mỏm đá cao với mái tóc dài bay theo gió. Thiếu nữ có nụ cười, nụ cười thật ngọt. Linh San hiểu ngay là mẹ Sở Sở. Cô ấy thật đẹp. Linh San lặng lẽ đặt tấm ảnh xuống vị trí cũ rồi lấy chăn đem ra phòng khách đắp cho Bằng Phi, xong mới ra ngoài, khép cửa lại.

Trời đã sáng, Linh San gần như thức trọn đêm. Nàng không thấy mệt mỏi, cửa nhà còn khép kín. Linh San nghĩ thế nào mẹ cũng mắng vì chuyện làm không đâu của mình.

CHƯƠNG 5

Tiếp nối một tuần lễ, vì bạn đồng nghiệp làm lễ cưới, Linh San phải dạy choàng nên rất bận rộn, nói là bận rộn chứ việc dạy lại cho đám trẻ ca hát vui, chơi, vẽ hoặc xếp hình cũng là công việc rất nhàn hạ. Sáng thứ hai Bằng Phi đã đưa bé Sở Sở đến trường "Bé Ngoan". Đây là lần đầu tiên Linh San gặp Bằng Phi giữa ban ngày, bộ complet màu cà phê sữa, chiếc sơ mi lót màu trắng khiến Bằng Phi trông thật mát mắt. Còn bé Sở Sở gọn gàng trong chiếc áo hồng, váy đỏ trông giống như cô bé quàng khăn đỏ trong chuyện cổ tích.

Bằng Phi đứng giữa vườn trường với nụ cười, nói với Linh San:

- Tôi đã xin lỗi và mời cô Hương trở về. Bây giờ tôi bé Sở Sở đến đây, tất cả đã làm đúng theo ý cô nói.

Linh San cũng cười, những tia nắng long lanh trong mắt nàng.

- Nhưng điều tôi nói cũng đúng chứ! Mong là từ đây về sau, con của anh sẽ chăm sóc tử tế.

- Tôi mong là như vậy.

- Anh phải tin nền giáo dục của chúng ta chứ.

- Đừng đem những vấn đề đao to búa lớn ấy nói với tôi.

Linh San ngạc nhiên:

- Anh thật. là mâu thuẫn, anh đã từng hấp thụ nền giáo dục cao đẳng đó cơ mà.
- Và tôi đã bị hy sinh vì nền giáo dục đó.
- Nghe nói hình như anh là trưởng phòng sản xuất của công ty?
- Vâng rồi sao?
- Nếu không có học làm sao anh được làm tới trưởng phòng.
- Không làm trưởng phòng thì nghèo hơn một chút, đời sống khó khăn hơn một chút, nhưng có khi cuộc sống lại thoải mái và hạnh phúc hơn.
- Tại sao anh cứ đem cái chuyện bực mình của mình ra đổ lỗi cho nền giáo dục? Cái khó khăn của anh là cái khó khăn chung của con người. Vì con người là con vật thích bất mãn và đổ lỗi cho người khác.

Bằng Phi cười:

- Cô có vẻ là một triết gia?

Linh San không muốn đôi co nhiều, nàng nắm lấy tay bé Sở rồi nói;

- Anh làm thủ tục nhập học cho cháu chưa?
- Xong rồi.
- Vậy thì để tôi đưa cháu vào lớp.

Và quay sang bé Sở Sở, Linh San nói:

- Chào cha đi em.

Chuông reo vào học, bé Sở Sở vẫy tay chào cha rồi đi vào lớp. Bằng Phi nhìn theo, mãi lúc bóng con khuất sau cửa mới bỏ đi. Trời mùa thu nắng nhạt. Nắng không nóng mà chỉ làm người lâng lâng. Có mùi hoa thơm lảng đăng trong không khí. Một cây quế bên đường trổ hoa, đã đến mùa hoa quế nở. Phi cúi xuống định ngắt hoa. Tiếng hát của lũ trẻ từ trong vườn vọng ra:

- "Em không sợ sóng to,, em nắm vững tay chèo.

cho cá vào đầy lưới, những con cá thật to

La la la la la la la la"

Một cảm xúc lạ lùng đặc biệt mới mẻ. Bằng Phi chợt hiểu ra. Lâu lắm rồi cuộc sống không có tiếng hát, không có ánh nắng, cũng không có hương hoa. Phi cầm đóa hoa đi ra đường lên xe, lái thẳng về phía nhà máy. Nhà máy cách nhà một tiếng đồng hồ. Mọi khi Phi thấy con đường rất dài, thật xạ vậ mà hôm nay với hương quế, với nỗi vui lạ lùng Phi thấy nó ngắn hẳn đi.

Về phía Linh San thì sao? Linh San cũng thấy có cái gì khác biệt. Bé Sở Sở lần đầu đi học, nó có vẻ ngoan hẳn không đánh lộn không la hét, cắn người... Nó chỉ ngồi nhìn hết cái này đến cái khác. Nó có vẻ xa cách một chút với những đứa khác. Cái đó cũng không gì ngạc nhiên vì nó chưa thích ứng được với môi trường mới. Từ từ rồi nó sẽ quen.

Bé Sở Sở học lớp sáng. Buổi trưa cô Hương đến rước. Còn Linh San tan lớp chiều, vừa ra tới cổng đã có Sanh đón.

- Linh San, hôm nay trời lạnh chúng ta cùng đi ăn tối nhé!

Hôm nay nên ăn lẩu cho nóng.

Nhưng Linh San lắc đầu.

- Hôm nay em bận việc.

Sanh suy nghĩ một chút:

- Lúc nào cũng nghe em bận. Bận gì mà đến nỗi không ăn tối được?

- Bận lắm chứ.

Anh chàng Sanh rất thật thà, nghe tin ngay.

- Vậy thì... mai vậy?

- Mai cũng bận.

- Mốt.

- Bận nốt.

- Vậy bao giờ em mới rảnh?

Nhìn thái độ hiền lành của Sanh, Linh San chợt thấy tội nghiệp, nàng vừa cười vừa nói:

- Được rồi, chúng đi ăn, nhưng chỉ là bữa ăn bình thường thôi nhà "Com tối bình thường" là thuật ngữ chị em Linh San hay dùng, có nghĩa là bữa cơm no bụng chứ không kèm theo "một cái gì khác". Nhưng Sanh làm sao hiểu được. Anh chàng không buồn hiểu. Chỉ cần Linh San đồng ý là đủ.

Sau bữa cơm, Linh San và Sanh cùng dạo phố, mua một vài quyển sách. Về tới nhà đã hơn mười giờ khuya. Như mọi khi Sanh cũng chỉ đưa Linh San tới trước cổng. Nhưng hôm nay

không hiểu sao, lại hỏi:

- Linh San này, không lẽ chúng ta cứ để tình trạng này kéo dài?

- Anh nói thế là thế nào?

Sanh vội nói:

- Không gì cả. Tôi chỉ định nói với em là tính tôi rất kiên nhẫn, tôi sẽ chờ...

Và Sanh bỏ đi. Linh San bàng hoàng. Thế này thì... có nghĩa là... Linh San vừa suy nghĩ vừa bước vào cầu thang không hay.

Chợt nhiên có mùi thuốc lá, rồi một bóng dáng cao lớn đứng chặn trước mặt. San giật mình nhìn lên. à Bằng Phi.

- à thì ra là anh, anh đứng đây làm gì?

- Đi dạo, ngắm trăng.

Phi đáp gọn. Linh San cười.

- Rảnh rồi như vậy thì tuyệt.

Nàng định lên lầu thì Phi nói.

- Ở gần suối Ngoại Song có một quán ăn rất nên thơ, có cả món thịt nướng. Chúng ta sẽ đến đó, được chứ!

Linh San cười:

- à tôi mới dùng cơm với bạn, bây giờ anh mời thịt nướng, bụng đâu chứa.

Mắt Phi sa sầm xuống:

- Xin lỗi, thật xui xẻo.

Linh San suy nghĩ.

- Anh có xe chứ?

- Vâng.

- Hay là chúng ta chạy vòng vòng một lúc cho mát thôi?

Mắt Phi sáng lên.

- Vâng.

Phi vội vàng về phía bãi xe. Xe nổ máy chạy thẳng. Ngồi trong xe, Linh San chợt hỏi:

- Tối nào, anh cũng hay bách bộ ngắm trăng lắm ư?

- Không chỉ bữa nay thôi.

- Sao vậy?

Phi yên lặng không đáp. Xe hướng về phía xa lộ Phi dụi tàn thuốc rồi quay sang Linh San.

- Ban nãy tôi qua nhà cô.

- à.

- Cậu em trai của cô nói là cô bạn đi phố với bạn trai. Tôi có nói chuyện với hai bác. Chị cô thật vui. Nhà cô rất hạnh phúc. Không hiểu sao, nói chuyện xong, tôi không làm sao trở về nhà mình được. Tôi đi lang thang dưới sân thật lâu và bỗng ao ước được nhìn thấy người bạn trai của cô.

- Anh thấy rồi chứ!
- Vâng.
- Thấy thế nào?
- Không xứng với cô lắm.
- Tại sao?

Phi yên lặng không đáp. Tay cầm lái, mắt nhìn thẳng, anh chàng có vẻ suy nghĩ. Linh San quay nhìn quanh cảnh hai bên đang thụt lùi ra sau, nàng chột bối rối.

- Anh định đưa tôi đi đâu đây?
- Đến Cửu Luân.
- Ở đâu thế?
- Ở đó có một xưởng đúc lớn.
- Chi vậy?
- Đó là nơi tôi làm việc.
- Để làm gì?

Phi nói:

- Tôi muốn em biết. Tối nay tôi có ca đêm. Tôi muốn đưa em đến để hiểu công việc của tôi.
- Tại sao tôi phải hiểu anh?

Linh San hỏi. Nàng bối rối. Nhưng đồng thời nàng cũng nghe thấy tiếng rít của bánh xe. Chiếc xe quay đầu lại, khuôn mặt Phi không rõ.

- Anh làm gì vậy?

Linh San hỏi.

- Tôi cho xe quay lại.

- Không đến nhà máy anh ư?

Phi nói:

- Không cần. Tôi là một thằng ngu, tôi tài khôn, tôi tưởng là...

Linh San quay đầu lại nhìn Phi Trong ánh mắt kia nàng thấy vẻ tuyệt vọng. Linh San nói:

- Anh không phải ngu Anh là con người nhạy cảm, dễ xúc động. Anh yếu đuối lắm. Nhiều người dễ lầm khi nhìn cái vỏ cứng rắn, bất cần của anh, thật ra chỉ đựng nhẹ là nó vỡ ra.

Phi trừng mắt:

- Thôi đừng cả đoán thế, cô đừng tưởng là mình thông minh nhé!

Linh San chậm rãi:

- Tôi không cả đoán, cũng không cho mình` là thông minh. Anh đừng lớn tiếng. Cái hùng hổ của anh làm người đối diện sợ, anh hay nổi giận và tôi thì không biết anh giận lý do gì, xin lỗi. Thôi được rồi anh hãy cho tôi đi về nhà đi.

Bằng Phi chợt như quả bóng xì hơi, anh ta có vẻ bối rối cho xe chạy chậm một chút.

- Xin lỗi. Cô Linh San này, tại tôi không hiểu. Nhiều lúc tôi cũng không hiểu mình đã làm gì.

Phi thấp giọng, thái độ mệt mỏi một cách tội nghiệp. Linh San nhìn Phị Nàng muốn nói để an ủi, nhưng lại sợ hiểu lầm. Vị trí con gái không cho Linh San tiến xa hơn. Xe lao về vị trí cũ. Cả hai yên lặng.

CHƯƠNG 6

Có một thời gian dài, Linh San cảm thấy không vui. Chẳng hiểu sao nàng hay buồn vô cớ. Chị Trân nói có lẽ vì Linh San mất ngủ, cha thì bảo tại San làm việc nhiều, thiếu những cuộc vui tuổi trẻ. Chỉ có mẹ là yên lặng suy nghĩ. Và tối hôm ấy, khi cha bận dự tiệc, chị Linh Trân và Anh Cao xem hát. Linh Vũ giam mình trong phòng riêng làm bài, nhà trở nên vắng vẻ. Linh San với cây bút và mảnh giấy trước mặt, nhưng chẳng viết được gì. Mẹ đã lặng lẽ đi vào.

Linh San thấy mẹ bước vào, cúi nhìn xuống, bà Lưu cầm mảnh giấy trên bàn lên.

"Nỗi buồn vô cớ, lòng buồn phải chăng vì mùa thu"

Bà Lưu đặt giấy xuống bàn.

- Vì ai thế?

- Không ai cả.

Mẹ Linh San hỏi và vuốt tóc con gái:

- Cái thằng Nhiếp San ư? Mấy năm rồi chẳng đi đến đâu cả à? Với đàn ông con trai, tốt nhất là ta đừng chủ động tấn công. Đàn ông họ có nhiều loại lắm, lại phản ứng khác nhau. Nhiếp San theo mẹ thì nó trung hậu, thật thà có cái hơi chậm lụt thôi.

Linh San hơi bất mãn:

- Sao mẹ với mọi người, động tí là ghép con với Nhiếp Sanh hoài vậy? Không lẽ ngoài Nhiếp Sanh ra, con không thể có người bạn trai nào khác ư? Trên đời nay không còn đàn ông khác ư?

Bà Lưu tò mò:

- Ai vậy? Bạn trai cùng trường hay mới quen?

- Không ai cả.

Bà Lưu có vẻ suy nghĩ:

- Mẹ hiểu rồi. Có lẽ con không hài lòng với Nhiếp Sanh, nhưng cũng chưa vừa ý với một ai khác, nên con...

- Mẹ. Xin mẹ đừng đoán mò.

- Nhưng mẹ biết con đang có tâm sự.

- Không, con rất vui, rất mãn nguyện với cuộc sống hiện tại, con cũng không có tâm sự gì hết.

Bà Lưu vừa vuốt tóc San vừa nói:

- Nói cho mẹ nghe đi. con không thể qua mắt mẹ được.

Linh San ngược lên nhìn bà Lưu:

- Mẹ cứ để mặc con, nghe mẹ. Con không muốn ai quấy rầy. Chỉ tại thời tiết.

- Thời tiết làm sao? Trời đẹp thế này còn gì hơn?

- Nhưng với con không đẹp, mẹ đừng chọc con khóc nhé.

Bà Lưu nói:

- Được rồi, được rồi..Con đừng khóc, coi chừng Linh Vũ nó cười đấy.

Đột nhiên Linh San muốn khóc:

- Cũng tại mẹ cả. Khi không rồi mẹ làm con buồn.

Bà Lưu nói:

- Thôi đừng khóc. Mẹ xin lỗi. Lau nước mắt đi, chuông cửa reo kia, chắc Linh Trân đã về, làm cô giáo rồi mà còn khóc. Coi chừng người ta thấy cười chết.

Linh San vội vào phòng vệ sinh rửa mặt. Khi trở ra, thấy Thuý Liên đứng trước cửa với nụ cười.

- Cô Linh San, Hương nó mới qua đây tìm cô nói là cô chủ nó không chịu viết chữ.

Linh San nhú mày:

- Thế bố nó đâu.

- Cô Hương nói là chưa về.

Linh San có vẻ không vui:

- à! để tôi sang đấy xem.

Và Linh San ra cửa, bà Lưu nhìn theo. Hơi bối rối, trực giác cho bà thấy có một nỗi lo Gương mặt của người đàn ông kia. Mắt sâu, mày rậm. Không lẽ đó là nguyên nhân làm Linh San âu sầu. bà ngồi xuống ghế thở dài.

Linh San bước vào nhà bé Sở Sở.

Bé Sở Sở đang ngồi cạnh bàn. Một quyển tập viết mở trước mặt, tay cầm viết. Nhưng thấy Linh San vào, nó vội nói:

- Dì ơi, con không thích viết tên con đâu.

- Sao vậy?

Linh San ngồi xuống, cầm quyển tập lên. Mục đích tèm lem không có lấy một chữ.

- Con phải tập viết tên mình chứ. Nếu không biết viết người ta sẽ cười cho.

Bé Sở Sở phụng phịu:

- Tên khó viết quá à, dì cho con một tên khác đi!

- Sao lại đổi tên được? Tên con cũng đẹp quá mà, đẹp giống như khuôn mặt con vậy.

Bé Sở Sở nói:

- Không phải đâu. Chị Hương bảo con là quý phá nhà chay, còn cô người làm trước nói con là quý con, tối qua cha say rượu về bảo con là quý báo đời, nếu vậy con là quý thì đương nhiên con phải xấu xí lắm chứ?

Linh San nắm lấy tay bé Sở Sở nói:

- Nếu con không ngoan thì đương nhiên con sẽ xấu xí. Nhưng dì thấy con bây giờ chăm học nè, ngoan nè... Mà bé ngoan thì đứa nào cũng đẹp. Nào đến đây, dì cầm tay con viết nhé!

Bé Sở Sở nhìn Linh San, rồi cầm bút lên. Linh San cầm tay bé đồ từng nét một, nhưng vừa viết được mấy chữ, bé lại nói:

- Sao tay con nó nhức quá à?

Viết thêm mấy chữ, nó lại nói:

- Mắt con mỏi quá dì ơi.

Thấy Linh San vẫn im lặng. Một chút nó lại nói:

- Chân con đau quá, dì ơi.

Linh San không nhịn được cười, nhìn bé Sở Sở.

- Con viết bằng tay, sao lại đau chân?

Bé Sở Sở thật thà.

- Tại vì lúc viết chữ, ngón chân con nó không chịu ở yên.

- Sao lạ vậy?

- Vì nó muốn phụ nó thấy tay mỏi quá.

Con bé thật. dễ thương. Linh San kéo cô bé vào lòng, nàng hôn lên trán nó:

- Con ngoan lắm.

Bé Sở Sở ngẩng lên, nó có vẻ ngạc nhiên như chưa hề nghe ai nói với nó như vậy. Rồi tựa vào ngực Linh San.

- Dì ơi, con thương dì quá.

Linh San chợt thấy mắt ướt, nàng bế bé Sở Sở lên, đi về phía phòng riêng của nó.

- Thôi hôm nay viết bao nhiêu đủ rồi, bây giờ con đi ngủ, dì sẽ ru con ngủ nhé!

Sở Sở không đáp chỉ ôm chặt Linh San. Linh San hỏi;

- Nhưng con tắm chưa?

Sở Sở gật đầu.

- Thế áo ngủ đâu?

- Dạ, trong tủ.

Linh San đặt bé Sở Sở ngồi ở mép giường, nàng mở tủ lấy áo thay cho con bé. Cô Hương có vẻ áy náy.

- Cô để em thay cho nó cho.

Nhưng bé Sở Sở lại lắc đầu.

- Con lại muốn dì thay cho con kia.

Linh San cười với cô Hương:

- Được rồi, cô đi ngủ đi. tôi thay áo cho nó cũng được.

Cô Hương rút lui. Linh San đã thay áo cho bé Sở Sở. Nàng đặt nó nằm ngay ngắn trên giường, kéo chăn đắp tử tế. Nó yên lặng nhìn nàng:

- Thôi con ngủ đi.

Giọng Sở Sở nũng nịu:

- Dì ơi. Lần trước dì hát ru, sao bây giờ dì lại không hát?

Linh San cười. Nàng ngồi xuống bên mép giường:

"Trăng mờ, chim bay xa

Đom đóm đã lập lòe... "

Linh San hát đi hát lại mãi đến lúc bé Sở Sở ngủ yên, nhìn

khuôn mặt ngây thơ, San nhớ tới buổi tối hôm nào, con bé hung dữ, vừa cào vừa cấu, làm sao tin được đây chỉ là một.

Linh San đứng dậy tắt ngọn đèn trên đầu giường, rồi mới đi ra ngoài khép cửa lại. Đến phòng khách, Linh San giật mình. Bằng Phi đã trở về từ bao giờ, và đang ngồi trong ghế hút thuốc. Linh San bối rối.

- Anh về từ bao giờ thế?

- Nãy giờ.

- Hình như mỗi ngày tan sở xong là anh không vội về nhà?

- Ờ.

- Mỗi tối anh đều đi uống rượu?

- Ờ.

- Ngoài rượu ra anh còn làm gì khác nữa không?

Bằng Phi trừng mắt nhìn Linh San.

- Tôi đâu phải là học trò mẫu giáo đâu?

Linh San chợt thấy tức giận.

- Vâng tôi chỉ đủ khả năng chăm học sinh mẫu giáo.

Bằng Phi dụi tàn thuốc rồi đứng dậy quay mặt đi nơi khác:

- Thôi cô đi về đi.

- Vâng.

Linh San đáp nhưng không cử động. Bằng Phi thở dốc:

- Tôi bảo cô đi về cho nghe không?

Đột nhiên Bằng Phi ôm lấy đầu:

- Từ ngày vợ tôi bỏ đi tôi sống như vậy đó, trụy lạc và sa đọa, tôi như một kẻ mắc bệnh dịch, đáng ghê tởm, cô đừng đến gần, cô hãy đi đi. Tôi bảo cô đi cô có nghe không?

Linh San lặng lẽ bước đến cạnh Bằng Phi nói với giọng rất dịu dàng:

- Chị ấy tên gì?

- Ai?

- Vợ của anh đấy.

- Cô làm ơn đừng nhắc đến cô ấy nữa.

Bằng Phi có vẻ giận dữ, Linh San lắc đầu.

- Thôi được tôi về.

Nàng quay đi, nhưng Bằng Phi đã giữ lại.

- Linh San, tôi còn đủ tư cách để yêu một lần nữa không?

Linh San quay nhanh lại, mắt của Bằng Phi cuồng nhiệt như hai bó đuốc. Phi kéo Linh San vào lòng, cúi xuống, thời gian như ngừng lại, chỉ có tiếng tim đập, tiếng thở. Bằng Phi nói, giọng nói yếu đuối như của một đứa trẻ.

- Em đừng bỏ đi. Như em nói, anh chỉ có cái vỏ cứng bên ngoài, còn bên trong chỉ như một con bọt biển.

Linh San ngẩng lên sờ lấy cằm của Phi. Mắt chàng ướt. Linh San hỏi:

- Anh sợ gì?

- Anh sợ là... anh như chiếc túi hỏng, chiếc túi đó không còn đủ tư cách để chứa một hạt trân châu như em.

Linh San tựa đầu vào vai Phi.

- Em sẽ vá lành chiếc túi ấy.

Linh San nói, và nàng thấy hình như Bằng Phi đang rùng mình.

CHƯƠNG 7

- Linh San, em đừng có điên.

Linh Trân ngồi xuống mép giường, nhìn Linh San với đôi mắt ngạc nhiên.

- Nếu chỉ để đùa chơi cho vui thì em muốn làm gì thì làm, nhưng nếu đây là tình yêu thì chị cương quyết phản đối.

Linh San ngồi im trên ghế.

- Chị Linh Trân, giữa hai chị em chúng ta không có gì phải giấu diếm, em kể hết mọi sự cho chị chẳng qua để chị phụ em suy nghĩ, chúng ta đều còn trẻ, đương nhiên tư tưởng không bảo thủ cứng nhắc như người lớn.

Linh Trân cắt ngang:

- Vấn đề không phải là bảo thủ. Ngay chính cha mẹ chúng ta, tuy lớn tuổi nhưng tư tưởng cũng rất thoáng. Xưa tới giờ người có bao giờ can thiệp vào chuyện yêu đương của chúng ta đâu, chúng ta muốn làm sao cũng được, mẹ chỉ nhắc nhở mong là các con sẽ phân biệt giữa tốt và xấu để khỏi hối hận sau này.

Linh San nhìn chị:

- Đó là vì mẹ đã trải qua những kinh nghiệm gò bó ngày xưa. Chuyện giữa em với Bằng Phi cũng là một chuyện đứng đắn.

Linh Trân buột miệng.

- Theo chị nghĩ Bằng Phi cũng không phải là người đứng đắn.

Linh San chau mày:

- Sao chị nói vậy?

- Có thể chị cũng không được kkhách quan nhưng Linh San, em hãy nghĩ kỹ xem, em biết về ông ta bao nhiêu chứ?

- Nhiều lắm.

- Nhiều ư? Em chỉ biết cái bề ngoài không, phải không? Nào ông ta có học cao, có địa. vị cuộc sống khá giả... .Nhưng còn những cái khác? Ví dụ như tính tình, cha em ông ta là ai, vợ Ông ta chết trong trường hợp nào, em có biết không?

- Vâng em không biết.

- Tại sao em lại không biết những chuyện đó.

- Vì mỗi lần nói đến chuyện đó, em không đành lòng, em nghĩ là đến bây giờ Bằng Phi vẫn chưa quên được niềm đau cũ.

Linh Trân vẻ xúc động.

- Hử. Thế cũng nói. Đề cập đến chuyện vợ cũ em không nhẫn tâm, thế không đề cập đến thì em lại cảm thấy yên tâm được ư? Đừng có ngu, trên đời nay, đàn bà không có giản dị như vậy.

Linh San rùng mình. Linh Trân lại tiếp:

- Mẹ chúng ta thường nói, con người thường có tật xấu là bất cứ một vật gì khi mất đi hay không đạt được đều trở nên vô

giá. San này, em phải suy nghĩ kỹ, chị không phản đối chuyện em làm quen với anh ta, nhưng em cũng đừng dễ dàng quá, vì trực giác chị thấy Bằng Phi là người nguy hiểm.

Linh San cố biện minh cho Bằng Phi:

- Em không nghĩ là Bằng Phi là thuộc loại sở Khanh. Thật ra thì anh ấy tìm mọi cách để trốn lánh em.
- Lùi một bước để tiến hai bước đó là thủ đoạn của những tay cao thủ.
- Tai. sao chị nghĩ vậy? Chị hay nghĩ xấu cho người khác!
- Chị nghĩ xấu ư?
- Vâng.
- Nếu ông ta vẫn còn yêu vợ mình thì chị chắc là ông ấy sẽ không tìm mọi cách để quyến rũ em.
- Anh ấy không hề quyến rũ em.
- Không lẽ em quyến rũ anh ấy?
- Chị Trần!

Linh Trần gác tay làm gối, nhìn lên trần nhà:

- Thôi được rồi, chị sẽ không nói nữa. Có điều chị thấy trong câu chuyện của Bằng Phi có cái gì vô lý. Đó là, ví dụ như lúc ở nước ngoài về, nghĩa là mới đây thôi, phát hiện ra vợ mình đã chết... Nếu có chết thì mồ cũng chưa xanh cỏ... Nếu thật sự yêu vợ, thì tại sao mới đây lại có thể yêu ngay người khác được?

Linh San nói:

- Em hiểu. Chị muốn nói Bằng Phi không yêu vợ?
- Cũng có thể, San ạ, chị, không phản đối chuyện đàn ông mất vợ tục huyền, nhưng phải chậm một chút, chậm một chút mới người yêu được người khác.
- Chị cho là Bằng Phi giả dối?
- Chị không phê bình Phi, chị không muốn tình cảm chị em ta bị sút mẻ. Chị chỉ muốn khuyên em, làm gì đâu óc phải tỉnh táo một chút, mắt mở to một chút, em là người trong cuộc có thể bị mê hoặc, còn chị là kẻ đứng bên ngoài, chị khách quan hơn em. Theo chị thấy Bằng Phi không đơn giản, nếu chỉ để quên biết cho vui thì không nói gì, chỉ sợ yêu thật thôi. Em khác chị, chị đã từng yêu, chị có kinh nghiệm hơn em.

Linh San nhìn chị yên lặng. Lời của Linh Trân không phải là không phải là không có lý, mặc dù nó rất nhức nhối, nhưng nó là lời của một bà chị yêu em. Linh Trân nhìn em rồi thăm dò tiếp:

- San, chị hỏi thật nhé, tình cảm giữa em với Bằng Phi đến mức độ nào rồi?

Linh San lắc đầu.

- Chưa có gì cả.
- Vậy thì tốt, với đàn ông chúng ta nên có một khoảng cách an toàn.
- Nói như chị đàn ông chúng ta nên có một khoảng cách an toàn.
- Nói như chị đàn ông đều nguy hiểm?

Linh Trân vỗ nhẹ vai Linh San:

- Hầu như vậy. Theo chị thấy, Nhiếp Sanh khù khờ vậy mà thật thà, quen hẳn đã ba năm rồi sao em chẳng có tình cảm gì với Sanh cả vậy?
- Vì hẳn là vật cách điện.

Linh Trân cười:

- Vật cách điện dù sao cũng đỡ hơn là dẫn điện để bị điện giật.
- Nhưng em thà là để điện giật còn hơn phải sống một cuộc sống phẳng lặng như tờ.

Linh Trân nói:

- Đừng có ảo tưởng như thế! Linh San, Noel sắp đến nơi rồi, em không thể làm khác với kế hoạch đã định, anh Cao cũng đã đặt bàn ở nhà hàng Trung Ương, em với Nhiếp Sanh còn chị với anh Cao, chúng ta lại có một đêm vui vẻ. Như những năm trước.
- Tại sao chị cột chặt em với Nhiếp Sanh vậy? Em nhớ có lần chị phê bình là Sanh giống như bức tượng gỗ kia mà.

Linh Trân vội nói:

- Nhưng gần đây chị thấy cậu ta tiến bộ. Mấy hôm trước cậu ta lại mua một đĩa hát cho Linh Vũ.
- Em thấy lúc này chị có vẻ ca Nhiếp Sanh lắm đấy? Từ bao giờ vậy?
- Mới bắt đầu hôm nay.

Linh San trừng trừng nhìn Linh Trân, rồi thở dài:

- Chị Trân, Bằng Phi đáng sợ như vậy sao?
- Chị cũng không biết, có điều chị thấy không ổn, cả hấn lẫn con gái nghịch ngợm của hấn. Linh San, em nghe chị nói nè, chị không ép em đoạn giao với hấn mà chị chỉ muốn em giữ một khoảng cách với hấn.

Linh San cắn nhẹ môi.

- Được rồi em sẽ nghe lời chị.
- Nghĩa là kế hoạch Noel vẫn như cũ.
- Vâng.
- Vậy mới là em gái của chị chứ.

Linh San nhìn Linh Trân.

- Chị đừng đem chuyện này nói lại với bố mẹ nha.
- Dĩ nhiên, đây là bí mật giữa chị em mình, cho ba má biết làm chị Và chị nghĩ rằng chuyện tình của em chỉ ba tháng là đi vào "quá khứ".

Linh San bước tới nắm kế chị.

- Em cũng mong được như vậy.

Thật ra lời nói của Linh Trân cũng phần nào làm rung chuyển Linh San. Ngay từ nhỏ giữa hai chị em đã có một thứ tình cảm khăng khít, đối với chị, Linh San không chỉ yêu mà còn kính. San rất nghe lời chị vì vậy lời của Linh Trân phê bình Bằng Phi đã khiến Linh San đau khổ, bối rối, mâu thuẫn và

hoài nghi.

Thời gian gần đây, Phi đã bỏ hết mọi thói quen, chàng không đi quán rượu, không dự tiệc tùng mà tan sở là về nhà ngay. Phi đã nói với Linh San:

- Anh biết em không thích có người yêu say sưa, anh đã bỏ rượu, anh làm lại cuộc đời.

Lời của người tình lúc nào cũng mật ngọt, cũng êm đềm. Nghe Phi nói, rồi nghĩ tới lời của Linh Trân. Linh San thấy một trạng thái mâu thuẫn đầy đau khổ. Anh ấy nguy hiểm ư?

Chiều hôm ấy vì là ngày thứ bảy nên Linh San nghỉ dạy. Bằng Phi thì vì làm thêm ca nên chưa về, chàng chỉ điện thoại về với Linh San:

- Em ở yên trong nhà đợi anh, sáu giờ anh sẽ về đến rồi chúng ta đi ăn cơm.

- Hôm nay là ngày cuối tuần, làm sao anh biết em không có hẹn mà phải đi dùng cơm với anh?

Bằng Phi yên lặng một chút rồi nói:

- Anh không cần biết chuyện đó, chỉ báo cho em biết là 6 giờ anh về, còn đợi hay không là tùy em.

- Nếu em không chờ thì sao?

- Anh sẽ không ăn cơm.

Phi nói và gác ống điện thoại. Linh San ngẩn ngơ, nàng không biết phải xử trí ra sao? Bé Sở Sở từ khi đi học đã trở nên rất ngoan, nhất là khi đứng trước mặt San.

- Dì ơi, bút chì của con gãy rồi.
- Thế còn dao chuốt đâu?
- Mất rồi.
- Lúc nào con cũng làm mất. Vậy thì con đi kiếm chị Hương đi, mượn chị ấy chuốt cho.
- Chị Hương đã đi mua bánh mì.
- Thế ư?

Linh San đứng dậy định đi kiếm dao chuốt.

- Dao chuốt ở trong phòng của cha đó.

Linh San bước vào thư phòng của Bằng Phi. Đây là căn phòng Linh San chưa đặt chân đến, gian phòng không rộng cạnh cửa sổ có chiếc bàn to San hiểu kỳ ngấm nghĩa. sách rất nhiều. Trên bàn quản bút, thước, máy đóng sách... Phần lớn là loại sách công nghiệp, cũng có tiểu thuyết. Linh San bước tới tìm dao chuốt ở hộp đựng viết. Trong lúc tìm câu nói của Linh Trân hiện ra trong đầu Linh San: "Mi biết về ông ấy bao nhiêu?" San quay lại bàn, rứt rứt kéo ngăn tủ tò mò. Bên trong, đồ đạc. lộn xộn: danh thiếp, hộp compa... Kéo ngăn kế cạnh: đồ án thiết kế... Ngăn kế tương tự... Tất cả là tài liệu chuyên môn của Phi.....

Linh San quay người định bỏ ra ngoài, nhưng không hiểu sao, nàng quay lại kéo ngăn cuối cùng. Không phải là tài liệu chuyên môn nữa, mà là thư từ và nhật ký. Linh San ngần ra, đúng là những thứ nàng đang cần. Do sự một chút, Linh San bắt đầu lật. Những cánh thư nhà. Đây là những bức thư của ba mẹ Phi gửi cho Phi, trên thư đề nơi xuất xứ, Cao Hùng. Tò

mò, Linh San bóc một lá ra xem.

"Bằng Phi con,

Đã nhận được thư vào ngày 18. Biết được công việc của con thuận lợi, cha rất mừng. Cháu Sở tính ngang ngược, con đừng cho là nó mất mẹ rồi không ai dạy bảo..."

Không có gì lạ, giọng thư cho thấy cha Phi rất hiền, rất thương con. San bỏ Thư vào bì thư cũ. Linh San lật chồng sách chợt thấy một quyển sổ nhỏ, buộc chỉ hồng, trên có mấy hàng "Tạp ký về Đồng yêu". Đồng yêu? Tên vợ Anh ấy chẳng? Tạp ký hay nhật ký?

Tại sao lại nét chữ của Phi Linh San lật ra, mấy dòng đầu:

"Chia tay trong mùa cúc vàng nở. Bấy giờ ai đã thề nguyện? Hẹn sẽ gặp lại ngày mai?

Nỗi nhớ mang theo ra nước ngoài, lòng bận rộn, nhớ em định viết thư Nhưng giấy trắng vừa bày ra, là mắt lại tuôn trào ướt giấy"

Nét chữ của Phi Có lẽ lúc viết những hàng chữ nay, tim Phi đang rướm máu. Phi đã viết khi nào? Khi vợ đã mất ư? San chợt thấy lòng đau nhói. Rồi nhớ tới lời chị Linh Trân.

- Trên đời này không có một người đàn bà nào lại ganh tị với người đã chết?

Linh San thở dài, lật qua trang khác. Phải nói đây là bút ký đúng hơn. Có chỗ là nhật ký, có chỗ tạp ký:

"Mới quen Khâm đồng, cái nhớ đầu tiên là đôi mắt. Chưa thấy mắt ai đẹp như mắt nàng. Mỗi lần trông nàng cười là ta bị rung động người xưa ví cặp mắt như hồ thụ "Nhất tiểu

khuyển nhân thành, tái tiểu khuyển nhân quốc". (Nụ cười đầu làm sụp thành lũy, nụ cười nhì làm đổ cả nước) không cường điệu tí nào. Minh cứ mãi quên tuổi của nàng, có một lần nói:

- Khâm đồng, đợi em lớn lâu quá, mệt quá!

Đồng thần nhiên:

- Vậy thì đừng đợi nữa, em sẽ là của anh ngay!

Lúc bấy giờ nàng mới 15 tuổi.

Khâm Đồng rất yêu âm nhạc, thích ôm đàn guitar vừa đàn vừa hát. Giọng hát kim lẫn thổ, rất lôi cuốn. có một hôm nàng bảo:

- Sẽ hát cho anh nghe một bản nhé!

Minh thích quá, tưởng mơ lắng nghe:

"Em yêu một người điên

Người cao lớn nhưng đại điên điên

Không biết nói gì chỉ biết nhìn như điên..."

Khâm Đồng như vậy đó. Thích đùa, thích bỡn cợt, thông minh. Bấy giờ nàng đã đi rồi. Tôi không bao giờ tìm được người hát cho tôi nghe bản nhật tưng tưng nữa. Cuộc đời quá vô tình, chỉ là những ngày sinh ly tử biệt..

Linh San khép vở lại, tim đập mạnh. Nước mắt rưng rưng. Chàng chỉ yêu say đắm Khâm Đồng thôi. Còn ta chỉ là một sự phiêu lưu tình cảm. Lời tỏ tình chỉ là những xúc động nhất thời, đầu môi chót lưỡi. Linh San khép vở lại nhét vào ngăn tủ, đứng dậy định bỏ đi nhưng nghĩ sao lại ngồi xuống, mở

tủ lấy vở ra xem tiếp.

"Khâm Đồng thích mặc loại vải lụa mềm, nhất là màu trắng mùa hè. Đồng rất thích áo may rộng với một thắt lưng lụa, với dáng dấp thon gầy, trông thật mát. Mỗi lần nắm tay mềm của nàng, mình lại nhớ đến thơ người xưa. "mai cốt cách, tuyết tinh thần. mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười"

Mỗi năm vào mùa đông, Khâm Đồng cũng không mặc áo lông ấm, nàng như không sợ lạnh. Nàng bảo mặc thế nặng quá. chỉ cần một chiếc áo len, váy to nhân tạo là xong. Đi ngoài đường, giữa gió lạnh, Đồng thích hà hơi, để hơi thở biến thành khói, Đồng nói:

- Anh Phi, anh yêu em, sao không giữ hơi của em lại?

Mình cũng khùng khùng chụp lấy hơi thở đó. Khâm Đồng thích thú ngã vào lòng mình, hai tay nàng xoa xoa lên lưng mình.

- Anh thật là điên, và em yêu cái điên điên của anh vô cùng.

Thế bây giờ? Tối nay anh rất muốn được điên để được Khâm Đồng trở về. Cuộc đời này, không còn người đàn thứ hai nào làm cho mình rung động như Khâm Đồng. Không còn....vì Thượng Đế chỉ tạo ra được một Khâm Đồng duy nhất, duy nhất thôi....

Linh San không đủ can đảm đọc tiếp, nàng bỏ vở vào học tủ và đóng mạnh lại. San bước nhanh ra phòng khách với mắt đăm lẹ. Bé Sỏ Sỏ không hiểu hỏi:

- Dì ơi, tìm được dao chuốt cho con chưa?

- Đợi cô Hương về chuốt cho con.

Linh San nói và xông ra khỏi nhà họ Vỹ. Bây giờ Linh San mới hiểu thế nào là "ghen" thế nào là "đau khổ" thế nào là "trái tim tan nát".

Về đến nhà, lập tức Linh San quay số điện thoại cho Nhiếp Sanh.

- Đến ngay nhé, chúng ta cùng đi ăn cơm.

CHƯƠNG 8

Thật ra thì Nhiếp Sanh không phải là khờ khạo, chậm chạp, chỉ tại Linh San không thích nên nghĩ vậy, chứ Nhiếp Sanh bản tính rất tế nhị. Dáng dấp cao lớn sáng sủa. Linh San cũng biết là mỗi lần Nhiếp Sanh đến trường Mẫu Giáo đón Linh San mấy cô bạn đồng nghiệp chưa chồng cũng từng ao ước, trầm trồ sự tốt phước của Linh San. Với Linh San, thì ưu điểm nhất của Nhiếp Sanh là tính nhẩn nại, ít nói.

Hôm ấy, họ cùng đi ăn cơm tối. Món thích nhất của Linh San là đậu hũ dồn thịt với món kem mè đen. Nhiếp Sanh gọi đúng những thứ đó. Nhìn nét mặt không vui của Linh San, Nhiếp Sanh hỏi:

- Em còn cần chi để tôi gọi?

Linh San lắc đầu nói:

- Thôi đủ rồi.

Linh San thấy thật buồn cười. Tại sao lại giận Phi rồi làm Sanh mất vui. Linh San cười, nụ cười của Linh San làm Nhiếp Sanh thấy vui lên:

- Tôi cảm thấy, hình như đời tôi không thể thiếu em. Mẹ nói sống trên đời, người này mắc nợ người kia nếu ta không nợ người khác, thì người khác sẽ nợ ta.

Linh San ngẩn ra. Nếu vậy thì Nhiếp Sanh đã nợ ta và ta thì

ta nợ Bằng Phi Còn Bằng Phi Phi hẳn nợ Khâm Đồng. Khâm Đồng, Linh San thấy tim đau nhói. Còn Khâm Đồng? Khâm Đồng nợ ai? Nợ thần chết ư? Nếu chưa chết cục diện này thay đổi thế nào?

Sau bữa cơm, còn sớm Linh San chẳng muốn về chung cư với một tâm trạng rối rắm như vậy, nàng không muốn gặp lại Bằng Phi, nên đề nghị với Nhiếp Sanh đi phòng trà nghe nhạc. họ chọn quán cà phê "Mùa thu" đây là một quán mới mở, bàn sắp một cách rất nghệ thuật, rất thích hợp cho lứa đôi, nên quán rất đông khách. Nhạc rất hay, nhưng San không làm sao thưởng thức nổi, vì trong đầu nàng đang có hình ảnh của Bằng Phi ngồi một mình trong phòng khách với điệu thuốc. Một ca sĩ nổi tiếng bước ra, với một bản nhạc buồn:

"Nhìn nhau không muốn, xa nhau không đành, chỉ có nước mắt.

Gặp nhau chẳng dễ, xa nhau lại buồn, cuộc đời lại đuổi bắt nhau thôi...

Lắng nghe lời hát, Linh San chợt thấy xúc động, cô ca sĩ trẻ chỉ khoảng trên hai mươi, có thân hình tuyệt mỹ.

"Xuân đến chẳng có tin, xuân đi hoài mong đợi, gọi lời người tình, nhớ ừ chẳng lời hẹn cũ..."

Càng nghe Linh San càng thấy bối rối. Tại sao ta lại ghen với đóa hoa đã tàn. Linh San quay sang nhìn Nhiếp Sanh.

- Mấy giờ rồi anh?

Nhiếp Sanh nhìn đồng hồ.

- Gần 12 giờ khuya.

Linh San đứng bật dậy.

- Khuya quá em phải về.

Nhiếp Sanh đứng dậy tính tiền xong, cùng Linh San ra khỏi phòng trà, họ yên lặng đi bên nhau mãi đến lúc về đến chung cư Linh San mới nói:

- Thôi chào anh nhé.

Nàng vội vã bước vào cầu thang máy nhấn nút lầu tự Linh San chợt thấy mình có lỗi rất nhiều với Nhiếp Sanh. Nhưng sự hối hận chỉ thoáng qua, rồi lòng Linh San lại nóng như lửa đốt, tiếng nhạc cô ca sĩ ban nãy vang lời trách móc. Thang ngừng lại, Linh San vội vã bước ra, nàng nhìn cửa sổ 4A rồi cửa sổ 4D, cả hai đều khép kín. Linh San phân vân, nàng không biết chọn cánh cửa nào, nhưng cuối cùng tình cảm đã chiến thắng.

Đứng trước cửa 4A Linh San chần chờ một chút rồi mới bấm chuông. Cửa mở Bằng Phi đối diện với Linh San. Đôi mắt buồn lặng lẽ, Linh San nói một cách yếu ớt:

- Anh...anh không mời em vào nhà.....?

Bằng Phi không nói chỉ đứng nép qua một bên. Linh San bước vào nghe thấy tiếng Bằng Phi khép cửa lại, nàng quay sang. Phi không đi về phía nàng mà đi về phía tủ rượu, chai rượu đã cạn, chứng tỏ đây không phải là ly rượu thứ nhất.

- Anh lại uống rượu?

Phi không trả lời bung ly rượu đi về phía sa lông ngồi vào ghế mới hỏi:

- Chơi có vui không?

Linh San ngồi ghé đối diện.

- Em không định thất hẹn, chỉ vì gặp một điều ngoài ý muốn....

Bằng Phi đặt mạnh ly rượu xuống bàn, nước rượu văng tung toé.

- Em khỏi giải thích. Ở cái vị trí của anh, anh hiểu rất rõ, lúc nào em buồn thì em dùng anh để lấp khoảng trống, bao giờ em vui thì lại ném anh vào tủ lạnh, anh chỉ là một trong số người bạn trai của em, anh biết em rất coi thường anh, em chỉ coi anh như một thứ thú tiêu khiển.

Linh San mở to mắt mắt kinh ngạc nhìn Phi Một sự hiểu lầm đau đớn nàng nghẹn lời:

- Anh đừng vội nói vậy hãy nghe em nói, không giống như điều anh tưởng đâu, em không bao giờ đem anh ra làm trò đùa...

Bằng Phi nốc cạn ly rượu rồi tiếp:

- Thôi đừng giải thích anh không muốn nghe đâu.Em có biết không, hôm nay hãng tăng ca năm sáu trăm công nhân đang vất vả với công việc, có một chiếc nồi hơi bị hư, đúng ra anh phải đưa kỹ sư đến đây sửa chữa, nhưng vì nhớ em, nhớ cái hẹn lúc 6 giờ suýt tí anh đã bị điện giật chết, lúc năm giờ lò chưa sửa chữa xong, phòng nghiệp vụ lại cho biết nếu không hoàn tất việc trong ngày hôm nay thì sẽ bị thiệt hại một triệu đô la, nhưng anh nói với họ anh có việc cần gấp một công việc quan trọng hơn cả trong đời mình, anh phải về. Thế là anh lái xe chạy như bay về đây, bé Sở Sở nói cho anh biết khoảng gần 6 giờ em đã bỏ về, anh bảo cô Hương qua nhà em

thì nghe Thúy Liên nói em đã đi chơi với bạn em và anh đợi mãi đến nửa đêm như thế này, hử em đi chơi vui lắm? Hoặc là chưa đủ vui nên em phải đến đây tìm anh khuây khỏa.

Linh San yên lặng nhìn Bằng Phi, nàng ngỡ ngàng như bị tát một gáo nước lạnh và không biết phải nói hay đánh chảnh thế nào. Bằng Phi đứng lên bước tới tủ rượu, định rót thêm. Linh San vội vã chạy theo giựt cái ly:

- Anh không có quyền uống thêm, anh đã uống nhiều lắm rồi.
- Chuyện đó có dính dáng tới em đâu?

Linh San nói mà mắt nhòa lệ:

- Sao lại không? Anh uống rượu chỉ tự dần vật mình, chỉ để làm nư với em, anh tưởng lúc nào anh cũng hay cũng giỏi. Tại sao anh không hỏi nguyên nhân tại sao em không đợi anh mà bỏ đi như vậy?

Bằng Phi nhướn mày nói:

- Tôi cần gì phải hỏi? Tôi bị người ta bỏ rơi thế này chưa đủ sao? Còn phải hỏi cho quê mặt? Tránh ra cho tôi rót rượu vào.

Linh San vẫn cố chấp giữ lấy miệng ly:

- Không, anh phải nghe tôi giải thích. Anh phải nghe.

Bằng Phi đỏ mặt hét:

- Tôi không muốn nghe. Trước kia tôi đã từng đợi một người con gái.

Linh San tiếp lời không để cho Bằng Phi nói:

- Lúc cô ta vừa mới 15 tuổi, đợi đến lúc cô ấy lớn. Anh đã đợi

bao nhiêu năm thì được, vậy mà buổi tối nay chỉ đợi có mấy tiếng đồng hồ mà anh nổi nóng.

Mắt Bằng Phi trừng lớn:

- Em nói cái gì? Em nói thế là sao? Em vẫn muốn tôi đợi, em muốn hành hạ tôi, em muốn làm người yêu cũ của tôi ư?

Linh San cũng lớn tiếng.

- Đương nhiên là em không thể so sánh với cô ấy. Tại sao tôi phải đi so sánh như vậy? tôi làm sao bằng, tôi không biết đàn guitar, tôi không biết hát, không đẹp như ngọc như tranh....

Mắt Bằng Phi đổi sắc:

- Em....tại sao em biết những điều đó? Tại sao?

Linh San nói luôn:

- Thì trong quyển "Tập ký đồng yêu". Nếu trên đời nay chỉ có một Khâm Đồng, chỉ có một người con gái duy nhất thì tại sao anh lại còn có thể yêu thêm được một Linh San, anh phải thủy chung, phải chôn chặt tình cảm của anh với nàng mới phải chứ.

- Im ngay!

- Anh sợ à! anh sợ nghe tôi nói ư? Tôi biết anh yêu nàng thấm thiết, một nữ thiên thần áo trắng, da thịt mát rượi không biết sợ mùa đông, anh chỉ yêu duy nhất có Khâm Đồng, một người đàn bà duy nhất trong đời!

Linh San càng nói càng giận dữ, nàng càng bóp chặt lấy cốc rượu. "cốp!". Ly rượu chọt bể ra, những mảnh pha lê rơi xuống đất, bàn tay của Linh San đầm máu. Linh San lặng

người đi không nói được gì, nàng như chết đứng. Bằng Phi nhào tới chụp lấy tay của Linh San gỡ lấy những mảnh thủy tinh bám trên thịt, mặt chàng tái hẳn.

Bằng Phi chạy thẳng vào phòng vệ sinh lấy chiếc khăn trắng bó tay Linh San lại và nói:

- Đừng cử động gì cả. Anh sẽ đưa em vào bệnh viện ngay.

Linh San lặng lẽ đi vào phòng rửa tay và nói:

- Đừng làm lớn chuyện như vậy.

Bằng Phi mở tủ thuốc ra lấy thuốc đỏ và băng vải cho Linh San. Linh San mở nước rửa sạch máu trên tay, có mấy vết thương ngang dọc. Bằng Phi nhìn với đôi mắt đau khổ, đột nhiên Linh San thấy buồn, nàng khóc, và ngã vào lòng Bằng Phi.

- Tại em hết. Đúng ra em không nên so sánh với chị ấy, em chỉ cần biết anh yêu em, chỉ mong có được một phần mười tình yêu anh dành cho chị ấy.

Phi nâng cằm của Linh San lên, hôn lên những giọt nước mắt.

- Em không hiểu gì cả Linh San à, em không nên so sánh với cô ấy, anh đã nói với em rồi. Anh sẽ cố làm lại cuộc đời vì em. Đó là lời nói thật, em hãy tin anh.

Linh San đưa tay chặn môi Phi:

- Thôi đừng nói nữa, em ấu trĩ trẻ con.

Phi nắm lấy bàn tay bị thương của Linh San, máu vẫn còn rỉ ra, chàng cẩn thận lau sạch vết máu, xức thuốc, rồi băng lại. Phi cầm cánh tay kia, kề sát vào mặt và nói:

- Trước khi em đến với anh, Linh San ơi! Anh chỉ là một xác chết biết đi, cuộc đời trống vắng, sống như một cái máy. Không tình yêu, không một niềm vui, ngay lúc viết tạp ký cho Khâm Đồng, anh đã nghĩ là sẽ không bao giờ anh có tình yêu nữa. Nhưng em đã đến, em đã mang lại cuộc sống tình yêu niềm hy vọng cho anh. Anh đã gượng dậy, anh đã bắt đầu mơ ước. Em có biết là từ khi em xuất hiện làm anh mỗi ngày tan sở là lên xe phóng như bay, cố về nhà càng sớm càng tốt, chỉ với mục đích là thấy được em. Em hiểu không?

Linh San nắm lấy tay Phi

- Em làm gì đấy! Coi chừng bị động vết thương.

Phi nói, nhưng Linh San lắc đầu.

- Đau cũng không sao, em chỉ muốn biết những điều anh nói là thật hay giả, em tỉnh hay mơ.

Mắt Phi đỏ ngầu.

- Linh San sao em ngu như vậy?

Phi bế xốc Linh San lên đặt vào sao lông ở phòng khách, chàng quì xuống bên cạnh hôn lên môi San.

- Linh San, mỗi người đều có một quá khứ, nhưng mong rằng em đừng nghĩ đến nó nữa, em hãy nằm yên đợi anh.

Phi đứng dậy và đi vào thư phòng. Linh San chưa hiểu Phi định làm gì, thì đã thấy Phi trở ra với quyển "tạp ký Đồng yêu". Phi đến trước mặt San và lấy quẹt máy ra. Linh San hoảng hốt giật lấy quyển vở.

- Đừng anh, đừng anh...anh có đốt nó cũng không đốt được

quá khứ.

Phi nhìn thẳng Linh San.

- Em đã đọc hết rồi à?

- Chưa em chỉ đọc hết có hai trang.

- Như vậy anh đốt nó tốt hơn.

- Đừng, đốt hay không quá khứ vẫn còn đó, chẳng giải quyết được gì, chẳng xóa được hình bóng Khâm Đồng anh hãy nghe em.

Phi ngẩn ra. Lời của Linh San rất có lý.

CHƯƠNG 9

Thoắt cái mà đêm Noel đã đến.

Tối hôm ấy trong phòng riêng, Linh Trân và Linh San đang trang điểm. Linh San vừa đeo bông tai vừa nói với chị:

- Chị Trân em phải về trước 12 giờ khuya đấy nhé!

Linh Trân nói:

- Nhà hàng Trung Ương chỉ mở cửa đến 12 giờ. Nhưng nếu em muốn về trước 12 giờ, thì chị không tin là em về nhà mà chắc chắn đến nhà 4A.

- Chị có biết đêm nay em đi với chị một cách miễn cưỡng không?

Linh Trân chăm chú nhìn em:

- Em không nói chị cũng biết. Chị biết ngay bây giờ em đang hối hận vì hôm trước lỡ nhận lời vui Noel với chị, có đi chắc chắn em cũng không vui, vì trái tim của em đang ở nhà 4A.

Linh San thở dài nói:

- Nhưng mà....chị nghĩ xem giữa lúc chúng ta đang vui chơi thì có người cô độc trong phòng....làm gì thì làm em cũng phải về trước 12 giờ.

Linh Trân nói:

- Em muốn về mấy giờ tùy ý em. Nhưng Linh San à, em phải suy nghĩ cho kỹ, phải phân biệt rõ ràng tình yêu với thương hại là hai việc hoàn toàn khác nhau.

- Thôi chúng ta đừng nói đến chuyện đó nữa.

Linh San bực dọc. Linh Trân bước ra tới cửa quay lại nói.

- Chị cũng không có thời giờ, chị phải ra phòng khách nói chuyện với anh Cao và Nhiếp Sanh, nhưng em cũng nhớ rằng em đã làm sai điều em hứa, em đã hứa với chị là giữ khoảng cách với Phi nhưng em lại người chủ động tiến tới.

Linh San nói:

- Em không hề hứa chuyện đó nhé. Lúc nói chuyện với chị, chị có biết là em đã...thôi hôm nào rảnh em sẽ nói rõ hơn, chỉ biết đến bây giờ chị quan tâm em đã quá muộn.

Linh Trân quay lại, nắm lấy bàn tay đau còn băng vải của Linh San.

- Linh San, em đừng có điên, em mới 22 tuổi cơ mà?

- Anh ấy cũng chỉ mới 29 tuổi.

- Vấn đề không phải là tuổi tác của ông ấy, mà là của em. 22 tuổi làm kế mẫu, không phải là quá trẻ ư?

- Miễn là bé Sở Sở chấp nhận...

Linh San chưa dứt lời thì ngoài cửa có tiếng gọi, Lập Cao lớn tiếng:

- Nhị vị tiểu thư ơi. Thời giờ hôm nay là vàng bạc, quý vị có biết không? Đứng chài chuốt mãi tới sáng là coi như đêm

Noel của chúng tôi đi đứt nhé.

- Xong rồi, xong rồi.

Linh Trân nói, vội bước ra. Cao giục:

- Nhanh lên đi chó, mấy người làm mất thời gian quá.

Linh San miễn cưỡng đứng dậy, bước ra phòng khách. Mẹ nàng đã đứng ở đấy từ bao giờ, nhìn hai đứa con gái với nụ cười rạng rỡ. Linh Trân hôm nay mặc áo đầm màu hồng, còn Linh San màu mỡ gà. Cả hai đều đẹp rạng rỡ. Bà Lưu nhìn sang hai chàng rể tương lai, Lập Cao đẹp trai, sang trọng, còn Nhiếp Sanh cũng không kém. Có hai chàng rể như vậy là quá quý rồi, còn mơ ước gì hơn. Bà vui vẻ Nói với các con:

- Đêm nay đi khuya một chút cũng không sao, Mẹ biết Noel là dịp cho tuổi trẻ chơi đùa thỏa thích, mẹ không giống những người làm mẹ cổ lỗ đâu. Về trễ cũng không ăn đòn đâu, đừng ngại.

- Bác ơi, hôm nay mà bác có muốn đánh đòn cũng không tìm được chúng con đâu, con đã tính rồi. Khiêu vũ xong, chúng con sẽ kéo đến nhà bạn, dự tiếp cuộc vui khác cho đến sáng.

Linh San nghe nói, kéo áo Linh Trân:

- Chị Trân!

- Lo gì? chân em ở người em chứ đâu phải ở người khác?

Khi bước tới cầu thang máy, Linh San liếc nhanh về phía hộ 4A Cửa đóng im lìm. Bên trong có ánh đèn. Linh San chợt muốn dừng lại. Mặc kệ đêm Noel. Mặc kệ tất cả. Nhưng khi quay lại nhìn những khuôn mặt phấn khởi cùng đi. Linh San biết, vấn đề là ở chỗ sĩ diện. Không được, nếu bỏ cuộc, tình

cảm chị em sẽ sút mẻ. Với tâm trạng rối ren, Linh San bước vào nhà hàng Trung Ương. Khách rất đông, họ chen chân nhau, đổ dồn như sóng cuộn nước chảy. Mỗi năm đến mùa Noel, Linh San mới cảm nhận sự đông đúc của dân số Đài Bắc. Ai cũng đổ dồn đến hộp đêm, quán rượu, đến tụ điểm vui chơi. Một cơ hội để chen lấn. Và khi đến được chỗ ngồi thì mồ hôi đã đổ ra như tắm.

Nhiếp Sanh mua một đồng gói giấy, mặt nạ, giấy bông chia cho ba người. Linh San nhìn vào sàn nhảy. Người đông ló ngo, anh chàng ca sĩ đang gân cổ hát bản "chủ nhật đẹp tươi hồng". Linh San ngạc nhiên không hiểu với lượng người lớn như vậy, họ chỉ dậm chân tại chỗ hay là nhảy. Tiếng hét, tiếng cười, tràn ngập căn phòng. Bản nhạc dứt, khách lại tung hoa, tung nón lên.

Không khí thật vui nhộn. Nụ cười hay lây. Đám đông quay cuồng. Nhiếp Sanh kéo Linh San xuống sàn nhảy. Linh San nhập cuộc. Một bản tiếp nối một bản. Cặp Linh Trân và Lập Cao biến đâu mất. Vũ trường với tiếng nhạc, tiếng cười như muốn nổ tung. Cả thành phố Đài Bắc như muốn nổ tung. Ai cũng vui, cũng vui....thế còn chàng?

Linh San chìm trong suy nghĩ, mãi đến lúc Sanh hét:

- Linh San!

Linh San mới giật mình.

- Chi?

- Chị Trân của em gặp bạn cũ.

- Ở đâu?

Linh San nhón chân lên vẫn không thấy.

- Họ đã về bàn.

Linh San nói:

- Vậy chúng ta cũng về đi. Chân em mỏi và thân em ướt đầm mồ hôi rồi.

- Anh chưa muốn.

- Sao vậy?

- Bây giờ xông ra khỏi vòng vây rồi một hồi quay lại mệt lắm.

- Nhưng em đang khát, em phải về bàn.

- Anh gọi Champagne nhé?

- Chi vậy?

- Hôm nay phải uống Champagne, vì hôm nay kỷ niệm ta quen nhau ba năm.

- Đúng ba năm rồi ư?

- Vâng, anh quen em cũng đúng vào ngày Noel ba năm trước.

- Lạ thật.

Linh San nói, Sanh không hiểu:

- Em nói gì thế? Thôi chúng ta xông ra vòng vây vậy.

- Em nói lạ thật.

- Sao lạ?

- Quen nhau ba năm mà không bằng ba tháng. Điều đó cho thấy sự quen nhau không thể căn cứ vào thời gian. Một phút bị choáng váng hơn mười năm vô tình.

- Em nói gì anh không hiểu?

Sanh nhìn Linh San, nhưng Linh San lắc đầu:

- Thôi anh không cần hiểu làm gì.

Họ trở về bàn, thấy Linh Trân đang ngồi nói chuyện vui vẻ với bốn người lạ, có lẽ họ đến trễ không còn bàn. Thấy Linh San và Sanh về, Linh Trân đứng dậy giới thiệu.

- Còn nhớ ai đây không? Bạn cũ của chị anh Giang đấy.

Linh San nhìn sang, gã thanh niên có nước da ngăm đen với thuốc lá trên môi. Người mà những năm trung học đã một thời cùng Linh Trân yêu say đắm. Sau đó không hẹn mà chia tay. Bên cạnh Giang là một cô gái rất đẹp và một cặp nam nữ khác. Giang giới thiệu.

- Đây là vợ sắp cưới của tôi.

Linh Trân cười.

- Ai lại giới thiệu đơn giản như vậy?

Giang nói:

- Sao không được. Bây giờ sao LinhTrân lại thích nghi lễ như vậy? Chúng ta hôm nay gặp nhau. Một sự tình cờ mai lại mỗi người mỗi ngã. Giới thiệu cận kề, liệu có nhớ không, hay lại làm mặt lạ.

Linh San cảm thấy thú vị, ngồi xuống bàn. Tối hôm nay chị

Linh Trân có một đêm Noel đáng nhớ. Gặp lại người yêu cũ. Không hiểu chị có cảm giác thế nào? Giang lại tiếp tục giới thiệu:

- Còn đây là Lục Siêu và cô Bùi.

Lục Siêu? Cái tên có vẻ quen thuộc, Linh San liếc nhanh người đàn ông trẻ có gương mặt rất quen thuộc, khuôn mặt không đẹp trai nhưng thu hút, mái tóc dài, chân mày sậm với đôi mắt lúc nào cũng suy tư, San chợt nhớ ra hình như mình đã gặp đâu đây. Còn cô Bùi rõ ràng lại quen thuộc hơn nữa, hay là cô trong ngành điện ảnh? Linh San cố moi móc, người con gái dựa lưng vào ghế có đôi mắt như mơ, ngoài đôi môi có bôi tí son đỏ, cô ta không có trang điểm gì hết.

- Rất hân hạnh được quen biết hai bạn.

Nhiếp Sanh đưa tay bắt lấy tay của Lục Siêu. Trong lúc hai người đàn ông bắt tay nhau thì cô Bùi lại chậm rãi lấy trong ví ra điều thuốc, một hộp quẹt ga đỏ, đốt lên và thở khói, không hiểu sao Linh San như bị cuốn hút, nàng chăm chú nhìn cô Bùi từng cử chỉ một, cái thái độ khoan thai của cô ấy như trong mơ Nhiếp Sanh ngồi cạnh nói:

- Linh San chúng ta tiếp tục nhảy nhé!

Linh San nói:

- Không.

Hóp lấy ngụm Champagne, Linh San hỏi cô Bùi:

- Cô uống tí nhé!

Cô Bùi nhìn Linh San với nụ cười nhẹ. Nhiếp Sanh đưa một ly khác rót đầy rượu cho cô Bùi.

- Hôm nay là ngày kỷ niệm tôi và Linh San quen nhau tròn ba năm.

Cô gái họ Bùi nâng cốc rượu lên chạm nhẹ vào ly của Linh San với nụ cười:

- Xin chúc mừng ba năm quen nhau.

Giọng nói của cô ta không lớn, thuộc loại giọng thổ nên nghe rất rõ, một tia sáng lóe lên trong đầu của Linh San, cô Bùi trong bộ áo rộng bằng tơ màu xám bạc, Linh San buột miệng.

- Chị Bùi hình như tôi đã nhìn thấy chị.

Cô Bùi nhú mày:

- Chị gặp em ở đâu?

- Mấy ngày trước hình như ở nhà hàng “Muà Thu”, hôm ấy chị hát một bài hát rất hay.

Cô gái họ Bùi vừa thở khói vừa cười:

- Vâng, em hát ở đó được một tuần.

- Thế tối nay sao chị không hát?

- Vì anh Lục Siêu nghỉ làm nên em cũng không hát.

à thì ra họ là ca sĩ. Linh San liếc nhanh về phía Lục Siêu, anh chàng như không để ý đến chuyện của hai người con gái.

- Thế chị không biết Lục Siêu ư?

Cô gái họ Bùi hỏi Linh San với vẻ ngạc nhiên.

- Dạ không, vì em không để ý lắm giới âm nhạc ca sĩ.

- Anh ấy là tay trống của ban hợp ca “ Lửa Rừng” đấy. Anh ấy vừa chơi guitar, đánh trống vừa có thể chơi cả organ.

- à!

Linh San hớp thêm rượu, nhìn về phía thiên tài vừa được ca ngợi, anh chàng thiên tài kia có vẻ mặt lạnh lùng không để ý đến sự ca ngợi ái mộ của người chung quanh. Linh San không dám nói cho Bùi biết mình cũng không hề nghe qua cái ban hợp ca “Lửa Rừng” bao giờ.

Ly rượu vừa cạn, Nhiếp Sanh lại rót đầy ly khác. Cô Bùi hỏi:

- Anh tên gì vậy?

- Dạ. Tôi là Nhiếp Sanh.

Cô Bùi nói một cách thản nhiên.

- Anh cũng đẹp trai lắm, anh có một khuôn mặt rất lôi cuốn.

- Thế ư?

Nhiếp Sanh đỏ mặt, anh chàng không uống lấy một hớp rượu mà có vẻ như say.

Linh San nghe cô Bùi nói liếc nhanh về phía nhà thiên tài, nàng lại nốc cạn ly rượu. Chợt nhiên Lục Siêu quay lại:

- Ai đề nghị chúng ta đến đây thế?

Cô Bùi nói:

- Anh Giang đấy!

- Em không thấy ở đây vừa ồn ào vừa loạn ư? Cái gì cũng

không ra cái gì cả.

- Vâng hay là chúng ta đi một nơi khác đi.
- Tội mình đi qua nhà hàng “Quốc Hoa” vậy.

Cô Bùi nói:

- Ở đây chưa chắc hơn ở đây. Sao chúng ta không đến nhà chị Thu, họ cũng có tổ chức. Nhưng anh có thích đến đây không? Anh thích thì em mới đi.
- Đợi một chút vậy. Đợi Giang từ sàn nhảy trở về chúng ta đi cùng một thể. Được không người yêu Bùi Khâm Đồng của tôi?

Bùi Khâm Đồng? Linh San chột bàng hoàng, cái tên nghe quá quen thuộc. Đúng rồi? Nhưng không lẽ... Linh San nhìn thẳng về phía cô Bùi nàng hỏi vặn:

- Chị là Bùi Khâm Đồng ư?

Cô Bùi cười nói:

- Vâng. Cái tên nghe kỳ cục lắm hử. Đó là tên thật của tôi, còn khi lên sân khấu tôi lấy tên khác.

Linh San vỗ nhẹ lên trán. Không, không thể được, ta say rồi, khuôn mặt cô Bùi trước mắt trở nên mờ lung, như chiếc bóng dao động trong nước. Đúng là ta đã say, không thể có một sự trùng hợp lạ lùng như vậy.

CHƯƠNG 10

Tiếp nối là những hình bóng dao động đảo lộn, Linh San đã say nhưng say chưa đến độ mất hết tri thức. Nàng còn nhớ là mình đã cười, đã nói đã dựa ngực vào ngực của Nhiếp Sanh, đã nói rất nhiều với cô gái họ Bùi, và nàng cũng nhớ Nhiếp Sanh đã cản ngăn nàng khi họ rời khỏi nhà hàng “Trung Ương”.

- Linh San à, thôi em đừng đi, anh sẽ đưa em về nhà.
- Không em không muốn về nhà.

Linh San nói, nàng như bị cuốn hút bởi cô Bùi trong cảm giác chập chờn, nàng đã đi theo cô gái đầy lôi cuốn đó. Thế rồi họ đến một tụ điểm khác, một ngôi nhà riêng sang trọng. Ở đấy có rất nhiều người trẻ, có cả nhạc, khiêu vũ, thuốc lá và rượu. Linh San tập tành hút thuốc, khiêu vũ nàng nhảy liên tục với những thanh niên trẻ khác nhưng vẫn nhớ đến cô Bùi, nàng nhớ hình như mình có hỏi:

- Chị Bùi năm nay chị bao nhiêu tuổi mà trông trẻ như thế?
- Tôi không còn trẻ đâu. Hai mươi lăm rồi đấy.

Linh San không tin.

- Làm gì 25, tôi thấy chị cao nhất khoảng 20 thôi.
- Không tin ư? Tôi không bao giờ giấu cái số tuổi thật của mình.

25 tuổi? Linh San nốc cạn ly rượu, cái vị ngọt ngọt chua chua của rượu Champange và cái nóng của rượu như đốt cháy cả người nàng, Linh San vẫn còn nghe được tiếng cằn nhằn của Nhiếp Sanh bên cạnh:

- Linh San này, tối nay em làm sao thế? Đừng uống rượu nữa, em say rồi, còn phải về nhà đấy!

Linh San lắc đầu.

- Anh Sanh, ở đây có nhiều con gái lắm, sao anh không quây một bữa cho đã đi, anh đeo theo tôi hoài chi vậy?

- Vì tôi có trách nhiệm với Linh San.

Linh San cười lớn:

- Trách nhiệm gì?

Rồi vùi đầu vào ngực của Sanh nói:

- Ở đây không có trách nhiệm gì hết, chỉ có nợ với nhau thôi.

- Nợ? Linh San, cô nói thế, là thế nào?

- Câu đó là của anh đấy. Anh bảo mọi người đều mắc nợ nhau, anh hãy đi chơi đi, hãy tán tỉnh mấy cô kia đi, tôi không muốn anh mắc nợ tôi, cũng không muốn mắc nợ người khác, anh đi đi.

Nhiếp Sanh vẫn không bỏ đi. Hình như anh chàng vẫn lẩn lảng chung quanh. Người nữ chủ nhân của buổi tiệc xuất hiện, người con gái có tên Thu hình như là một ca sĩ hay một tài tử nổi tiếng. Cô ta mặc chiếc áo bó sát người màu vàng trông giống như con rắn vàng. Linh San thấy thật chóa mắt,

đúng nàng đã say. Những âm thanh chói tai, tiếng trống, tiếng kèn tiếng hát như mưa sa như sấm sét, bóng người chập chờn hình như cô Bùi lên hát, một bản nhạc thật uớt át rồi Lục Siêu hát, cả nữ chủ nhân cũng hát, không biết Linh San đã uống hết bao nhiêu rượu, nàng còn nhớ cuối cùng nàng đã kéo áo cô Bùi nói:

- Mắt chị đẹp như ánh trăng.

Cô Bùi nhìn Linh San.

- Như ánh trăng ư? Nhưng ánh trăng trong ngày nào? Trăng khuyết, trăng lưỡi liềm hay trăng tròn. Như vậy tôi là một người đàn bà xấu xí.

- Không, chị không xấu đâu, chị là “mai cốt cách, tuyết tinh thần”. tôi biết chị là linh hồn của anh ấy, chị có tin con người khi chết đi rồi vẫn còn linh hồn không...

Hình như Linh San còn nói nhiều thứ hơn thế nữa, nhưng bây giờ nàng không nhớ gì nữa cả.

Lúc tỉnh dậy, Linh San thấy mình nằm ở trên giường, những hình bóng nữ chủ nhân mặc áo vàng, cô Bùi, Lục Siêu, tiếng hát, ánh trăng... còn quay cuồng trong trí. Nhưng bây giờ Linh San đã tỉnh hơn, ánh đèn thật chói mắt, nàng nghe thấy tiếng của Linh trân nói:

- Nó đã tỉnh rồi.

Linh San mở mắt, hình ảnh trước mặt vẫn còn mờ lung.

- Tôi hiện đang ở đâu đây?

- Ở nhà.

Nghe tiếng mẹ nói, Linh San quay qua, mẹ đang ngồi cạnh giường với chiếc khăn ướp đá đắp trên trán nàng.

- Sao con lại uống đến say như vậy? Không biết uống rượu mà cứ uống, mặc dù Noel nhưng cũng phải biết giữ gìn một chút chứ!

Chị Linh Trân ngồi cạnh nói tiếp:

- Thằng Nhiếp Sanh thật chết tiệt.

Linh San quay lại nhìn chị?

- Phải anh Nhiếp Sanh đưa em về không?

Chị Linh Trân nói:

- Ngoài hắn còn có ai? Hắn còn bảo em điên, uống rượu như uống nước. Linh San em thật là hồ đồ. Tại sao em lại đi với đám của Giang. Em biết họ thuộc hạng người gì không? Toàn là một lũ tà giáo, đi với họ có một đêm mà em say khướt như vậy.

Linh San nhìn ánh đèn suy nghĩ:

- Bây giờ là mấy giờ hả chị?

Linh Trân nói:

- Chín giờ tối ngày 25. Mãi đến 6:00 sáng hôm nay, Sanh mới đưa em về đây, trông hắn cũng có vẻ say, hắn nói là em bị một người đàn bà mê hoặc...

Linh San tròn mắt:

- Như vậy có nghĩa là tôi không nằm mơ, rõ ràng là có người đàn bà đó trong đêm qua...

Bà Lưu lấy khăn lau mặt cho San hỏi:

- Con làm sao thế? Mẹ thấy con chưa được tỉnh.

Linh San suy nghĩ một chút, hỏi:

- Chị Trân, tối qua lúc ở nhà hàng “Trung Ương” có người con gái nào họ Bùi không?

- Em muốn nói là trong đám bạn bè của Giang đó phải không? Chị cũng không biết cô ta tên gì, chị, không nhớ, lúc chị với Cao nhảy xong trở về bàn, thì không thấy tụi em nữa. Lúc đầu chị tưởng là tụi em cũng ra sàn nhảy, không ngờ khi nhà hàng đóng cửa vẫn không thấy bóng dáng của em, tụi chị mới biết là em đi theo đám của Giang.

Linh Trân quay sang Linh San trách móc:

- Em đã nói là về trước 12 khuya, vậy mà 6:00 sáng mới về. Lại say mềm đến bây giờ...

Linh San nhìn Trân ngồi nhóm dậy:

- Em phải đi một chút.

Bà Lưu giữ con lại:

- Con đi đâu? Đến nhà số 4A à?

Linh San bối rối:

- Mẹ! Sao mẹ cũng biết chuyện đó?

Bà Lưu thở dài:

- Có chuyện gì con qua mắt mẹ được đâu. Và lại buổi chiều

ông ấy cũng có đến đây.

Linh San tròn mắt:

- Ồ! Mẹ đã nói gì với anh ấy?

- Không có gì cả, chỉ nói chuyện bình thường, ông ta muốn biết tình trạng của con, mẹ nói con vui suốt đêm nên bây giờ còn ngủ, ông ấy có vẻ không vui, ngồi một chút bỏ về.

Linh San cắn nhẹ môi suy nghĩ. Nàng định đứng dậy nhưng lại loạng choạng muốn té:

- Mẹ để con sang đây một chút.

Bà Lưu chau mày:

- Linh San, con muốn đi mẹ không cản, nhưng bây giờ khuya rồi, con cũng chưa tỉnh hẳn rượu, muốn gì mai đi.

Linh San cố chấp nói:

- Không được mẹ ạ, có phải đi đây nếu không chịu nổi.

- Con nói gì thế?

- Con van mẹ, mẹ hãy để con đi nói chuyện, con muốn làm rõ một vấn đề.

- Nhưng con đứng còn không vững mà đi đâu?

- Con đứng vững lắm chứ.

Linh San nói, vịn lấy bàn nhưng đôi chân nàng như nhũn ra. Trần phải bước tới đỡ. Bà Lưu nói:

- Đây con thấy không? Con nằm một chỗ tốt hơn.

Linh San cố nén xúc động trong lòng, nàng cương quyết.

- Mẹ hãy để con đi, nếu không con sẽ chết mất.

- Linh San!

Linh Trân nói:

- Mẹ, để con đưa nó sang đây, nếu không cho nó đi, nó sẽ không yên tâm. Con chỉ cho nó nói hai tiếng xong rồi rước nó về, nhưng trước khi chết nó phải thay áo rồi tính.

Linh San gật đầu. Bà Lưu đành nhượng bộ, Linh Trân lấy áo len màu xanh và chiếc quần jean cho Linh San.

- Em say thế này biết em có bình tĩnh không?

- Em đã khỏe lắm rồi!

- Khá khuya rồi đây. Nói một tí là về ngay nhé.

Thế là Linh San cùng Linh Trân sang nhà 4A Cửa mở Bằng Phi đích thân ra đón, Linh Trân chỉ nói đơn giản.

- Em gái tôi muốn sang đây nói chuyện với anh. Tôi đưa nó qua và hai giờ sau tôi sẽ sang đón.

Và Linh Trân bỏ về ngay.

Linh San tựa người vào tường, đầu vẫn choáng váng, tay chân rã rời. Bằng Phi liếc nhanh về phía nàng, xong khép cửa lại, và bế Linh San lên ghế.

- Nghe nói em uống rượu say mềm phải không? Trước kia có bao giờ em uống rượu đâu, phải em bị người ta chuốc rượu không?

Linh San lắc đầu, thần thờ nhìn Bằng Phi:

- Em không bị chuốc, tự em uống.

- Sao vậy?

Linh San không đáp, nàng nhú mày:

- Em muốn hỏi anh...

Phi vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán Linh San:

- Hỏi gì? Em có thấy choáng váng không? Hình như em vẫn còn nhức đầu, em có thấy khát nước không? Anh rót cho em ly nước lọc nhé!

Linh San đưa tay chặn lại:

- Anh ở đây, đừng đi đâu cả.

Bằng Phi ngạc nhiên, dừng lại nhìn San.

- Em đã nhìn thấy cô ấy.

- Ai?

Linh San nói, giọng run rẩy. Bàn tay giữ chặt chéo áo của Phi:

- Người ta gọi cô là Bùi. Bùi Khâm Đồng. Anh nói đi tại sao anh lừa dối tôi? Tại sao? Anh bảo là cô ấy đã chết, chết rồi, không lẽ đó là oan hồn hiện về? Anh nói đi!

Phi có vẻ sững sốt, chàng đứng thừ người ra, chàng choáng suốt ngã. Hai tay Phi nắm chặt lại.

- Em đã gặp cô ấy? Gặp Khâm Đồng?

Nước mắt tuôn trào xuống má, San nghẹn lời:

- Vâng. Bùi Khâm Đồng. Như vậy là cô ấy họ Bùi phải không? Đúng vậy chứ! Tôi không nằm mơ, không tưởng tượng. Đây là sự thật!

Linh San ngồi ngay ngắn lại:

- Tôi biết anh có tấm ảnh của nàng, anh đem ra đây, để tôi nhìn xem.

Bằng Phi đặt tay lên vai Linh San.

- Đừng xem em ạ. Tấm ảnh đó không còn.

Linh San run rẩy:

- Như vậy... đúng là cô ấy rồi chứ?

Bằng Phi cúi đầu đau khổ:

- Đúng, đúng là cô ấy, nhưng anh cũng đâu có gạt em đâu? Linh San, anh không hề nói với em là cô ấy chết. Anh chỉ nói với em, cô ấy không còn, cô ấy đã mất. Mà rõ ràng là cô ấy đã vượt khỏi tay anh. Đã nhiều lúc, nhiều lần anh định nói hết mọi sự thật, nhưng anh không biết phải mở lời như thế nào... Linh San, em biết không anh phải nói sao khi bị vợ bỏ rơi, khi vợ anh phản bội tình anh để chạy theo một tay trống, một tay trống tầm thường của một đoàn hát? Anh phải giải thích sao chuyện đó? Khi gặp em, anh đã đánh mất niềm tin, anh thù phụ nữ, anh sợ đàn bà. Anh muốn yêu, lại không dám yêu, chỉ tại vì... tại vì lần yêu đó, làm vỡ cả tình cảm và lòng tự trọng của anh. Linh San em nói là anh lừa dối em, điều đó không đúng đồng ý là anh mong cô ta chết. Mong cô ấy không còn trên cõi đời này để xóa tan sự thất bại của cuộc đời mình, nhưng anh làm không được, và anh không hề nói với

em nàng đã chết. Anh là một người đàn ông yếu đuối...

Linh San cảm động. Nàng đưa tay lên ôm lấy đầu Phi kéo vào lòng mình.

- Thôi đừng nói nữa, đừng nói gì hết.

Phi ngẩng đầu lên nhìn Linh San:

- Không được, chẳng nói thì thôi, mà nói thì phải nói cho hết. Cõi đời này quá chật hẹp, sớm muộn gì em cũng sẽ gặp nàng, đúng ra anh phải nói sớm cho em biết... có phải lúc gặp Khâm Đồng em thấy nàng đang ở cạnh tay đánh trống phải không?

Linh San yên lặng, Phi cắn môi, nói:

- Một câu chuyện tàn nhẫn. Em đã đọc qua “Tập ký Đồng yêu”. Em hiểu tình anh dành cho cô ấy ra sao. Lúc ở nước ngoài trở về, anh đã không còn Khâm Đồng, nàng đã bỏ theo tay trống, tàn nhẫn đến độ bỏ mặc đứa con hai tuổi. Em biết bấy giờ anh đã xử sự ra sao không? Anh đã tìm Khâm Đồng, anh van xin, năn nỉ, anh đã dẹp hết mọi tự ái, chỉ mong nàng trở về tha thứ hết những lầm lẫn... Em biết tại sao không? Vì anh quá yêu nàng... vậy mà... Khâm Đồng không chịu, không chịu trở về... Anh vẫn không giận... Anh còn viết tập ký ghi lại tình yêu của mình với nàng, anh tự trách mình không có cách bảo vệ nàng, che chở nàng khỏi mọi quyền rũ. Anh trách mình ham chi chuyện ra nước ngoài...

Phi thở dài:

- Còn cô ấy? Cô ấy lại đòi ly dị, cô ấy không cần bất cứ một cái gì cả... Tài sản, danh dự, con cái cuộc đời vì bây giờ trong mắt của Khâm Đồng chỉ có một thứ duy nhất đó là tay trống kia...

Bằng Phi ngồi xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu.

- Có một lúc, anh đau khổ quá, anh muốn phát điên lên, anh định tự sát... Rồi sau cùng anh cũng hiểu ra, anh ý thức được là anh đã vĩnh viễn mất Khâm Đồng, không thể kéo Khâm Đồng trở về được nữa... Có kèo nài, năn nỉ, chỉ tổ làm cho Khâm Đồng khinh bỉ, coi rẻ thêm thôi. Chính Khâm Đồng cũng đã bảo anh: “ Anh là đàn ông, anh phải dứt khoát, đừng lằng nhằng, chẳng giống ai”.

Bằng Phi mắt đỏ, chàng như cố nén lòng, Linh San nói:

- Thôi đủ rồi, anh đừng nói nữa.

- Sau đó, anh đã ký giấy ly dị. Hôm ký giấy anh đã say không còn biết trời trăng, và tối hôm ấy, anh đã ngủ với con điếm. Từ đó ngày anh đi làm, còn tối đến anh như một xác chết biết đi. Anh say rượu, anh truy lạc, anh đứng bên lề vực thẳm, anh không còn là người đàn ông, một người đàn ông đúng nghĩa...

- Đủ rồi, thôi anh đừng nói nữa.

Phi nói:

- Cô ấy ốm yếu như vậy, nhưng rất tàn nhẫn. Mãi đến bây giờ anh vẫn không hiểu tại sao cô ấy lại vô tình như vậy, nhẫn tâm dồn anh xuống địa ngục như vậy.

Linh San bịt tai lại:

- Em đã nói đủ rồi, anh đừng nói nữa. Nếu anh nói nữa chứng tỏ Khâm Đồng vẫn còn sống trong tim anh, anh không quên được cô ấy.

Linh San đứng lên, nhưng lại loạng choạng suýt ngã. Phi ôm lấy San.

- Em làm sao thế? Linh San.

Linh San tựa vào ngực Phi.

- Em thấy không được khỏe.

- Vậy thì em nằm xuống, anh lấy cho em cốc nước nhé!

Linh San ôm chặt Phi.

- Em bây giờ không cần nước, em chỉ muốn hỏi anh một điều.

- Điều gì?

- Anh có đủ can đảm để tiếp tục chiến đấu không?

- Chiến đấu?

- Vâng, trong một cuộc chiến khác: lấy vợ một lần nữa...

Bằng Phi ngẩn ra. Chàng không dám tin những gì vừa nghe, nâng cằm Linh San lên. Khuôn mặt xanh xao của nàng không che được ánh mắt thẹn thùng và Phi cúi xuống.

CHƯƠNG 11

Ở nhà họ Lưu, một hội nghị khẩn cấp được mở ra. Sau cơm tối, mọi người đông đủ ở phòng khách. Vợ chồng ông Lưu,, Linh Trân, Linh San và cả cậu Linh Vũ 16 tuổi cũng có mặt.

Linh San ngồi tựa ghế, cắn móng tay. Ông Lưu chấp tay sau đít tới lui trong phòng. Linh Trân và Linh Vũ ngồi yên lặng. Không khí trong phòng yên lặng và căng thẳng. Cuối cùng bà Lưu lên tiếng trước:

- Linh San, con nghĩ kỹ chưa, quen nhau chỉ mới mấy tháng mà quyết định hôn nhân ngay, có vội vã lắm không?

Linh San ngược lên nói:

- Con nghĩ vấn đề ở đây không phải sớm hay muộn. Thời gian quen biết nhau lâu mà vẫn không cảm thông nhau được, thì cũng chỉ có nghĩa như không quen biết, nên con không quan trọng hóa vấn đề đó.

ông Lưu suy nghĩ một chút nói:

- Con có biết là chuyện hôn nhân là một chuyện hệ trọng.

- Con nghĩ hôn nhân giống như canh bạc lớn thì hơn!

- Thế là thế nào?

Linh San nhìn thẳng nàng trinh trọng nói:

- Thừa cha! Cha cho không phải là như vậy ư? Lúc cha quyết định lập gia đình, có phải là cha đã đặt hết tương lai và hạnh phúc của mình vào canh bạc đó. Khi tham dự, ai cũng muốn là mình sẽ thắng, nhưng rõ ràng là vẫn có người thua. Con thấy cha với mẹ là những kẻ thắng, còn gia đình bác Cao lại những người thua cuộc, sự kết thúc của hôn nhân đòi hỏi quá nhiều điều kiện, bối cảnh và cuộc sống không thể ở hai hướng khác nhau, nếu hai người không nhìn về một phía, thì sự kết hợp đó rõ ràng rất nguy hiểm.

ông Lưu sừng sốt nhìn Linh San:

- Cha không ngờ con học ở đâu được cái thứ triết lý hôn nhân thế này. Nếu biết hôn nhân là một cuộc mạo hiểm thì có ai bắt ta nhảy vào đâu?

- Nhưng không lẽ ta biết nguy hiểm rồi ta lại không vào cuộc?

ông Lưu nói:

- Thôi được rồi. Con đừng dài dòng nữa, ở đây chúng ta đang thảo luận về cuộc hôn nhân của con cơ mà.

- Vâng.

- Con có công nhận chuyện con định kết hôn với Bằng Phi là một việc làm nguy hiểm không?

- Thừa cha! Nói chuyện hôn nhân là một việc làm mạo hiểm thì ai cũng vậy mà thôi. Đâu phải chỉ với Bằng Phi. Con thấy con kết hôn với Phi lại là điều ít mạo hiểm nhất.

- Tại sao?

- Vì con yêu anh ấy!

Bà Lưu không dẫn được chen vào:

- Linh San, chuyện yêu nhau chưa hẳn là chuyện đáng tin cậy con hiểu chứ?

Linh San thành thật nói:

- Con hiểu. Con hiểu rất rõ điều này.

Linh San như thấy quyển “Tập ký Đồn g yêu” hiện ra trong đầu, rồi hình dáng của cô Bùi, của Lục Siêu, của cô ca sĩ mặc áo vàng...

- Trước kia con cứ tưởng khi đã yêu nhau là sẽ gắn bó nhau suốt đời, nhưng bây giờ con đã hiểu tình yêu có thể thay đổi, có thể mang đến sự đau khổ cho cả hai, khi yêu phải tin nhau, phải bồi đắp mãi như chăm sóc cho một nụ hoa nó cần có ánh sáng, cần nước, cần phân bón, cần phải diệt cỏ...

Bà Lưu thở ra:

- Mẹ thấy sự hiểu biết của con về tình yêu hơn hẳn cha mẹ.

- Chị Linh San ơi chị nói năng gì lộn xộn quá?

Em muốn hiểu thật đơn giản, có phải chị muốn làm dì ghê của Sở Sở không?

Linh San bàng hoàng:

- Cũng có thể nói như vậy?

- Vậy thì em không cần đánh cá, cũng biết là chị sẽ thua.

- Tại sao em nói vậy?

Linh Vũ nhún vai nói:

- Đơn giản thôi. Chị bảo hôn nhân là một canh bạc, nhưng canh bạc của người ta chỉ là một người đàn ông với người đàn bà, đằng này với chị lại có một con nhỏ quỳ chen vào...

Linh Trân vỗ tay lên bàn:

- Linh Vũ nói đúng đấy Linh San ạ. Có thể em sẽ đóng tròn vai người vợ tốt, nhưng chị không tin là em sẽ đóng đạt được vai trò làm mẹ.

Linh San bối rối:

- Nhưng bé Sở Sở rất yêu em.

Linh Trân nói:

- Cái đó không quan trọng. Em đã từng học qua môn tâm lý trẻ con, hẳn em cũng biết mấy đứa trẻ mất mẹ ngay từ nhỏ, là những đứa bé khó dạy nhất, bây giờ em đóng vai trò của một người dì, một người thầy thôi thì nó rất nghe lời em. Nhưng khi em đã trở thành dì ghẻ của nó thì nó sẽ coi em như kẻ thù, em có tin điều đó không?

Linh San càng bối rối hơn:

- Chị, lập luận của chị khiến cho không ai dám đóng vai kẻ mẫu, chị không nghĩ là những đứa như vậy mới cần tình mẹ nhiều hơn ư?

Bà Lưu chậm rãi:

- Tình mẹ thật sự và tình cảm của kẻ mẫu là hai điều hoàn toàn khác nhau, một ngày nào đó con có con, con có nghĩ là đứa con ruột của con với Sở Sở có sự va chạm, lúc đó con sẽ đứng về phía nào?

- Con chưa hề nghĩ đến điều đó.

Bà Lưu tấn công tiếp:

- Con đã nói hôn nhân là một canh bạc mà con lại không tính cho xạ Thế là thế nào? Nghe cô Hương nói mẹ ruột của Sở Sở rất đẹp...

- Bà ấy vẫn còn sống.

Linh San buột miệng, lời của nàng làm bà Lưu ngạc nhiên.

- Sao? Mẹ của Sở Sở chưa chết ư?

- Dạ chưa, bà ấy chỉ ly dị với Bằng Phi và anh Phi lãnh nuôi bé Sở Sở.

Căn phòng như nghẹt thở, mọi người nhìn nhau, rồi theo đuổi ý nghĩ riêng của mình, thật lâu mới nghe ông Lưu lên tiếng.

- Thì ra hẳn đã trải qua một canh bạc.

Linh San nhìn cha:

- Vâng. Anh Phi đã có một cuộc hôn nhân và đã thua cuộc. Con chọn cuộc hôn nhân này với một người đã từng trải đúng là một sự mạo hiểm.

- Một kẻ đã từng thua, hẳn có nhiều kinh nghiệm.

ông Lưu gật gù. Nhưng Linh San đã đứng dậy cương quyết.

- Thôi đừng nói gì nữa cả, con hiểu ý của mọi người ở đây. Ở nhà này tiếng là dân chủ, là tự do nhưng động tí là không cho phép con cái có quyền tự do lựa chọn hôn nhân của mình, mấy người bảo thủ chuyên chế phong kiến. Tôi biết ở đây ai

cũng phản đối cuộc hôn nhân của tôi với Bằng Phi chỉ với một lý do là: ông ấy đã từng có vợ và đứa con riêng sáu tuổi, chứ không ai tìm hiểu cái nhân cách, cái tính tình của Phi Tại sao vậy? Tại sao vậy?

Linh Trân cũng hét:

- Linh San! Em phải sáng suốt một tí! cha mẹ chúng ta nếu cố lờ như người khác thì đâu cho phép ăn nói như vậy.

Linh Vũ chen vào:

- Chị San, sao chị làm cho chuyện rối lên như thế?

Linh San giận dữ:

- Chị làm gì mà rối.

- Tại sao chị không chọn một người còn độc thân như anh Nhiếp Sanh, mà lại chọn một người đã có vợ và đứa con riêng để làm gì? Hôm trước anh Nhiếp Sanh rất dễ thương, anh ấy đã tặng cho em một đĩa hát...

Linh San giận đỏ mặt:

- Đồ tham lam! Chỉ cần người ta cho mi mấy cái đĩa hát là mi muốn đem chị bán đứng ư?

Linh San quay về hướng cha mẹ, mắt đỏ ngầu:

- Thừa ba, thừa má! Ba má muốn nghĩ sao thì nghĩ, con đã quyết định, dù quyết định có ngu muội, có gây đau khổ con cũng đã quyết lấy anh Phi.

Nói xong Linh San quay lưng chạy ra cửa. Bà Lưu đuổi theo nói:

- Linh San, con đừng bỏ đi, chúng ta sẽ thảo luận kỹ hơn.

Linh Trân nói:

- Mẹ đừng lo, nó không chạy xa đâu.

ông Lưu thở dài lắc đầu.

- Con với cái...

Đúng như điều của Linh Trân dự đoán, Linh San xông ra khỏi nhà thì chạy thẳng tới căn số 4A. Con người bao giờ cũng thế, khi gặp phải chuyện đau khổ hay bối rối đều tìm đến với người mình yêu. Cửa mở cô Hương với nụ cười thật tươi.

- Mời cô Linh San vào nhà ngồi. Thầy tôi mới vừa điện thoại về cho biết khoảng 9:00 sẽ về đến nhà.

Linh San ngơ ngàng nhớ lại. Bằng Phi buổi sáng có nói tối nay hội đồng quản trị công ty mở hội nghị nghiên cứu các phương thức để tăng gia sản xuất, có lẽ sẽ về hơi trễ. Không có Bằng Phi, Linh San hơi thất vọng, nàng nặng nề bước vào phòng Sở Sở. Bé Sở Sở đang ngồi ở sa lông xem ti vi, thấy Linh San bước vào nó vui vẻ.

- Dì ơi tại sao chú ong con phải mãi tìm mẹ thế?

Linh San giật mình, câu nói vô tâm của con bé đánh trúng quả tim đang bứt rứt của nàng. Linh San bước đến ngồi cạnh bé Sở Sở, nàng nhìn lên màn ảnh tivi Chú ong con không mẹ bay khắp nơi tìm mẹ với lời gọi thảm thiết:

- “Mẹ Oi, mẹ ở đâu? con nhớ mẹ quá! Mẹ bay về đây đi để con ở cạnh mẹ”.

Linh San đưa tay tắt máy. Bé Sở Sở ngạc nhiên quay lại.

- Sao dì làm thế?

Linh San ôm con bé vào lòng, vuốt mái tóc nói:

- Tóc con dài rồi, đến mùa hè có thể thắt bím được đấy.

Cô Hương đã mang trà ra, cô nhìn Linh San và bé Sở Sở nói một cách vô tư.

- Chú ong nhỏ tìm được mẹ rồi đấy, giống như Sở Sở thôi.

Sở Sở lắc đầu.

- Nội bảo mẹ của bé đã chết rồi!

Cô Hương vẫn cười nói:

- Thì bây giờ bé có mẹ mới.

- Mẹ mới là gì?

Bé Sở Sở hỏi với đôi mắt hiếu kỳ. Nó vòng tay bá lấy cổ Linh San, thái độ thân mật của nó làm nàng xúc động?

- Nay bé có còn nhớ mẹ không?

Bé Sở Sở lắc đầu:

- Con không nhớ nhưng hôm trước con thấy cha con có tấm hình của mẹ. Mẹ con đẹp lắm, giống như nàng Bạch Tuyết vậy, không biết bây giờ cha con bỏ đâu mất rồi.

Bé Sở Sở nói đúng, lúc Bằng Phi ở nước ngoài, khi nó chỉ mới hai tuổi khi Khâm Đồng đã bỏ nhà ra đi, trách sao bà nội của Sở Sở chẳng nói là mẹ nó đã chết. Nghĩ cũng lạ, tại sao Khâm Đồng không đến thăm con, khoảng cách ngăn ngúi chứ nào có xa xôi gì mà không nhớ con, đến thăm con được.

Linh San thăm dò:

- Bé Sở Sở này, con có muốn có một người mẹ mới không?

Bé Sở Sở nghiêng đầu nhìn Linh San với nụ cười.

- Mẹ mới! Thế nào là mẹ mới??

- Thì bao giờ cha con cưới vợ, con sẽ có mẹ mới, người này sẽ yêu con, nuông chiều con, mua áo mới cho con và dẫn con ra vườn bông, tập cho con viết, tập con hát...

Bé Sở Sở mở to mắt ngây thơ nhìn San lắc đầu.

- Không, con không thích mẹ mới.

- Tại sao vậy?

- Dì ơi! Dì cũng có thể hát cho con nghe, đưa con đi chơi, mua áo mới... Như vậy con cần gì có mẹ mới.

Linh San bất giác đỏ mặt. Nàng sung sướng, muốn nói nhưng không làm sao mở miệng được. “con có muốn dì là mẹ mới của con không?” Nhưng nàng chỉ biết nhìn Sở Sở với cái nhìn trù mến. Bé Sở Sở chợt hỏi:

- Con biết rồi. Dì muốn nói là cha con định cưới mẹ ghê.

Linh San chưa kịp nói gì thì Sở Sở đã bám lấy vai Linh San thật chặt. Nó có vẻ sợ hãi, nó nói như hét.

- Dì ơi dì, con không muốn cha con có mẹ ghê đâu. Bạch Tuyết đẹp như vậy, hiền như vậy mà còn bị mẹ ghê giết. Dì nói với cha con đi. Bảo cha đừng cưới vợ bé.

Sở Sở lại buông tay ra, nhìn San:

- Dì ơi, cha con có cưới mẹ ghê không?

Linh San miễn cưỡng nói:

- Sở Sở ạ. Không phải bà mẹ ghê nào cũng ác độc, cũng xấu xí cũng hiếp đáp con chồng cả.

Bé Sở Sở nói:

- Con không thích đâu. Dì dối con, dì gạt con, con không thích dì ghê.

Sở Sở vừa nói vừa khóc, Linh San vội vỗ về.

- Được rồi, đừng khóc nữa. Không ai hiếp đáp hay bạc đãi con đâu. Người ta có thể thế nào với mọi người nhưng chẳng ai hại con được đâu, con ngoan ạ.

Bé Sở Sở vẫn thút thít trong lòng Linh San, nó nhìn nàng nói:

- Trước ngày chị Hương đến đây làm, cô ở trước lúc nào cũng nói con là con quý nhỏ. Sớm muộn gì cha cũng cưới dì ghê về, mỗi ngày cột con lên đánh trăm cái, rồi lóc thịt con cho chó, heo, mèo ăn...

Linh San rùng mình.

- Lúc đó có lẽ con chưa ngoan, con lì lợm nên cô ta mới dọa con như vậy... Dì ghê có nhiều loại, có người cũng rất hiền, chẳng hạn như dì đây...

Sở Sở nói:

- Không đâu, con biết dì ghê nào cũng đều xấu hết cả. Ai cũng nói như thế, cô người làm trước cũng đã hát ru con thế này: "Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời mẹ ghê mà

thương con chồng”.

Sở Sở hát. Nó làm Linh San bàng hoàng. Tất cả sự mong muốn, mơ ước, quyết định như bị lời của Sở Sở xóa tan. Không còn tin tưởng, không còn mộng mơ...

Vì vậy tối hôm ấy khi Bằng Phi về tới nhà, chàng chỉ nhìn thấy một Linh San thần thờ bên ghế, buồn bã.

- Sao thế?

Bằng Phi bước tới hỏi, Linh San chỉ nói:

- Em mệt mỏi quá!

- Sao vậy?

Linh San nói:

- Cha mẹ em rồi con anh. Tất cả giống như những tảng đá nặng nề. Em đẩy hoài mà không sao rơi xuống.

Bằng Phi nắm lấy vai Linh San, nhìn người yêu. Mặc dù không hiểu hoàn toàn những gì Linh San muốn nói, nhưng những điều Linh San ám chỉ rất rõ ràng. Phi chỉ nói:

- Nếu đá to có nặng thật, thì với sức của đôi ta hợp lực lại, chuyện đó anh nghĩ hẳn không khó đâu em ạ.

CHƯƠNG 12

Mùa mưa đến.

Mùa đông và mùa xuân ở thành phố Đài Bắc này, bầu trời bao giờ cũng ẩm ướt. Mưa, mưa, mưa! Sáng mưa đến tối, lúc nào cũng thấy những hạt mưa bay bay. Bầu trời ảm đạm và gió rét từ rừng núi xa xăm thổi qua cánh đồng, qua phố xá, qua những hàng cây, lùa vào các khung cửa kính. Trong khoảng thời gian này, Linh San cảm thấy cuộc sống rất yên tĩnh, thâm lặng, như một chú sâu cuộn tròn trong kén qua đông. Một giấc ngủ đông triền miên êm ả. Linh San không nhắc đến chuyện hôn nhân, nàng cốt tình lánh né hai chữ đó, để khung cảnh gia đình không xáo trộn, cãi vã. Từ trong tiềm thức, cái bóng dáng yếu đuối của Sở Sở lại to lớn như một trái núi cao án ngang trên đường đi. Bên cạnh đó là sự chống đối của bố mẹ. Lần đầu tiên, Linh San thấy mình yếu đuối, bất lực trước một con bé nhỏ.

Mùa xuân đến, Linh San lại ở trong trạng thái phiên muộn. Nhà trường sau một tháng nghỉ đông đã bắt đầu mở cửa lại. Ban ngày lên lớp, đùa vui với học sinh. Chiều tối về nhà, Linh San hay đứng cạnh bên cửa sổ, có khi đứng lặng như vậy hàng giờ. Linh Trân nhìn em gái, rồi nói với cha mẹ:

- Ba mẹ xem kìa, Linh San nó đang mở chiến tranh lạnh với gia đình.

Thực ra lời của Linh Trân chỉ đúng một nửa. Nói chiến tranh

lạnh không đúng lắm. Vì tinh thần Linh San đang xuống thấp, xuống thấp kinh khủng, Linh San làm sao có đủ sức để khiêu chiến? Chuyện bắt đầu từ sau ngày nghỉ. Sau những ngày Bằng Phi đưa Sở Sở về miền Nam thăm gia đình, lúc trở lên, chẳng hiểu lý do gì thái độ của Sở Sở chợt thay đổi hẳn. Nó thù hằn ra mặt với Linh San, nó lạnh nhạt, và lúc nào cũng ở trạng thái ứng chiến của loài xù lông trước kẻ thù. Mỗi lần Linh San ngọt ngào hỏi gì đó, nó không trả lời thẳng mà đánh đá:

- Nội bảo, dì định làm mẹ ghẻ tôi phải không? Tôi chúa ghét mẹ ghẻ.

Công lao chinh phục tình cảm suốt nửa năm trời, đột nhiên tan thành mây khói. Bất cứ điều gì Linh San nói ra, nó đều phản ứng một cách khó chịu.

- Dì đừng đụng đến tôi, tôi cần bây giờ.

Một đôi lần, Linh San giận dữ, muốn chụp lấy Sở Sở, đánh cho nó một trận, nhưng lại thôi. Từ lúc có ý định thành hôn với Phi, Linh San chợt mất can đảm đánh bé Sở Sở. Nàng sợ, nhưng sự yếu đuối của Linh San ngược lại làm bé Sở Sở trở nên khó dạy hơn, ngang bướng hơn. Không những thế, nó còn biết cách thức để uy hiếp nàng. Mỗi lần ngồi một mình với Linh San, nó giả vờ nói:

- Dì ơi, không hiểu sao con nhớ mẹ quá, con biết nếu mẹ con chưa chết, người sẽ là người đàn bà đẹp nhất trên đời này.

Linh San nhìn vào khuôn mặt tinh ranh, vào đôi mắt tròn đen, nàng hiểu ngay con bé nói dối. Chắc chắn một điều là Sở Sở chẳng có chút ấn tượng rõ ràng nào về mẹ ruột. Chắc chắn nó chỉ muốn nói để chọc tức Linh San. Vậy mà Linh San vẫn

thấy đau nhói tim, vẫn thấy buồn.

Linh San càng ngày càng tiêu tụy. Trong khoảng thời gian này, Bằng Phi lại bận túi bụi, sáng tới chiều chàng bận rộn luôn ở hãng. Việc phát triển kinh doanh mở rộng thị trường đã tăng sản lượng hàng hóa. Phi là trưởng phòng sản xuất, lại phụ trách thêm bộ phận lắp máy, nên không thể đi đâu được. Đến lúc buông công việc ra, về đến nhà là thân xác rã rời. Ngả người xuống ghế sa lông không muốn cử động gì khác. Dù mệt, nhưng Phi cũng không phải là không để ý đến nét tiêu tụy của Linh San. Một tối, Phi nắm tay Linh San nói:

- Linh San, em đừng nghĩ là anh đã quên chuyện tính toán giữa chúng mình. Lúc này quá bận, sang mùa hè khi công việc thư thả hơn, chúng ta sẽ làm lễ cưới, được chứ? Cưới xong mình sẽ sang Nhật hưởng tuần trăng mật.

Linh San yên lặng.

- Linh San, em đừng lo mọi việc rồi đâu sẽ vào đấy, ba mẹ anh thấy anh sắp tìm lại được hạnh phúc người vui lắm bao giờ rảnh, sẽ lên Đài Bắc này gặp em.

Linh San rung mình, Phi không hiểu.

- Sao thế? Em lại sợ điều gì?

Linh San hỏi:

- Ba mẹ anh... Có thật vui không? Họ chưa gặp mặt em cơ mà?

- Họ đã trông thấy hình em.

Linh San chớp mắt:

- Bao giờ? Chắc anh em xấu lắm họ nói là em không xứng với anh. Vì trong mắt cha mẹ, bao giờ con ruột của mình cũng đẹp nhất.

- Ngược lại thì có.

- Sao vậy?

- Ba mẹ nói là em quá đẹp và trách anh là tham lam, mẹ anh nói...

Phi nói tới đó chợt ngưng lại, Linh San hỏi:

- Mẹ anh nói sao?

Bằng Phi lái câu chuyện khác đi:

- Thôi không có gì hết. Mẹ bảo anh không xứng với em, lại làm em đau khổ.

- Em biết chắc là mẹ anh không nói như vậy, anh nói thật em nghe đi.

Phi nhìn Linh San. Nàng ngồi trước mặt, tay chống cằm, mắt như hồ thụ Phi biết khó có thể giấu được, chàng đưa tay lên vuốt nhẹ má người yêu.

Phi thở dài:

- Mẹ nói anh đã bị vợ đẹp hành hạ bao nhiêu đấy chưa đủ sao? Bây giờ lại chọn vợ đẹp thế này cuộc đời rồi sẽ khổ nữa.

Linh San nhìn xuống. Phi nâng cằm San lên:

- Linh San, em đừng hiểu lầm. Lời của mẹ không ác ý. Người chỉ nói với trượng. "một lần bị rắn cắn mười năm sau còn sợ dây thừng". Mẹ thương anh, thấy anh khổ, người đâm ra sợ

cả gái đẹp. Em phải thông cảm cho người. Lúc còn Khâm Đồng người hết lòng chiều chuộng thương nhưng con dâu vẫn bỏ đi. Đó là một sỉ nhục lớn cho gia đình có quan điểm xưa như gia đình anh. Linh San, em đừng lo, bao giờ mẹ lên đây gặp em, chắc người sẽ thấy, em đẹp nhưng hiền lành, dễ yêu vô cùng.

Linh San yên lặng, Phi lo lắng:

- Sao thế? Em vẫn chưa yên tâm ư?

Linh San tựa đầu vào ngực Phi:

- Anh Phi cuộc đời này đông đúc quá. Sự liên hệ của con người với nhau lại khá phức tạp, có nhiều lúc em bâng khuâng. Tại sao chuyện của hai người thôi lại dính dáng đến nhiều người quá vậy?

Bằng Phi ôm Linh San trong lòng. Chàng cũng yên lặng. Cảm thông sự buồn phiền, âu lo của người yêu.

- Linh San.

- Dạ.

- Hay là chúng ta tìm đến một nơi nào xa vắng. Không có loài người, không có âu lo, phiền muộn để sống đi!

- Làm gì có một nơi như vậy?

- Có chứ!

- Trên cung trăng hay ở sao Hỏa?

Bằng Phi cười nhẹ:

- Không phải ở Sao Hỏa hay cung trăng mà ở ngay quả đất,

đó là rừng nguyên thủy đầu nguồn sông Ama one.

Linh San gật đầu:

- Ở đó không có âu lo phiền muộn. Nhưng lại có muỗi độc, rắn, cá sấu thú dữ và dân ăn thịt người. Thôi tốt nhất là ta nên ở lại đây.

Bằng Phi nói:

- Hay là ta đến Alaska vậy. Anh có xem một cuốn phim giới thiệu quang cảnh Alaska Ở đấy quanh năm tuyết phủ, chỉ có gấu trắng bắc cực nhào lộn, muôn hoa khoe sắc và bướm bay nhón nhơ thôi.

Linh San cười,

- Ở xứ tuyết mà có muôn hoa khoe sắc và bướm lượn nhón nhơ ư? Anh có thói phòng không?

Bằng Phi cũng cười:

- Anh cố tình phịa ra, mục đích chỉ để em cười và anh đã đạt mục đích.

Linh San nép chặt vào người Phi.

- Linh San này, nếu trên đời này thật có một nơi như vậy, anh sẽ đưa em tới đấy... Vì anh không muốn em âu lo, phiền muộn. Phiền muộn sẽ làm con người em héo hon. Linh San, em hãy cho anh biết anh phải làm gì để làm em vui sướng? Để em hạnh phúc? Nói đi, anh phải làm gì? Anh yêu em, yêu em vô cùng, anh muốn bảo vệ tình yêu đó... và anh muốn rằng em đừng bao giờ xa anh!

Linh San đặt một nụ hôn nồng cháy lên môi Phi.

- Có bao giờ em nói là sẽ xa anh đâu? Sao anh lại nói vậy? Không không bao giờ. Giữa chúng ta, nếu có mây đen, nếu có bóng tối, phiền muộn. Em nghĩ dần dần rồi ta sẽ khắc phục được... Anh Phi, anh yên tâm đi, em không phải là Bùi Khâm Đồng đâu.

Bằng Phi nhìn thẳng vào mắt Linh San:

- Ba em vẫn chống đối chuyện em yêu anh. Anh biết nhưng đó là phản ứng thường tình, rồi người sẽ hiểu ra và anh mong rằng đó không là trở ngại lớn.

- Và một thời gian nữa, bé Sở Sở sẽ lớn. Có điều em không biết, khi nó 22 tuổi, liệu anh có chấp nhận cho phép nó lấy một người đàn ông đã ly dị vợ và có một đứa con riêng 6 tuổi không?

- Nếu người đàn ông đó giống như anh hiện nay, anh sẽ chấp nhận.

- Nói thế mà anh chẳng thấy mắc cỡ ư?

- Không, anh thấy anh tốt chán, vì cả nửa năm nay, anh đã bỏ rượu, anh đã cố sống đàng hoàng... Vậy mà cha mẹ không chịu thấy những điều đó, chỉ nhìn vào quá khứ tối tăm của anh.

- Anh cần phải để cho người có thời gian, cũng như để cho em.

- Em cần có thời gian để làm gì?

- Để phá tan một núi băng lớn.

Phi ngần ngại:

- Núi băng nào? Em muốn nói là Sở Sở? Thế mà anh tưởng em đã khuất phục được nó.

Linh San lắc đầu, Bằng Phi vuốt tóc người yêu:

- Em lại thờ dài, anh không thích em buồn. Em buồn anh rất khổ tâm. Hay là Linh San, chúng ta nên đi đi, đi thật xa để tránh mọi sự phiền nhiễu đi khuất mắt cha mẹ em và cả người nhà của anh.

- Đi đâu chứ?

- Sang Mỹ, đến đấy anh rất dễ kiếm được việc làm, vì anh tốt nghiệp nơi đấy, anh lại có giấy cư trú dài hạn, đi nhé!

- Nhưng còn bé Sở Sở?

Bằng Phi cắn nhẹ Môi nói:

- Anh sẽ giao nó lại cho ba mẹ anh. Người rất yêu nó.

- Thế anh không yêu nó ư?

- Dĩ nhiên là anh cũng yêu, nhưng nếu nó là chương ngại tình yêu đôi ta thì anh đành phải như thế.

Linh San chăm chú nhìn Bằng Phi.

- Anh Phi, hãy nghe em nói, em không thể đi với anh sang Mỹ, Alaska hoặc bất cứ nơi nào khác. Em không phải là kẻ chạy trốn. Em yêu cha mẹ, chị và em của em. Em không muốn xa rời họ, ngay cả Bé Sở Sở, tất cả những người phản đối tình yêu của ta đều yêu ta, em không đi đâu hết, chúng ta phải đối diện với họ.

Bằng Phi nói như hét:

- Linh San, em phải nghĩ cho bản thân, phải ích kỷ một chút.
- Em rất ích kỷ, em muốn ôm hết những người em yêu quý kể cả anh trong vòng tay. Phải nói là em tham lam chứ không phải là ích kỷ.

Bằng Phi xúc động. Xiết chặt Linh San trong tay mình, không nói gì cả.

Và ngày tháng cứ thế trôi đi, những ngày tháng bình thường đó như chứa đựng một cái gì giấu kín bên trong chỉ chờ ngày bùng nổ.

Hôm ấy, Phi đang làm việc trong nhà máy. Một chiếc máy luyện nhiệt bị hỏng, chỉ trong một tuần mà đã ba lần bị lủng, làm mấy công nhân bị thương. Phi đang điều động thợ sửa chữa, thì có một công nhân bước tới nói:

- Ông trưởng phòng, có một ông họ Lưu đến muốn gặp ông.
- Bảo ông ấy đợi tôi một chút nhé.

Bằng Phi không ngược mặt lên, nói, chàng đang chăm chú nhìn xuống hầm máy, mình mấy lăm lem, khi Phi ngẩng lên chàng kinh ngạc thấy người đang đứng đợi mình là cha của Linh San.

- à chào bác.

Bằng Phi bối rối. Ông ấy đến đây chắc phải có chuyện, chàng suy nghĩ tìm cách đối phó. Bất cứ một lý do nào ta cũng không thể mất Linh San. Phi lấy giẻ lau, chùi tay:

- Xin lỗi bác nhé, để bác đợi lâu vì máy hư, chắc bác không giận chứ?

ông Lưu tò mò nhìn cỗ máy rồi nhìn Phi.

- Tôi không ngờ nhà máy này lại lớn như vậy. có tất cả bao nhiêu công nhân hả cậu?

- Hơn năm trăm, nếu kể luôn nhân viên văn phòng thì khoảng sáu trăm.

Bằng Phi nhìn ông Lưu chàng thấy ông tỏ ra thích thú nên hỏi:

- Bác có muốn đi vòng quanh xem cơ xưởng một chút không?

- Không có gì trở ngại chứ?

ông Lưu hỏi, vì ông biết ở các nhà máy thường không cho khách bên ngoài thăm viếng, họ sợ bị đánh cắp kỹ thuật. Phi hiểu ra liền nói:

- Ở đây không có bí mật đâu bác.

Và Phi đưa ông Lưu đi hết bộ phận này đến bộ phận khác giới thiệu chi tiết và công dụng của từng chiếc máy.

- Ở đây chúng cháu có hai phân xưởng, một phân xưởng đúc và một phân xưởng làm chi tiết. Sản phẩm bao gồm mọi loại công cụ kim loại cầm tay và đa số được tiêu thụ Ở các nước trên thế giới.

- Thế à?

ông Lưu ngạc nhiên nhìn Bằng Phi rồi nhìn các loại máy, lúc còn ở đại học ông cũng tốt nghiệp khoa cơ khí, nhưng khi ra đời ông lại nhảy sang ngành tài chính, hiện là một nhân viên cao cấp của một ngân hàng lớn nhưng ông vẫn yêu thích ngành cơ khí, ông hỏi tiếp:

- Ở đây đúc được nhiều sản phẩm như vậy ư?

- Vâng, chúng cháu làm qua nhiều công đoạn, cắt nhỏ sắt vụn, nấu nóng chảy, đúc thô rồi nhiệt luyện, sau đó gia công thêm... Tất cả là những công việc phức tạp.

- Cậu cả ngày đối diện với máy móc và sắt thép, rồi còn thời gian đâu để làm quen với bạn gái.

ông Lưu hỏi. Bằng Phi bấy giờ đang đứng trước cửa một phân xưởng, chàng vịn tay lên cột nhà, quay sang nhìn ông Lưu:

- Linh San thường bảo cháu giống như ông thợ rèn. Vâng có thể đúng như vậy, một sản phẩm làm ra phải qua hàng trăm công đoạn. Sống bên cạnh máy móc cháu vẫn tưởng mình chỉ là chiếc máy nhưng khi Linh San chen vào, thì cháu mới hiểu ra rằng mình vẫn là con người bằng xương thịt, có linh hồn và có tình cảm.

Bằng Phi ngưng một chút rồi tiếp:

- Con không biết phải nói thế nào với bác nhưng rõ ràng là Linh San đã làm con sống lại, con như cục sắt phế liệu đã được đúc lại thành một vật phẩm có ích.

Bằng Phi đưa ông Lưu vào phân xưởng, ở đó có nhiều công nhân đang đứng cạnh lò hơi, họ làm công việc đúc, ông Lưu nhìn phân xưởng hoạt động một lúc rồi quay lại Bằng Phi.

- Cậu có biết tôi đến đây để làm gì không?

Phi nhìn thẳng ông Lưu.

- Nếu cháu không làm bác đến để khuyên cháu nên xa Linh

San.

- Thế cậu nghĩ tôi có thành công không?

- Dạ, Không!

ông Lưu hừ một tiếng trong miệng rồi lạnh lùng:

- Người đàn ông như cậu sao lại ly dị vợ? Người vợ trước không tốt ư?

Bằng Phi thành thật:

- Khâm Đồng là một người không xấu, chuyện ly hôn cũng khó nói là lỗi tại ai. Khâm Đồng là người hiếu động, nhiệt tình, phóng khoáng, cô ấy không thích buồn. Phần nào bị ảnh hưởng của các ban nhạc trẻ. Và cô ấy xa cháu, có lẽ đó là lỗi tại cháu, vì cháu không giữ cô ấy được.

- Như vậy cậu có chắc là cậu sẽ giữ được Linh San không?

Bằng Phi suy nghĩ một chút nói:

- Cháu nghĩ có thể được.

- Tại sao?

- Vì Linh San khác với Khâm Đồng, Khâm Đồng giống như một con beo gấm nuôi trong nhà, chủ có thương yêu thế nào thì khi nó trưởng thành nó lại trở về với rừng xanh. Lúc cháu cưới Khâm Đồng cô ấy chỉ là một đứa con nít mới lớn. Còn Linh San thì khác, cô ấy có tư tưởng độc lập, từ lúc quen biết cho đến lúc chấp nhận, Linh San đã biết và thấy rõ ưu điểm và khuyết điểm của cháu. Bây giờ cháu cảm thấy Linh San như một phần cuộc sống của mình. Ta có thể đánh mất một con beo gấm, nhưng không thể đánh mất cuộc sống của ta.

- Cậu có cái ví dụ rất kỳ cục.

ông Lưu nói, Bằng Phi vẫn tiếp tục:

- Bác có nhìn thấy những chiếc nồi hơi kia không?

- Sao?

- Bên trong nó là một hỗn hợp của thép, carbonic, cadim và những hóa chất khác, được dùng để đúc ra một loại hợp kim, hợp kim này được tạo thành bởi hai kim loại khác nhau, nhưng lại cho ra sản phẩm đồng chất. Cháu nghĩ cháu với Linh San như hợp kim đó, không có gì chia cách chúng cháu được.

ông Lưu chăm chú nhìn Bằng Phi:

- Cậu là một thợ đúc điêu luyện, một kỹ sư một lãnh đạo thành công của xí nghiệp nhưng chưa hẳn là một người chồng thành công đâu nhé.

- Cháu tin là lần này cháu sẽ thành công. Xin bác hãy tin cháu.

Bằng Phi xúc động nói, ông Lưu chau mày có vẻ suy nghĩ. Rồi đột nhiên ông vỗ mạnh lên vai Bằng Phi.

- Bác không hiểu Linh San nó yêu con chỗ nào? Nhưng bây giờ thì bác khó có thể không chấp thuận con là rể của bác.

Bằng Phi lấy bàn tay dính đầy dầu của mình nắm lấy tay ông Lưu:

- Cảm ơn bác. Bác hãy tin con, con sẽ không để bác phải ân hận trước quyết định của mình, bây giờ thì con mới biết tại sao Linh San lại yêu cha mẹ của mình đến độ như vậy.

CHƯƠNG 13

Rồi mùa mưa trôi qua Xuân đến, nắng ấm chói chang, gió nhẹ hoa nở và mây cười. Bầu trời trở nên rất đẹp. Ở nhà Linh San, Bằng Phi được mệnh danh là con người thép. Từ ngày lên nhà máy của Phi, ông Lưu đã thay đổi quan điểm.

- Anh có biết cha đến nhà máy anh với mục đích gì không?
- Để bắt anh hứa không đeo theo em.

Linh San cười tươi như trời xanh:

- Vậy là anh lầm. Cha em đâu ấu trĩ đến mức như vậy. Cha đến đó chỉ để tìm hiểu con người thật của anh.
- Hèn gì.
- Hôm nào rảnh, em cũng bắt chước cha đến đấy.

Bằng Phi có vẻ suy nghĩ:

- Em không nhớ ư? Lúc mới quen em không lâu, anh đã định đưa em đến đấy.

Linh San nói và nhớ tới buổi tối hôm ấy, vì một lời của nàng. Bằng Phi đã thay đổi mục đích quay đầu xe thật gấp trên xa lộ.

- Vâng, tại sao thế?

Phi thành thật:

- Bấy giờ tinh thần của anh đang xuống thấp. Anh thấy mình yếu đuối hẳn trước mặt em. Anh nghĩ, hay là đưa em đến đây có lên tinh thần hơn không?

Linh San nhìn Bằng Phi cười lắc đầu.

- Sao em lại lắc đầu.

- Em thấy anh giỏi quá, thép cứng như vậy còn đúc được, còn em chỉ có một tảng băng nhỏ thôi mà không phá tan, em chẳng làm gì được hết.

- Em đã làm rồi, em đã làm được nhiều thứ.

- Làm gì?

- Anh chỉ đúc được sắt thép, còn em, em cải tạo được con người. Đừng để ý chi đến tảng băng còn con, chỉ một lúc nào đó, nó sẽ tan mất.

- Lấy đâu được niềm tin đó?

- Em đã cải tạo được anh, thì núi băng nhỏ kia nào có nghĩa lý gì?

- Anh nói như thật.

Cả hai nhìn nhau cười. Họ cười thoải mái. Tiếng cười lớn đã đánh thức bé Sờ Sờ.

Từ trong phòng riêng với chiếc áo ngủ, chân trần, nó bước ra phòng khách, thấy cha và Linh San đang tựa người vào nhau cười, nó sụ mặt.

- Hai người làm gì mà cười vui vậy?

Linh San giật mình, đứng dậy. Mây đen vừa xuất hiện, nắng đã tắt. Nàng cố nở nụ cười gượng:

- à! Sở Sở đây ư? Xin lỗi, dì đã làm bé giật mình thức dậy, nào dì đưa con trở lại giường nào, không con bị lạnh.

Bé Sở Sở trừng mắt:

- Tôi không cần dì, tôi cần cha.

Bằng Phi nhìn con.

- Ngoan nào, hãy nghe lời dì, vào phòng ngủ đi, con lớn rồi sắp vào lớp một rồi không lẽ ngủ còn phải có người dỗ ư?

Bé Sở Sở bước tới trước mặt Bằng Phi, nó nhìn cha.

- Con cứ nằm mơ mãi. Giấc mơ kinh khủng lắm con sợ.

- Con thấy gì nào?

Nó nói giọng rõ ràng:

- Con mơ thấy mẹ. Con thấy mẹ con rất đẹp, mẹ mặc áo trắng có đính sao lấp lánh. Mẹ giống như bà tiên vậy đó, mẹ Ôm con và hát, hát bài “ con gái yêu” giọng của mẹ rất hay.

Bằng Phi ngạc nhiên.

- Giấc mộng đẹp như vậy sao con cho là kinh khủng?

Mắt Sở Sở long lạnh giọt lệ:

- Nhưng mà... nhưng mà... mẹ đang hát ru con, thì nữ yêu tinh xuất hiện, nó có tóc dài, móng tay nhọn nó bắt mất mẹ. Rồi nó đánh con, mắng con chửi con... Nó còn tự xưng là dì ghẻ của con nữa...

Mặt Bằng Phi đổi sắc, nhìn bé Sở Sở nghiêm giọng:

- Ai dạy con những điều đó hả?

Sở Sở cúi xuống, chụp lấy đùi cha, như cầu cứu. Nó òa lên khóc:

- Cha ơi, cha không yêu con nữa phải không? Cha không cần con ư? Cha... con yêu cha con yêu cha mà... sao cha không yêu con?

Bằng Phi bối rối cúi xuống bỗng bé Sở Sở lên, nó vội vòng tay qua cổ chàng hôn lên mặt chàng liến thoắng.

- Cha, cha đừng có vợ bé nha, con không muốn có dì ghẻ, con cần cha, con sẽ chăm sóc cho cha... con không ngủ được vì con sợ.

- Được rồi.

Bằng Phi có vẻ khuất phục, chàng bế nó về phòng, một mặt quay lại nhìn Linh San an ủi. Linh San thấy lòng đau thắt. Nhìn theo dáng hai cha con, nàng chợt thấy cô đơn vô cùng. Bé Sở Sở nằm trên vai chàng nũng nịu:

- Cha ơi, con buồn ngủ quá hà...

Bằng Phi nghĩ, mang con bé vào phòng cho con bé ngủ xong mới tính. Chàng đặt bé Sở Sở xuống giường định lui ra, nhưng con bé vẫn quàng ôm cổ chàng nó tròn xoe mắt nhìn chàng cười, rồi nói chuyện mãi một lúc thật lâu, đợi nó nhắm mắt chàng mới đứng dậy định bước ra thì nó lại hốt hải.

- Cha ơi, cha đừng đi. Cha đi là yêu tinh sẽ đến ngay!

- Nói bậy, làm gì có yêu quái.

Sở Sở ngáp dài vẫn cố nói:

- Nhưng có “bà ngoại chó sói”.
- Cái gì “bà ngoại chó sói”.

Bằng Phi không hiểu lắm về nhân vật cổ tích. Sở Sở mệt mỏi giải thích:

- “Bà ngoại chó sói” trong bé khăn quàng đỏ đỏ. Bà rất ngọt ngào nhưng tối đến lại ăn thịt người nhai “ rạo rạo” vậy đó...

Rồi con bé cũng ngủ. Bằng Phi đứng dậy vội vã bước ra ngoài khép cửa lại, chàng bước nhanh ra phòng khách, nhưng thấy ghế trống trơn. Không còn bóng người, nhìn quanh phòng khách vắng tanh. Trên bàn, dưới tách trà, có mảnh giấy nhỏ. Trên đó chỉ có bốn chữ thật to:

- “Yêu tinh đã về”

Bằng Phi sửng sò. Nhìn đồng hồ, đã 11 giờ khuya, nhưng Phi không yên tâm. Chàng quay số điện thoại. Người tiếp máy là Linh Trân:

- Anh Phi đấy ư? Em gái tôi đã ngủ rồi.
- Tôi muốn nói chuyện với cô ấy.

Linh Trân bông đùa:

- Nó vừa ở nhà anh về mà? Chuyện gì mà nói mãi không dứt? Thôi được rồi đợi tí tôi gọi cho.

Mấy giây sau, người tiếp máy vẫn là Linh Trân:

- Linh San nói, có chuyện gì mai nói, bây giờ nó buồn ngủ

quá.

- Ngủ ư?

- Vâng, nó nói nó mới giật mình dậy. Ban nãy nó vừa trải qua một giấc ác mộng. Nó mơ thấy nàng tiên quyết đấu với nữ yêu tinh. Trận chiến long trời lở đất. Nó nói sao tôi kể lại vậy. Tôi hoàn toàn không hiểu gì hết.

Và điện thoại cắt, Bằng Phi ngồi xuống ghế, lấy thuốc ra hút. Suy nghĩ rồi quay lại số. Bên nhà ông Lưu, tiếng máy lại reo. Linh Trân nhét ống nghe vào tai Linh San.

- Cái ông thợ đúc thép của nhà người lại kiếm chuyện, người trực tiếp nói đi. Tao không muốn làm trạm liên lạc nữa đâu.

Linh San cầm máy một cách bất đắc dĩ. Bên kia đầu máy là tiếng thở dài của Bằng Phi.

- Linh San, em giận anh ư?

Nỗi chua xót dâng lên trong lòng, Linh San ghen ngào:

- Không có.

- Em đừng dối. Ra đây một chút đi, anh cần gặp em.

- Bây giờ ư? Anh có điên không? Em đã đi ngủ rồi.

Giọng của Phi thật nhẹ:

- Chúng ta sẽ cùng đi dạo.

- Anh có biết mấy giờ không?

- Biết chứ.

Phi nói, yên lặng. Linh San tưởng Phi đã cúp máy nhưng giọng của chàng lại vang lên:

- Tối nay trăng sáng đẹp như trăng trong bài hát của em, chúng ta thưởng trăng chứ?

Linh San đặt ống nghe xuống, tung chăn dậy nàng bước tới ghế lấy quần áo thay vào. Linh Trân tròn mắt:

- Em làm gì thế?

- Đi dạo một chút.

- Em có điên không? Chị thấy không chỉ em điên mà cả tay thợ đúc thép của em cũng điên rồi.

Linh San chỉ cười rồi bước ra ngoài.

Phi đã đứng sẵn ở cầu thang chờ Linh San, Linh San lẩm bẩm.

- Quỷ ma đành khuất phục.

- Em nói gì thế?

- Em là yêu tinh, mà yêu tinh là ma quỷ, anh đã khống chế được ma quỷ. Em đã không chịu nổi sức cám dỗ của anh, có phải tay ấn của anh cao hơn không?

- Nghĩa là anh là chúa ma quỷ ư?

- Vâng có thể là như vậy.

Họ xuống lầu, bước ra sân, tắm dưới ánh trăng thật sáng. Trăng quá đẹp. mặc chuyện ma quỷ yêu tinh, núi băng, được cạnh Phi thế này Linh San thấy hạnh phúc lắm rồi. Có lẽ định mệnh muốn thế. "Hạnh phúc" thế này sao giống như bóng hình trong nước hồ vậy? Đẹp, sống động, hấp dẫn... Nhưng

lại không thật... trên cõi đời này có ai là người giữ được hạnh phúc như bóng nước kia.

Buổi chiều hôm ấy khi vừa tan học Linh San xách cặp ra khỏi cổng mẫu giáo nàng chợt ngạc nhiên Nhiếp Sanh đang đứng cạnh hành lang chờ. Linh San thấy bút rút. Mấy ngày qua, nàng như quên hẳn Nhiếp Sanh. Cuộc sống bên cạnh Bằng Phi đầy ắp niềm vui, mấy lần Sanh hẹn gặp, Linh San đều từ chối. Hôm nay, Sanh lại đến cũng đúng đợi nàng tan lớp đi ra. Linh San bước tới, nhưng đột nhiên Linh San không tin vào mắt mình nữa. Sau lưng Sanh là một người đàn bà trẻ rất đẹp. áo nhung trắng, dây lưng cà phê sữa, đẹp như tiên.

Người đàn bà không bao giờ Linh San quên được: cô Bùi.

Nhiếp Sanh bước tới, nói như giới thiệu.

- Linh San, em không quên chị Bùi chứ?

- Dạ.

Linh San nhìn Khâm Đồng bối rối. Nhiếp Sanh đã quen thân với Khâm Đồng từ bao giờ? Điều đó cũng dễ hiểu thôi. Đêm Noel... bắt đầu từ hôm ấy chẳng? Có thể như vậy... Nhưng tại sao họ lại hẹn nhau đến đây? Đến trường mẫu giáo Bé Ngoan này? Đến ngay nhiệm sở của Linh San? Một sự Trùng hợp hay cố ý? Linh San đứng đối diện với Khâm Đồng, nàng cảm thấy lạnh ở sau lưng:

- Chị Lưu... tôi có thể gọi chị Là Linh San được chứ?

Linh San vẫn hồi hộp:

- Vâng. Em nhớ là hôm Noel, chúng ta đã rất thân nhau rồi.

- Vâng.

Khâm Đồng đưa tay hất mái tóc dài ra sau, để lộ cánh tay trắng nõn. Dưới ánh nắng chiều, Khâm Đồng đẹp hơn hẳn buổi tối Noel. Vẫn không trang điểm, chỉ một ít son môi, ánh mắt thật quyến rũ thoáng một chút buồn.

- Chị có nhớ hôm đó chị đã say khướt không?

- Có lẽ hôm ấy trông tôi buồn cười lắm!

Linh San nghĩ chắc chắn Khâm Đồng đến đây không phải để thảo luận chuyện say hôm ấy. Khâm Đồng nói:

- Không, hôm ấy trông chị rất dễ thương. Chúng ta đã nói với nhau rất nhiều... chị nhớ chứ?

- Không nhớ.

Linh San lắc đầu, hơi lo lắng. Không biết hôm ấy ta có nói gì không? Nhiếp Sanh chen vào:

- Chị Khâm Đồng, chị nói là nhờ tôi đưa chị đến gặp Linh San, để tìm một đứa bé, con gái của người bạn?

Tim Linh San đập mạnh, mặt đổi sắc. Nàng nhìn Nhiếp Sanh và hiểu ngay Sanh chưa biết gì cả. Chuyện rồi sẽ đến và đã đến. Linh San quay lại nhìn Khâm Đồng. Không biết Khâm Đồng nghĩ gì, nhưng dù sao ta cũng phải đối diện với sự thật.

Linh San nói:

- Chị Khâm Đồng, đứa bé chị muốn tìm học lớp sáng, bây giờ chị không thể gặp nó đâu. Và lại vấn đề này phải suy nghĩ kỹ. Chị định thế nào... chị biết nó là...

Khâm Đồng cắt ngang:

- Tôi biết, nó là con gái của người bạn thân nhất của tôi. Mẹ cháu đã chết, tôi chỉ muốn gặp mặt nó thôi.

- Tại sao đột ngột chị muốn gặp nó? Nếu tôi không làm thì... người bạn của chị đã qua đời lâu lắm rồi?

Khâm Đồng nhìn Linh San. Đôi mắt đen nháy có hàng mi cong tuyệt vời kia thoáng buồn. Cái buồn càng làm cho người đàn bà đó đẹp hơn, dễ thương hơn.

- Vâng. Có lẽ vì tôi mơ ước, cũng có lẽ vì ngày càng lớn tuổi... Ồ không Linh San... Tôi không thể giấu cô, tôi rất muốn gặp nó... Muốn nhìn thấy nó vô cùng...

Linh San tái mặt.

- Tại sao chị không trực tiếp đến gặp cha nó?

- Tôi nào điên đến độ như vậy?

- Tại sao chị biết tôi sẽ giúp chị?

Khâm Đồng cúi nhìn xuống. Nhìn xuống những viên gạch đỏ lát trên vỉa hè, rồi nhìn lên thật nhanh.

- Linh San, đến nhà tôi một chút nhé!

Linh San do dự.

- Bây giờ ư?

Tối nay Bằng Phi có ca tối về trễ. Buổi tối coi như trống trải. Linh San ngược nhìn lên Khâm Đồng. Tự nhiên sao ta lại cuốn hút vào chuyện này? Khâm Đồng với Bằng Phi, rồi ta sẽ thủ vai trò gì trong cuộc?

Khâm Đồng nói:

- Anh Sanh. Anh làm ơn thuyết phục Linh San đi, nói cô ấy đến nhà, sẵn tôi sẽ làm cơm moi hai người.

Nhiếp Sanh nhìn Linh San:

- Linh San, em đi chứ?

Linh San nhìn Khâm Đồng, rồi nhìn Nhiếp Sanh, lòng rối rắm. Chuyện gì sẽ xảy ra Sau cùng Linh San gật đầu:

- Thôi được tôi sẽ đi, nhưng phải điện thoại về nhà báo trước.

Khâm Đồng khoát tay gọi một chiếc taxi rồi nói:

- Đến nhà tôi điện thoại cũng được vậy?

Linh San lên xe, chiếc xe chạy qua hai ba con đường, Linh San ngồi trên xe thắc mắc.

- Hai người có vẻ khá thân chứ:

- Sau đêm Noel đó, chúng tôi thường xuyên gặp nhau.

Khâm Đồng nói một cách tự nhiên. Thế còn tay trống, Lục Siêu? Hẩn ở đâu? Linh San thắc mắc, nhưng không hỏi tiếp. Xe đã ngừng lại trước một ngõ hẻm. Khâm Đồng bước xuống đầu tiên, thì ra nàng ngụ trong một chung cư, lầu trên cùng. Khâm Đồng dẫn đường. Dừng lại trước một căn nhà khép kín, Khâm Đồng lấy chìa khóa ra mở cửa. Linh San bước vào. Trên tường đối diện với cửa là một bức ảnh phóng đại thật to, đó là ảnh của Lục Siêu đang đánh trống. Một vật trang trí khá đặc biệt.

Linh San nhìn quanh quan sát, căn nhà gồm một phòng khách, một phòng ngủ, tuy rất hẹp nhưng phòng khách bài

trí khá mới. Không có sa lông, trên thảm là năm sáu chiếc ghế tựa, mấy cái ghế mây, một chiếc bàn, còn trên tường gần như chỗ nào cũng dán hình của Lục Siêu. Đứng, nằm, ngồi, đánh trống... Góc phòng, có một bộ trống rất đẹp. Trên khung cửa sổ những chiếc chuông trang trí, mỗi lần gió thổi vào rung lên những âm thanh ngộ nghĩnh.

Linh San hỏi:

- Ông chủ đâu?

Khâm Đồng đi vào nhà bếp. Nhà bếp chỉ cách phòng một vách ngăn, vừa nói một cách bình thản:

- Chị định hỏi Lục Siêu? ông ấy bỏ đi rồi.

Linh San ngạc nhiên:

- Đi đi đâu?

Khâm Đồng lấy điều thuốc đặt lên môi châm lửa:

- Đến nhà cô Thu, Linh San đã từng đến nhà cô Thu rồi cơ mà?

Linh San nhớ tới người con gái mặc chiếc áo vàng có thân hình như con rắn:

- Dạ nhớ. Anh ấy sang đây dượt nhạc ư?

Khâm Đồng thở khói:

- Không phải. Anh ấy đến đây ở luôn.

Linh San ngạc nhiên.

- Sao? Ở... sống chung với cô Thu?

Khâm Đồng cắn nhẹ môi cười rất ngọt:

- Đúng vậy. Hai tháng rồi... Nhưng thế nào rồi Siêu cũng sẽ trở về.

- Tại sao?

- Vì anh ấy còn để trống ở đây. Thế nào cũng phải quay lại.

- Nếu anh ấy không về?

Khâm Đồng nhìn lên, lại cười, nụ cười thật yên ổn, thật tự nhiên.

- Nếu không về ư? Tôi sẽ giết.

Linh San giật mình. Nàng nhìn thẳng Khâm Đồng, không biết nói gì hết.

CHƯƠNG 14

Đối với Linh San tối hôm ấy là một đêm khá lạ lùng, khó tin. Linh San, Khâm Đồng, và Nhiếp Sanh. Ba người trong một căn phòng nhỏ với rất nhiều chuyện để nói.

Bắt đầu Linh San giúp Khâm Đồng làm bếp, nàng phụ rửa rau, xắt cải, còn Khâm Đồng thì nấu, trong khi Nhiếp Sanh ngồi ở phòng khách nghe nhạc. Khâm Đồng vừa xào vừa nói:

- Trước kia tôi không bao giờ vào nhà bếp, từ ngày sống chung với Lục Siêu, tính anh ấy không thích ăn cơm tiệm nên tôi phải học làm bếp tôi tập làm được mấy món, nên mỗi lần Lục Siêu kéo bạn bè về, họ vừa đàn hát vừa ăn uống tất cả một mình tôi lo hết.

Linh San nhìn Khâm Đồng bất giác nhớ đến một đoạn văn trong “Tập Ký Đồng Yêu”. Quyển sách mà sau này Bằng Phi đã đưa cho nàng. Đoạn đó viết như sau:

“Khâm Đồng không thích vào nhà bếp, nàng sợ nhất mùi dầu mỡ, nàng lại có thói quen thích sạch, vì vậy mỗi lần có việc phải xuống bếp, là Khâm Đồng lại tỏ ra không vui, cứ tựa vào người tôi và hỏi:

- Anh ngửi xem em có mùi dầu không? Có tanh cá không?

Tôi nói:

- Không, em chỉ thơm mùi hoa nhài, phóng khoáng như hoa

tu- lúp, em nhẹ nhàng như áng mây.

Tôi nhìn theo dáng thanh thoát của nàng, những ngón tay dài mềm mại, làn da bông bười, tôi có cảm giác như Khâm Đồng xuống bếp nữa, vì tôi sợ khói và dầu mỡ làm hoen ố nàng đi”.

Khâm Đồng hỏi Linh San:

- Chị đang nghĩ gì thế?

Linh San giật mình quay lại. Đương nhiên là Khâm Đồng không hiểu Linh San đang nghĩ đến “Tạp ký Đồng yêu” chắc chắn là Khâm Đồng cũng không biết đến sự hiện diện của quyển sách đó.

Mùi cải bốc lên thật thơm. Khâm Đồng nói tiếp:

- Chắc chị rất ngạc nhiên, khi thấy hôm nay tôi lại đến trường kiểm chị?

- Vâng em rất ngạc nhiên.

- Đúng ra thì thế này. Tối đêm Noel hôm ấy Linh San cứ đeo theo tôi hỏi tên họ và tuổi tác. Sau đó Linh San đã say và hỏi tôi: Chị Khâm Đồng, có phải chị có đứa con sáu tuổi rồi phải không?:

Linh San ngạc nhiên:

- Tôi đã hỏi chị như thế ư?

- Vâng. Chị đã hỏi đã hỏi như vậy. Lúc đó tôi thấy chị say đến độ đứng không vững, nhưng tôi biết chắc một điều là giữa chị với bé Sở Sở phải có một sự liên hệ nào đó, vì vậy tôi ghi lại số điện thoại của Nhiếp Sanh, và hôm sau tôi đã tìm đến cậu ấy.

Linh San ngăn người, nghe Khâm Đồng nói tiếp:

- Từ ngày tôi bỏ nhà ra đi, tôi đã không thấy bé Sở Sở, cha của nó đã nói, trừ phi tôi trở về, Bằng Phi sẽ không bao giờ cho phép tôi gặp nó. Tôi biết anh ấy rất yêu nó, tôi cũng không có điều gì không yên tâm khi nó sống với cha nó mấy năm qua. Vì cuộc sống, tôi không quay về và tôi cũng biết chắc chắn nó nghĩ rằng tôi đã chết, ngay cả nội nó cũng sẽ nói với nó như vậy. Vì họ là hạng người như vậy. Họ chấp nhận sự chết chóc chứ không chấp nhận sự phản bội.

Linh San yên lặng. Từ phòng khách vọng ra tiếng hát của bản nhạc “Tôi không biết phải yêu em thế nào?”

- Tôi cứ tưởng là tôi có thể quên hẳn cái tình cảm mẹ con với Sở Sở, vì cuộc sống của tôi rất vui và đầy đủ. vậy mà trong đêm Noel đó, lời của Linh San làm tôi suy nghĩ, ngày hôm sau tôi tìm gặp Nhiếp Sanh. Bấy giờ mới biết Linh San là lối xóm của Bằng Phi, cũng như biết Linh San là cô giáo của nó.

Linh San len lén nhìn Khâm Đồng. Không biết cô ta có còn biết những gì khác nữa không? Chuyện giữa ta và Bằng Phi?

- Thật ra thì nếu tôi biết được địa chỉ và nơi cháu Sở Sở học, tôi cũng có thể ra mặt, nhưng làm như vậy là không chính danh. Thôi thì chịu vậy, coi như tôi đã chết trước mặt con bé, vì để nó đối diện sự thật cũng chẳng lợi ích gì. Mấy tháng nay tôi cố dần lòng, nhưng đến ngày hôm nay thì không chịu nổi nữa, tôi nhớ nó muốn phát điên lên.

Khâm Đồng nhìn Linh San rồi tiếp:

- Tôi hứa với Linh San, tôi sẽ không gây phiền phức cho Linh San đâu. Trưa mai nếu có thể được, Linh San hãy giúp tôi

mang cháu đến đây, chúng ta sẽ cùng dùng cơm trưa, tôi sẽ không nói thật cho nó biết tôi là ai. Tôi chỉ nói tôi là bạn của Linh San vậy thôi.

- Nhưng như vậy chị cũng muốn tôi phải giấu cha nói chuyện này ư?

- Vâng.

- Làm sao chị chắc là cháu Sở Sở sẽ không mách lại với cha?

- Cao lắm là nó chỉ nói là dì Linh San dẫn con đến nhà dì Trương ăn cơm. Cô cứ nói tôi họ Trương đi. Bằng Phi và cả cháu Sở Sở cũng không biết.

Linh San đắm đắm nhìn Khâm Đồng.

- Tại sao tôi phải giúp chị?

Khâm Đồng nhìn thẳng vào mắt của Linh San, đôi mắt của nàng giống như hai vì sao lấp lánh trong sương, mù. Đôi môi mỉm cười nhạt:

- Tôi biết Linh San sẽ giúp tôi, giác quan thứ sáu cho tôi biết điều đó. Vì Linh San không nỡ để tôi thất vọng, không thấy được con.

Linh San yên lặng suy nghĩ.

- Thôi được rồi, không biết làm vậy là đúng hay sai, hậu quả sẽ ra sao, nhưng tôi sẽ giúp chị.

Khâm Đồng vui hẳn, niềm vui hiện rõ trong đôi mắt nàng:

- Vậy thì trưa mai tôi sẽ đón chị trước cửa mẫu giáo chứ?

- Hay là cho tôi biết tên của quán đi, tôi sẽ đưa nó đến đấy.

- Nhà hàng “Phước Lạc” được không? Chắc nó cũng thích ăn kem lắm.

- Thôi được hẹn 12:30 trưa mai.

Khâm Đồng nhìn Linh San thật lâu, nói trong nụ cười và nước mắt:

- Linh San là người con gái nhân hậu. Ông trời rồi sẽ ban phước cho cô.

Linh San nói khẽ:

- Cái đó chưa biết. Tôi cũng không rõ mình là người hay là yêu tinh.

Khâm Đồng không hiểu, hỏi:

- Chị nói gì thế?

Linh San khóa lấp, mắt vẫn không rời Khâm Đồng:

- Không có gì cả. Chị Đồng, chị đã vì Lục Siêu mà bỏ cả gia đình con cái, bây giờ chị lại nhớ đến Sở Sở. Phải chăng đó là một sự hối hận?

- Hối hận ư? cô muốn nói là tôi đã hối hận vì chọn Lục Siêu chăng?

- Vâng.

Khâm Đồng có vẻ suy nghĩ.

- Lúc đầu khi bỏ theo Lục Siêu, có người đã nói với tôi Lục Siêu là một tay đa tình lãng mạn, thay tình nhân như thay áo, rồi một ngày nào đó hắn sẽ bỏ cô như vứt bỏ bao nhiêu tình

nhân khác. Bấy giờ tôi đã trả lời là tôi ở với Lục Siêu ngày nào hay ngày ấy, tôi không mơ ước gì hơn, vậy tôi đã ở được với ấy hơn bốn năm.

- Nhưng điều đó không làm chị thỏa mãn phải không? Em biết là chị muốn sống bên anh ấy lâu hơn, như lời chị đã nói nếu anh Siêu thay lòng đổi dạ, chị sẽ giết anh ấy?

- Có thể như vậy.

Chén đĩa đã được dọn lên bàn ăn, họ đã có một bữa cơm đơn giản nhưng ngon miệng. Trên bàn ăn, Nhiếp Sanh nói năng huyền diệu, anh chàng nói chuyện âm nhạc một cách sành sỏi. Linh San không ngờ Sanh lại biết nhiều như vậy. Trong khi Khâm Đồng tỏ ra rất nhẩn nại, thỉnh thoảng chìm vào một vài câu.

-Ồ thật vậy à?

-Ồ sao anh biết?

- Hay tuyệt!

Càng làm cho Sanh lên tinh thần.

Cơm xong họ ra phòng khách ngồi. Khâm Đồng ôm chiếc đàn guitar đàn chậm rãi, gió từ bên ngoài lay động những chiếc chuông trên khung cửa sổ. Tiếng chuông và tiếng đàn tạo nên một bản hợp tấu khá đặc biệt. Linh San nhìn theo những ngón tay gảy trên phím đàn, tiếng đàn guitar làm cho Linh San mê mẩn.

Chợt nhiên có tiếng chìa khóa mở cửa. Khâm Đồng giật mình đứng dậy, ném đàn qua một bên, nghẹn lời:

- Anh Lục Siêu đã về.

Thật vậy, cửa mở, Lục Siêu bước nhanh vào, nhìn thấy Linh San và Nhiếp Sanh, Siêu vẫn không tỏ ý ngạc nhiên, hắn chỉ gật đầu chào, trong khi Khâm Đồng nhảy xô tới ôm lấy cổ của Siêu, với những cái hôn trên mặt. Khâm Đồng nói bằng nụ cười và nước mắt.

- Anh Siêu, em biết rồi anh sẽ trở về mà! Em biết vận may bao giờ cũng đến với em. Anh Siêu, anh ăn cơm chưa? Không, chắc chắn anh chưa ăn, để em làm thức ăn cho anh, em sẽ đi làm ngay! Xem kìa... anh lại không cạo râu, áo quần anh dơ cả rồi... Anh đi tắm nhé, em đã ủi sẵn quần áo cho anh... em biết anh thích đẹp, thích sạch sẽ...

Nhưng Lục Siêu đã kéo tay của Khâm Đồng trên cổ mình xuống, anh đẩy nàng sang một bên với giọng bức dọc:

- Tránh ra nào, làm gì ôm miết tôi thế này? Đứng yên một chút không được sao?

Khâm Đồng vội thụt lùi mấy bước, nàng như cố kềm chế lấy mình, nhưng vẫn không kềm chế được niềm vui:

- Dạ, dạ. Anh muốn em làm cái gì? Anh ăn bánh cuốn nhé, hay bánh xếp? Thôi để em rót cho anh một ly rượu trước.

- Tôi bảo đừng gây phiền phức mà, tôi đi ngay đây.

Lục Siêu nói. Khâm Đồng sững sờ, mặt tái đi. Giọng nói của Khâm Đồng nhỏ nhẹ mềm như rượu:

- Anh, mai anh đi không được sao? anh ở lại với em một đêm thôi, không được sao? Anh muốn gì em cũng chiều anh hết, em rót rượu cho anh nhé.

Giọng Lục Siêu cộc lốc:

- Tôi không uống rượu!

Khâm Đồng nói một cách rụt rè:

- Vậy thì anh uống cà phê hay là anh uống trà.

Lục Siêu nói nhanh:

- Không! Không uống gì hết. Tôi về lấy đồ là đi ngay.

Khâm Đồng như một mũi tên, nòng phóng nhanh đến trước dàn trống, mắt trừng trừng nhìn Lục Siêu.

- Tôi không để anh mang trống đi đâu, trước khi anh giết được tôi.

Lục Siêu lạnh lùng nhìn Khâm Đồng như dò xét, nét dịu dàng trên khuôn mặt của Khâm Đồng đã biến mất, bây giờ nòng giống như một con thú dữ. Một con thú dữ đang bị thương. Không khí căng thẳng, chỉ có tiếng chuông reo “tính tang” trên khung cửa sổ. Đột nhiên Lục Siêu phá lên cười.

- Khi thật, ai nói với cô là tôi về lấy trống?

Không khí trong phòng nhẹ hẳn, nụ cười lại hiện lên trên môi của Khâm Đồng, nước mắt lấp lánh trên hàng mi, Khâm Đồng lại xông tới ôm lấy người Lục Siêu.

- Em xin lỗi anh. Anh lúc nào cũng dọa em, anh ác lắm suýt tí anh đã làm em ngắt xiu.

Linh San nhìn Khâm Đồng, khuôn mặt tái xanh của Khâm Đồng cho thấy, cô ta không nói dối. Quả thật, Khâm Đồng sắp ngắt xiu đấy. Lục Siêu với thái độ nhẵn nại vuốt tóc Khâm Đồng nói:

- Thôi được rồi, đừng có điên nữa, hôm nay em có khách, hôm khác anh sẽ đến vậy... anh chỉ muốn...

Linh San vội vã đứng lên:

- Anh Siêu này. Anh hãy ở lại đây, tôi và anh Sanh đi ngay chúng tôi có việc.

Nhưng Lục Siêu đẩy Khâm Đồng qua một bên.

- Không phải, các bạn hãy ở lại với Khâm Đồng tôi phải đi ngay đây, tôi về là vì đang cần...

- Em biết rồi.

Khâm Đồng vội vã bước vào phòng ngủ, Lục Siêu do dự một chút rồi cũng theo vào trong. Linh San tò mò nhìn theo. Trong phòng ngủ hai người ôm hôn nhau. Linh San định bỏ đi ra, thì đã thấy Lục Siêu với một xấp giấy bạc trong túi, xông ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Khâm Đồng, anh đi nhé. Coi như đây là tiền anh mượn em.

Khâm Đồng bịn rịn nhìn theo. Giọng nói yếu ớt:

- Bao giờ anh trở lại?

Lục Siêu lớn tiếng:

- Anh sẽ trở về, trống anh vẫn còn để ở đây mà.

Và bóng của hắn biến ngay ngoài cửa. Khâm Đồng nhìn theo thật lâu, mới quay trở về phòng khách. Linh San nói:

- Thôi tôi về.

Khâm Đồng nắm lấy tay Linh San, nói như van xin:

- Dừng về. Hãy ngồi lại một chút, không hiểu sao lúc này tôi lại sợ rất cô đơn nữa.

Thái độ của Khâm Đồng khiến Linh San cảm động, nàng quay lại và ngồi xuống ghế. Khâm Đồng rót ra ba ly rượu. Linh San lắc đầu, hôm nay nàng không uống, nhất là khi ngồi trước mặt Khâm Đồng. Khâm Đồng cũng không ép, ôm đàn guitar lên mà nước mắt vòng quanh. Nhiếp Sanh đột nhiên mở miệng:

- Khâm Đồng, tại sao cô phải khổ thế này? Trên đời này đâu phải chỉ có một Lục Siêu là đàn ông? Hấn lại lòng bông, ích kỷ ngang ngược...

Nhưng Khâm Đồng lại quắc mắt:

- Anh Sanh, nếu anh nói xấu Lục Siêu trước mặt tôi, thì tốt hơn hết anh nên rời khỏi nơi này ngay.

Nhiếp Sanh im lặng, bưng ly rượu lên nốc cạn. Trong khi Khâm Đồng, đốt một điếu thuốc, thở khói rồi lại hóp một hóp rượu, đôi mắt nàng thật xa vời, rượu đã làm cho má Đồng hồng lên, những ngón tay vẫn khảy đều trên dây đàn:

- Linh San, chị thích nghe loại nhạc nào?

- Nhạc trữ tình.

Khâm Đồng có vẻ suy nghĩ:

- Nhạc trữ tình ư? Chị Linh San, chị có biết cái chữ tình nó làm điều đúng bao nhiêu người rồi không?

Linh San bàng hoàng, nàng chợt nhớ đến mối tình của Bằng Phi với Khâm Đồng. Có lẽ cuộc đời là một chuỗi nợ của nhau.

Linh San nhìn Khâm Đồng, người đàn bà trước mặt nàng chỉ hút thuốc, uống rượu rồi đàn, chứ không nói gì hết. Khâm Đồng đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa say. Lúc Linh San và Nhiếp Sanh rút lui là lúc Khâm Đồng lại hát bản nhạc “Tôi không biết làm sao để yêu anh”, giọng hát thật buồn:

“Em không biết làm gì để anh yêu,
Em không biết làm sao để anh xúc động
Anh đã thay đổi
Anh đã không còn là anh
Và em không biết làm sao để yêu anh
Vì em chỉ là một con người...
Một con người đến sau... “.

Khâm Đồng vừa hát vừa khóc. Nhiếp Sanh nắm tay Linh San nói:

- Thôi chúng ta về. Cô ấy có thể thế này đến sáng.

Linh San bước ra khỏi chung cư. Gió đêm thật lạnh. Hình ảnh của Khâm Đồng với cây đàn guitar và nước mắt như quanh quẩn đầu đây. Tiếng hát của Khâm Đồng vẫn vang vang bên tai:

“Em không biết làm thế nào để yêu anh,
Em không biết làm sao để anh xúc động... “

CHƯƠNG 15

Trưa hôm ấy, Linh San đưa bé Sở Sở đến gặp Khâm Đồng. Thuyết phục được Sở Sở đi không phải là chuyện dễ. Nó lúc nào cũng giống như một con nhím ở trạng thái tự vệ sẵn sàng chiến đấu. Đặc biệt là cảnh giác cao với Linh San. Lúc nào nó cũng thích làm ngược lại điều Linh San nghĩ. Chẳng hạn Linh San bảo sang đây, thì nó bỏ đi ngược lại, Linh San bảo viết bài, nó vẽ hình, bảo đứng dậy, nó ngồi xuống. May là lớp của Sở Sở buổi sáng, không phải lớp chiều. Linh San đã tránh được nổi bực mình. Cô giáo của Sở Sở mỗi lần gặp Linh San lại than khổ.

- Con bé như được tạo thành bởi toàn bộ tế bào đối kháng. Tôi mong là mau chóng kết thúc niên học này, để bàn giao nó cho lớp mới.

Trưa hôm ấy, để thuyết phục Sở Sở đi dùng cơm là để gặp Khâm Đồng, Linh San chỉ còn cách sử dụng kế.

- Cô Hương hôm nay xin phép nghỉ, nhà lại không có ai, để dì đưa bé đi ăn cơm nhé!

Sở Sở đáp gọn:

- Tôi không đi. Tôi sẽ qua nhà bạn Nhất của tôi dùng cơm.

- Nhưng bạn Nhất nào có mời con đâu?

- Nó không mời cũng mặc, con cũng đến nó.

Linh San ngọt ngào:

- Dì biết có một nơi bán nhiều kem lắm.
- Tôi không thích ăn kem.
- Ở đây có nhiều mức đào.
- Tôi không thích.
- Có kem chuối, bít tết, bánh rán, mút trái cây.

Sở Sở lấy tay bịt tai lại:

- Tôi không muốn nghe, tôi không thích.

Linh San dọa:

- Thôi được rồi, dì mời mà không đi nhé. Nếu con không thích em thì dì đưa bé Nhất đi ăn.

Và giả vờ đi vào lớp, Linh San lớn tiếng:

- Bé Trung Nhất đâu rồi? Cả Hiếu Lan nữa... Các con có thích ăn kem không, dì mời hết.

Bé Sở Sở vội vã chạy tới nắm lấy tay Linh San:

- Ban nãy dì mời cháu trước mà!
- Nhưng con đi hay không đi?

Sở Sở nuốt nước bọt nói:

- Đi chứ! Con thích ăn mút anh đào, ăn kem chuối.

Và thế là Linh San đã đưa được Sở Sở đến nhà hàng Phước Lạc.

Khâm Đồng đã có mặt nơi đó. Nàng ngồi ở góc phòng với điều thuốc trên tay. Khuôn mặt xanh xao, không có mùi rượu. Khâm Đồng hay uống rượu và mỗi lần uống thường say túy lúy, nhưng hôm nay Khâm Đồng lại có vẻ rất tỉnh táo.

Linh San đưa bé Sở Sở đến trước mặt Khâm Đồng:

- Sở Sở. Đây là dì Trương, dì ấy là bạn của dì.

Sở Sở ngẩng lên nhìn Khâm Đồng. Đồng đã ném tàn thuốc vào góc bàn. Bàn tay run rẩy nâng ly kem lên. Mắt mờ lệ Khâm Đồng không nói được tiếng nào cả. Trong khi bé Sở Sở thì hơi sức đâu để ý đến người đàn bà trước mặt, nó vừa ngồi xuống ghế là nhìn quanh:

- Dì ơi, cho con ăn kem chuối đi.

Linh San nói:

- Con phải ăn hết trước. Xong dì sẽ cho ăn kem.

Bé Sở Sở nũng nịu:

- Không có muốn ăn kem chuối trước.

Linh San không chịu, Khâm Đồng vội vã:

- Thôi thì... cho cháu ăn kem chuối trước đi.

Sở Sở nhìn Linh San với cặp mắt chiến thắng:

- Thấy chưa, dì Trương bảo con ăn kem trước được kìa.

Linh San nhìn Khâm Đồng thờ dãi.

- Người lớn cứ mãi nuông chiều kiểu này, thành thử trẻ con hư Thôi được, con có quyền ăn kem trước. Nhưng ăn xong

kem là dì chắc chắn con không thể ăn cơm được.

Khâm Đồng nói:

- Một lần thôi mà. Chị chiều cháu một lần đi.

Linh San gọi kem chuối cho Sở Sở, còn mình món bánh mì kẹp thịt, nằng quay sang Khâm Đồng:

- Còn chị? Em chắc chị cũng chưa ăn gì. Gọi món gì đi chứ?

Khâm Đồng ngậy mắt ra nhìn bé Sở Sở:

- Tôi chưa đói. Tôi chưa muốn ăn.

Và Khâm Đồng chìa tay vuốt nhẹ tóc Sở Sở rồi đến khuôn mặt. Có lẽ vì bàn tay vừa cầm ly đá lạnh nên khi chạm vào người Sở Sở, con giật nảy mình:

- Dừng, dừng chạm đến tôi!

Khâm Đồng rút tay lại. Một chút đau khổ hiện trong mắt. Linh San phải giả lả.

- Con bé này giống như nhím xù lông vậy, ai chạm tới cũng không được, nhất là người lạ.

- Người lạ ư?

Khâm Đồng kêu lên. Nàng lấy quẹt lửa ra đốt một điếu thuốc khác, bàn tay run rẩy.

Kem chuối đã được đem ra. Sở Sở ăn lấy ăn để nó ăn tham như bao nhiêu đứa con nít khác. Khâm Đồng nhìn con một cách thích thú, trong lúc Linh San nhìn hai mẹ con với cảm giác buồn vui lẫn lộn.

Bé Sở Sở hình như cũng cảm thấy cái nhìn lạ lẫm của Khâm Đồng, nó ngẩng lên. Nhớ lại thái độ thô bạo ban nãy, nó cười lấy lòng Khâm Đồng.

- Dì Trương, sao dì đẹp thế?

Khâm Đồng bối rối, mắt lại ướt. Khâm Đồng định đưa tay vuốt tóc bé Sở Sở, nhưng lại sợ nó phản ứng, nên rút tay về. Bé Sở Sở thì rất khôn, nó biết dì Trương rất có cảm tình với nó. Một tình cảm đặc biệt mà nó cảm nhận được nên lợi dụng tối đa.

- Dì Trương ơi, con muốn ăn bánh chocolat nữa.

Linh San cản:

- Con không có quyền ăn kem thay cơm được.

Sở Sở quay sang cầu cứu Khâm Đồng:

- Dì Trương ơi, dì Trương.

Khâm Đồng quay sang Linh San:

- Thôi thì chiều nó thêm một lần này thôi. Nể tôi một chút đi nhé.

Linh San bất lực nhìn Đồng rồi nhìn Sở Sở. Món bánh mì giảm bông đã đem ra, nhưng Linh San hết muốn ăn. Ngắm hai mẹ con, Linh San chợt phát hiện. Hai mẹ con Sở Sở rất giống nhau. Cũng đôi mắt to, đen cũng cảm nhơn. Khuôn mặt thật hấp dẫn. Bé Sở Sở cúi xuống món bánh kem phết chocolat. Nó cảm thấy dì Trương rất dễ thương.

- Dì Trương, dì rất giống...

- Giống gì?

Khâm Đồng vội vã hỏi. Linh San giật mình. Bất giác nàng nghĩ tới tấm ảnh để trong thư phòng của Bằng Phi Sở Sở đã nhìn thấy người trong ảnh kia chưa? Nó biết là ai không chứ?

Bé Sở Sở với nụ cười thật tươi:

- Dì trông giống như mấy cô đóng phim vậy đó.

Linh San thở phào, nhẹ nhõm. Khâm Đồng với nụ cười buồn, nàng đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Sở Sở. Lần này, Sở Sở không giật tay lại, nó cười, cười thật ngọt. Khâm Đồng nói như khóc:

- Sở Sở... sao con gầy thế? con có vui không? Cha có cưng con không?

Sở Sở đưa mắt ngạc nhiên nhìn Đồng:

- Cha... cưng con lắm chứ! Nhưng cha lại muốn cưới dì ghê.

Nghe Sở Sở nói, Linh San vội chặn lại:

- Sở Sở, con ăn xong chưa? Bây giờ ăn bánh mì nhé!

Sở Sở chợt nhìn thấy cô bồi bàn bung ly trái cây ướp lạnh, nên hét lên:

- Con còn muốn ăn kem. Cho con ly trái cây ướp lạnh đi.

Linh San cố nhẫn nhục:

- Sở Sở này, con không có quyền ăn lộn xộn như vậy, con phải dùng com nữa chứ? Ăn kem không đâu được?

- Nhưng trái cây đâu phải kem đâu?

- Trái cây ướp lạnh cũng thế.
- Nhưng con thích.
- Không được.

Bé Sở Sở nhìn sang Khâm Đồng nũng nịu:

- Dì Trương ơi, cho con ăn trái cây đông lạnh đi.

Khâm Đồng bối rối quay lại nhìn Linh San.

- Thôi... chiều nó một lần nữa đi, lần này thôi.

Linh San nhú mày nhìn Khâm Đồng:

- Chi... chị đã một lần ba bận rồi nhé!

Khâm Đồng mắt chớp chớp nhìn Sở Sở. Gương mặt con bé đẹp quá, ngây thơ quá:

- Tôi biết, tôi van chị.

Linh San chẳng nói gì cả, gọi một ly trái cây đông lạnh. Khi bé Sở Sở giải quyết xong ly trái cây đông lạnh, nó lại đòi ăn đào. Lần này Linh San nhồm người lên:

- Thôi Sở Sở chúng ta phải về ngay. Chiều nay dì còn phải đi dạy.

Bé Sở Sở ngoan cố:

- Thì dì cứ đi dạy đi, để con ở lại với dì Trương, được không dì?

Linh San quyết định:

- Không được, con phải về với dì.

Linh San nói và nắm tay chặt tay bé Sở Sở. Một linh cảm không hay đến với Linh San. Bé Sở Sở vùng vẫy, nó cố tuột ra và chạy úp mặt vào lòng Khâm Đồng.

- Con thích dì Trương, con không thích dì San. Dì Trương dì giúp con đi, con thương dì,... dì đẹp quá... dì thơm quá, da dì trắng quá, mềm quá... Dì Trương dì làm cô giáo con đi, con thích dì hơn!

Khâm Đồng xúc động ôm lấy Sở Sở, bàn tay run rẩy của nàng vuốt lấy mái tóc con, mặt con... Nước mắt lăn tròng, Khâm Đồng cúi xuống hôn tới tấp lên mặt, lên má con.

- Con! Sở Sở con! Sở Sở con!

Linh San giật mình. Nàng chợt thấy sợ hãi. Bất chấp mọi sự giao tế, lịch sự, tự ái. Linh San bước tới gỡ nhanh Sở Sở ra. Nàng kéo con bé ra ngoài, mặc cho Khâm Đồng sững sờ. Mặc cho Bé Sở Sở la hét:

- Con muốn dì Trương, con thích dì Trương, con yêu dì Trương.

Sở Sở gọi một chiếc taxi, rồi kéo bé Sở Sở lên, đóng sầm cửa lại. Xe chạy. Nàng vô ý thức quay lại. Chạm ngay hình ảnh Khâm Đồng đang từ nhà hàng chạy ra, hót hải bên đường. Gió thổi thật mạnh, gió lồng lộng, làm tà áo rộng của Khâm Đồng phất phơ Khuôn mặt trắng xanh phối hợp với tà áo giống như pho tượng ngọc thạch.

CHƯƠNG 16

Đến chung cư, giao Sở Sở cho cô Hương, là Linh San quay lại trường dạy lớp ngay. Trên đường đến trường, tai Linh San vẫn như văng vẳng tiếng thét của Sở Sở, nó vang từ vực thăm văng lên.

“Con muốn dì Trương, con yêu dì Trương, con không cần dì...”

Và buổi chiều hôm ấy, Linh San ở mãi trong trạng thái bênh bồng. Bằng trực giác nàng thấy, hình như mình đã làm sai cái gì. Đúng ra đừng chấp thuận lời van xin của Khâm Đồng. Để mẹ con họ gặp nhau là một sai lầm lớn. Bây giờ... rồi cái gì sẽ đến nữa đây... Và nếu đến thì cũng khó tránh được.

Chiều tối tan trường. Linh San vội vã đến ngay nhà của Bằng Phi May quá, chưa có việc gì xảy ra cả. Cô Hương nói. Chiều tới giờ, Sở Sở tự nhiên rất ngoan. Nó không phá phách gì nghiêm trọng, chỉ cắt chân một con búp bê Đối với một đứa bé hung dữ như Sở Sở, chuyện đó là bình thường.

Cơm tối xong, Linh San và Bằng Phi ngồi ở phòng khách, đang tính toán chuyện tương lai. Lễ cưới của Linh Trân dự định vào trung tuần tháng bảy và Linh San muốn đám cưới của mình sang năm, với lý do:

- Dù gì thì đám cưới của chị phải trước em chứ? Sau ngày gả Chị Linh Trân, đương nhiên là cha mẹ sẽ buồn và em phải kề cận bên mẹ một thời gian.

Bằng Phi cắt ngang:

- Em dại quá. Lấy nhau xong, chúng ta vẫn ở đây, nghĩa là em vẫn gần cha mẹ, như vậy cần gì phải chờ đợi lâu dài?
- Nói thế thì cần gì lấy nhau. Ai cũng bảo làm người yêu của nhau hạnh phúc hơn là làm vợ chồng.

Bằng Phi nhoài tới, mũi đụng mũi Linh San:

- Em lúc nào cũng thế, Anh muốn cưới em ngay, để em là của anh.
- Anh ích kỷ.
- Trên đời này không có tình yêu nào lại không ích kỷ.

Linh San rùng mình. Nàng nhớ câu nói này của Khâm Đồng đã từng nói. Bằng Phi rất nhạy cảm:

- Em sao thế?
- Không gì cả.

Bằng Phi xiết chặt Linh San.

- Nghe anh nói này. Anh muốn cưới em ngay, chỉ vì anh muốn em thật sự là của anh, và như vậy anh mới có thể đem hết cuộc đời của mình xây hạnh phúc, mới có thể đổ dồn tâm trí vào việc lo lắng cho em. Tương lai của chúng ta còn rất dài, chúng ta sẽ sống và sẽ hạnh phúc.

Linh San nhìn Phi, mắt chàng ngời sáng hy vọng:

- Chúng ta nên lấy nhau càng sớm càng tốt?

- Không được ít nhất là mùa hè năm sau.
- Hay là mùa thu năm nay?
- Anh nói như trả giá vậy, mùa xuân sang năm vậy?

Bằng Phi pha trò.

- Em còn nhớ không? Chính em đề nghị lấy nhau, tức là em đã cầu hôn anh và anh chấp nhận. Vậy mà bây giờ em còn kỳ kèo nữa?

Linh San giật mình:

- Em... chính em đề nghị với anh ư?

Bằng Phi gật đầu.

- Em đừng giận, anh chỉ nói cho vui thôi. Linh San, hãy nghĩ kỹ đi, ta nên lấy nhau càng sớm càng tốt. Anh nôn nóng, anh muốn việc đó được thực hiện ngay.

Linh San chợt hỏi:

- Trước kia anh cũng điên cuồng săn đuổi Khâm Đồng thế này ư?

Bằng Phi đột ngột đẩy Linh San ra, nét đa tình mất hẳn trên khuôn mặt chàng, một cái gì vừa giận dữ và buồn bực hiện trên mặt.

- Sao vậy Linh San, sao em cứ đem mấy chuyện đó dằn vặt làm khổ nhau mãi thế?

Linh San cũng bàng hoàng, nàng thấy bực dọc với chính mình.

- Anh Phi, hãy tha thứ cho em, em đã điên, em ghen nên không biết mình đã nói gì.

Bằng Phi nâng cằm Linh San lên, nhìn thẳng vào mắt người yêu.

- Linh San, anh phải làm sao để xóa tan được bóng đen kia trong hạnh phúc của chúng mình chứ?

- Không có một bóng đen nào cả, em xin thề em hứa từ đây về sau, sẽ không nhắc đến cô ta nữa, anh hãy tha thứ cho em.

Bằng Phi xiết chặt Linh San trong vòng tay.

- Đừng nói gì nữa, anh phải xin lỗi em mới đúng.

- Tại sao?

- Vì trước khi gặp em, anh đã yêu người khác, đã có vợ.

- Vậy chúng ta quên hết những chuyện cũ đó đi.

Hai người yên lặng ôm nhau, căn phòng hoàn toàn không có một tiếng động. Bỗng nhiên ở đâu vang lên tiếng trẻ thơ, giọng nói của bé Sở Sở:

- Cha ơi, cha hãy xem con búp bê của con nè.

Linh San giật mình buông Bằng Phi ra, họ cùng nhìn về phía bé Sở Sở, con bé đang khệ nệ ôm một căn nhà bằng gỗ lắp ráp, trong ngôi nhà đó có rất nhiều búp bê Sở Sở đặt tất cả lên bàn. Nó cầm một búp bê ở chính giữa lên, búp bê này mặc váy đầm đội nón trắng, búp bê rất đẹp nhưng tay chân đã bị gãy cả. Linh San buột miệng:

- Sao con lại làm gãy cả rồi?

Bé Sở Sở nói, nó chỉ tay về ngôi nhà đồ chơi nói:

- Vâng chính tay con bẻ gãy. Ở đây có mấy búp bê còn nguyên vẹn. Đây là cha, đây là chị Hương, đây là con còn cái này...

Nó đưa con búp bê bị bẻ gãy tay lên nói:

- Đây là dì!

Linh San tái mặt, nàng có cảm giác như đang rơi vào một hố băng và tất cả tư tưởng, ý thức, tình cảm đều vỡ nát. Linh San đứng bật dậy, định bỏ chạy ra ngoài nhưng Bằng Phi đã nắm lại kịp. Linh San quay mặt lại, đôi mắt đen của nàng mở to vói về khung khiếp:

- Em đã nói rồi, em đã biết là mình sẽ không thoát khỏi bóng đen ám ảnh, hãy buông em ra để em về.

Bằng Phi buông tay Linh San và quay lại, thẳng tay đẩy ngã tất cả đồ chơi của bé Sở Sở xuống đất, chưa nguôi cơn giận, chàng đập phá tứ tung, bé Sở Sở hét lên:

- Búp bê của con! Búp bê của con.

Bằng Phi đưa cao tay, không suy nghĩ gì nữa, đánh mạnh xuống người Sở Sở, nhưng Linh San đã nhanh chóng, nhoài người tới và nguyên bàn tay của Bằng Phi đã dánh mạnh lên trán của Linh San. “Bốp!” Linh San thấy đầu quay cuồng, nàng ngã nhoài xuống thảm. Đột nhiên căn phòng chết lặng, bé Sở Sở, Linh San và Bằng Phi cũng sững sờ.

Như một thế kỷ trôi qua, Linh San mới lấy lại được ý thức, nàng trông thấy Bằng Phi cúi xuống đỡ nàng dậy, bốn mắt nhìn nhau đầy sợ hãi, đầy âu lo rồi họ Ôm chầm lấy nhau, bé

Sở Sở vẫn còn đứng lặng.

Sau khi về nhà, Linh San đem chuyện kể Lại cho Linh Trân nghe. Linh Trân nói:

- Chuyện có vẻ cảm động, có thể dùng làm tài liệu để viết tiểu thuyết được đấy. Nhưng khi chuyện viết ra, nhân vật nữ chánh ở đây sẽ bị độc giả chửi là đồ ngu.

Còn Lập Cao thì quay sang nói với Linh Vũ:

- Cậu thấy chưa, con gái phần lớn đều dữ như bé Sở Sở, cậu phải coi chừng đấy.

Linh San phì cười:

- Mấy người chỉ tổ nói bậy.

Còn Linh Vũ thì vừa cười vừa nói:

- Cái con quỷ nhỏ đó, chỉ có người điên mới thích nó chứ ai mà thèm.

Trong những ngày kế tiếp cái con bé được mệnh danh là quỷ dữ đó trái lại, lại tỏ ra rất ngoan ngoãn sau ngày Linh San lãnh giùm cho nó cái tát tai. Nó như cảm thấy có phần nào bứt rứt, nó không còn hùng hổ với Linh San như trước, mà trái lại tỏ ra rất vâng lời. Nhưng trực giác cho Linh San thấy đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, một cảm giác bất an, lúc nào cũng hiện trong tim của Linh San.

Quả nhiên buổi tối hôm ấy, khi vừa tan trường Linh San đã thấy cô Hương đứng trước cửa đợi, vừa trông thấy Linh San, Hương hỏi:

- Cô có thấy Sở Sở đâu không?

- Ủa nó về từ trưa rồi cơ mà?

- không có, em đã chạy qua nhà bạn Trung Nhất của nó, nhưng bé ấy nói là nó không có đến.

Linh San suy nghĩ:

- Vậy là thế nào? Đây là lần đầu tiên nó không về phải không?

- Dạ không phải, mấy lần trước nó cũng có đi, nó đến nhà bạn rồi khoảng ba bốn giờ là tự động trở về, chứ không đi luôn như hôm nay.

- Mấy lần trước cách đây khoảng bao lâu?

Hương thật thà nói:

- Cũng khoảng hơn tháng. Bỗng nhiên nó lại thích có bạn, trước kia bảo thế nào nó cũng không chịu.

Linh San suy nghĩ. Chưa hẳn bé Sở Sở đến nhà bạn nhỏ của nó. Một ý niệm lóe lên trong đầu, Linh San trao sách vở cho cô Hương nói:

- A chị Hương, chị mang giùm cái này về nhà tôi trước, và nhớ dặn nhà đừng chờ cơm, tôi sẽ đi tìm Sở Sở cho.

Cô Hương có vẻ ngại.

- Nhưng cô biết bé Sở Sở ở đâu mà tìm?

- Thì để tôi tìm xem. Chị cứ yên tâm tôi nghĩ là nó cũng không có sao đâu. Nhưng đừng đem chuyện nó mất tích ra kể cho ba nó biết nhé, cứ nói tôi dẫn nó đi chơi và sẽ đưa nó về.

Cô Hương đã đi rồi. Linh San đi ngay đến phòng điện thoại công cộng, nàng lấy số điện thoại của Khâm Đồng. Người tiếp dây nói chính là Khâm Đồng. Linh San nói ngay:

- Chị Đồng, bé Sở Sở đang ở nhà chị phải không?

Khâm Đồng hơi khựng một chút.

- Đúng rồi xin lỗi cô Linh San, cô hãy nghe tôi giải thích đây này.

- Không cần giải thích gì cả. Tại sao cô rước cháu đi mà không cho ai hay cả.

- Xin lỗi, tôi đang chuẩn bị đưa cháu về ngay đây.

Đưa Sở Sở về nhà? Linh San nhìn đồng hồ suy nghĩ. Ở thời điểm này Khâm Đồng đến có thể đụng chạm ngay với Bằng Phi, như vậy càng rắc rối. Linh San vội nói:

- Chị khỏi đưa cháu về, tôi sẽ đến rước cháu ngay.

Và Linh San gác máy. Nàng gọi ngay Taxi đến thẳng nhà của Khâm Đồng, nửa tiếng hồng sau Linh San đã có mặt trước cửa. Cửa mở, Khâm Đồng vẫn quen thuộc trong chiếc robe trắng. Nhưng Linh San ngạc nhiên vô cùng, chỉ cách có một tháng mà Khâm Đồng tiêu tụy thấy rõ, mắt Khâm Đồng quầng thâm, Linh San chợt thấy thương hại. Bà ấy bệnh chẳng? Hay là Lục Siêu đi luôn không về? Nghĩ đến đây bất giác Linh San đưa mắt nhìn về phía cỗ trống. Bộ trống vẫn nằm yên nơi đó. Linh San bước vào nhà, nàng nhìn thấy bé Sở Sở. Nó đang ngồi giữa đồng ghế, đang chơi đồ chơi Lego Đó là món chơi sắp hình do hằng trăm mảnh nhựa ghép lại. Trước mắt của Linh San bây giờ là một rô-bô lớn và năm sáu người máy nhỏ. Linh San biết đồ chơi này rất đắt tiền, vậy mà

Khâm Đồng dám mua Có lẽ cả hai mẹ con đã cùng sắp mới tạo ra được nhiều sản phẩm như thế.

Khâm Đồng vừa cầm miếng nhựa lên nói:

- Cô San. Cô đừng mắng bé Sở Sở, lỗi tại tôi hết, chính tôi rước nó, tại tôi nhớ...

Bé Sở Sở vừa nhìn thấy Linh San là hét to:

- Tôi không muốn về nhà, tôi muốn ở đây với dì Trương thôi.

Linh San thấy tình hình không ổn, vội kéo Khâm Đồng ra sau bếp, nàng không muốn bé Sở Sở nghe được cuộc nói chuyện giữa nàng với Khâm Đồng.

- Chị Khâm Đồng, chị không giữ chữ tín tí nào cả. Tại sao chị nói với tôi là chị chỉ xin gắp nó một lần thôi.

Khâm Đồng chớp mắt nói với Linh San:

- Vâng. Cô Linh San, tôi thành thật xin lỗi cô.

- Ở đây không phải là vấn đề lỗi phải, chị làm như vậy là có hại hơn là có lợi cho nó, chị đã tập cho nó nói dối, chị đã đưa nó đi chơi, làm cản trở việc học, vậy mà chị, nói chị yêu nó, chị hại nó thì có.

Mắt Khâm Đồng mờ lệ, nàng không biết phải nói sao, chỉ lập lại:

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi.

Linh San nổi nóng:

- Thôi không cần chị xin lỗi. Con bé này là một thứ bạo chúa, bây giờ lại được chị nuông chiều thế này, sau này ai dạy nó

được. Tại sai chị lại không suy nghĩ?

- Tôi biết. Chị hãy tha lỗi cho tôi, rồi một ngày nào đó khi chị đã làm mẹ, lúc đó sẽ hiểu tại sao...

Linh San buột miệng:

- Nếu tôi làm mẹ, tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi con cái, mà một khi đã đi rồi thì không bao giờ quay lại quấy rầy cuộc sống bình yên của nó.

Khâm Đồng có vẻ bàng hoàng. Khuôn mặt tái hẳn, nàng lão đảo như suýt ngã. Linh San phải bước tới đỡ:

- Xin lỗi, tôi vô tình. Tôi không muốn làm chị buồn. Chị làm sao thế?

Khâm Đồng tựa người vào ghế, nàng đưa tay lên trán mình rồi nói:

- Chị làm ơn cho tôi một ly rượu, chai rượu để trong phòng khách.

Linh San bước trở ra phòng khách, bé Sở Sở vẫn còn mãi mê trong đồng đồ chơi. Linh San lấy một cốc rót đầy rượu rồi mang vào nhà bếp. Khâm Đồng mắt nhắm nghiền, tái xanh không một sức sống. Linh San hoảng hốt lay, Khâm Đồng mở mắt nhìn Linh San, với nụ cười héo hắt nàng hớp một hợp rượu, mệt mỏi.

- Chị Đồng, chị bệnh có nặng không? Chị thấy trong người thế nào?

- Không sao cả, tôi chỉ thấy trong người không được khỏe thôi. Bệnh tôi là loại bệnh không thuốc chữa.

Linh San ngơ ngác:

- Chị bệnh tim ư?

Khâm Đồng hớp một miếng rượu, nàng gật gù:

- Bệnh tim? Đúng là tâm bệnh.

Linh San bàng hoàng:

- Chị Đồng hồi nãy em quá xúc động, chứ chẳng phải em cố tình muốn nói nặng chị.

Khâm Đồng nhìn ly rượu trước mặt:

- Tôi biết. Cô nói đúng, cô nói có lý, thôi hãy mang cháu nó về đi. Tôi hứa là từ đây về sau, tôi sẽ không tìm gặp nó nữa. Vì tôi đã đánh mất cái quyền đó lâu rồi.

Linh San đứng yên nhìn Khâm Đồng. Rồi Đồng có vẻ tỉnh hơn, nàng đứng dậy, hất mái tóc dài ra sau, nói:

- Thôi cô đưa cháu nó về đi, cô Linh San.

Linh San chậm chạp bước ra cửa, nàng đặt tay lên tay nắm chưa kịp xoay, thì Khâm Đồng đã đặt tay lên tay nàng với đôi mắt tò mò.

- Nghe bé Sở Sở nói là cô sắp trở thành dì ghẻ của nó phải không?

Linh San giật mình, yên lặng, hai người nhìn nhau thật lâu, cuối cùng Khâm Đồng lên tiếng, giọng nghẹn hẫng:

- Nhờ cô chăm sóc cháu.

- Em chỉ sợ nó không chấp nhận.

Khâm Đồng lắc đầu:

- Rồi nó sẽ chấp nhận thôi. Bên tôi, nó nói em thế này, thế kia, em hung dữ, em ác... Nhưng từ đầu đến cuối, nó chỉ đề cập đến Linh San, chứ không một ai khác. Như vậy là, trong tim của nó, chỉ có một mình Linh San thôi.

Tìm Linh San đập mạnh, Khâm Đồng tiếp:

- Linh San, tôi xin chúc mừng Linh San, vì Linh San đã tìm một người đàn ông có chiều sâu, có tình cảm, một người đàn ông dễ làm xiêu lòng người... Nhiều lúc nằm suy nghĩ. Tôi tự hỏi... Rồi ai sẽ là người đàn ông tốt phúc. Đúng ra thì... Cả hai đều có mắt nhìn người...

Linh San càng thấy bối rối, nàng không biết nói gì, chỉ yên lặng nhìn Khâm Đồng. Bây giờ người đàn bà trước mặt thật thiếu não, với những giọt nước mắt rơi lã chã...

- Linh San còn nhớ bài hát hôm trước của tôi không? “Gởi người tình si, quý yêu khi hoa nở”. Linh San cô nên trân trọng hạnh phúc khi còn trong tay mình, đừng ỷ lại...

Và Khâm Đồng đẩy cửa, trong lúc Linh San còn bối rối. Khâm Đồng đã bước ra phòng khách. Sờ Sờ có vẻ đang chờ. Nó vừa thấy Khâm Đồng ra, là chạy ủa tới.

- Dì ơi dì, dì đưa con đi xem chiếu bóng đi.

Khâm Đồng nói:

- Không được. Trễ rồi, giờ này con phải theo dì Linh San về nhà.

- Con không về nhà đâu, con không đi đâu.

Bé Sở Sở đẩy nẩy, Khâm Đồng cúi xuống ôm con bé vào lòng, nàng siết chặt nó như sợ mất, rồi Khâm Đồng cũng đứng dậy, đẩy Sở Sở sang cho Linh San.

- Đưa cháu về đi. Linh San, nó là của cô đó.

Linh San ngần ngừ nhìn theo, trong khi Khâm Đồng bước tới tủ rượu. Rót một ly đầy, không quay lại, giọng có vẻ xúc động.

- Sao còn chưa đi, lại đứng đây.

Linh San chợt hiểu ra. Khâm Đồng đã quyết cắt đứt với bé Sở Sở. Không quấy rầy cuộc sống của Linh San và Sở Sở. Khâm Đồng đã từng có tất cả: Sở Sở, Bằng Phi, gia đình và hạnh phúc. Bây giờ những cái đó lại là của Linh San. Linh San nhìn Khâm Đồng, dáng gầy gầy cô độc, đứng giữa phòng trống, giữa bóng chiều hoàng hôn.

Linh San không đành lòng nhìn tiếp. Nàng kéo bé Sở Sở ra khỏi nhà, khép cửa lại đi xuống lầu, mà chiếc bóng gầy của Khâm Đồng và lời nói buồn bã vẫn còn đuổi theo: - “Đừng bao giờ coi thường hạnh phúc trong tay, hãy trân trọng lấy nó”.

Về tới chung cư, đèn nhà nhà thấp sáng. Sợ Bằng Phi và cô Hương lo lắng, Linh San đưa bé Sở Sở đến nhà 4A ngay Doc. đường Linh San suy nghĩ cách để trả lời Phi nếu chàng hỏi, nghĩ mãi chưa tìm ra thì đã đến nhà.

Cửa vừa mở, bé Sở Sở đã reo lên:

-Ồ, nội! Nội mới đến hả, con nhớ nội quá!

Chết rồi. Linh San bối rối. Vậy là cha mẹ của Bằng Phi đã lên

để xem mắt nàng dâu mới. Trong lúc ta lại quá xuề xòa ăn mặc quá giản dị. Linh San chưa kịp tìm cách rút lui thì Bằng Phi đã kéo tay ngày vào nhà giới thiệu:

- Thừa ba, thừa mẹ. Đây là Linh San.

Không còn cách nào hơn, Linh San đành ở lại. Cha mẹ của Bằng Phi cũng không lớn tuổi lắm. Khoảng trên năm mươi. Ông Vỹ to lớn nhưng rất khỏe, rất có phong độ. Còn bà mẹ của Bằng Phi dáng mập mạp phúc hậu. Cả hai là một cặp vợ già cân xứng đẹp lão.

- Dạ chào hai bác ạ.

- Không dám, bác thường nghe Phi nhắc đến con, khen con đẹp. Thật chẳng sai tí nào.

Bà Vỹ nói, mắt chăm chú dò xét. Linh San đỏ mặt nói:

- Dạ không dám, anh Phi hay nói thêm lắm bác. Bác đi đường xa mà trông rất khỏe.

ông Vỹ nhìn Linh San với nụ cười:

- Cám ơn cháu. Ở đây có cháu nên cuộc sống của nó đã thay đổi nhiều. Có thể nói Bằng Phi đã được cháu vực sống dậy.

Linh San đỏ mặt:

- Bác quá khen, chứ thật ra công việc cháu bề bộn lắm, cháu cũng chẳng giúp ích được gì cho anh Phi.

Bà Vỹ một lúc ngời yên nói:

- Thằng Phi thật đoảng. Nó viết thư về nhà chỉ khen cô Linh San đây đẹp, chứ đâu có cho chúng tôi biết là cô lại năng nói

tế nhị, có lý có tình thế này, nếu sớm biết vậy, tôi đã thu xếp lên sớm.

Bằng Phi nói:

- Mẹ làm con hết hồn. Không những con mà cả Linh San...
- Vậy thì để mẹ đền bù.

Bà Vỹ lấy trong túi ra một chiếc hộp, bên trong là sợi dây chuyền. Linh San bối rối.

- Đừng bác a... Cái này mắc quá!

Bằng Phi nói:

- Nhận đi, đừng điên. Mẹ đã tính kỹ rồi mà em không biết, mẹ có cho em thì sau này cũng trở về tay nhà họ Vỹ của anh thôi.

Bà Vỹ vừa cười vừa mắng:

- Bằng Phi này. Con nói xấu mẹ cũng vừa phải thôi chứ. Linh San, con đừng học thói hư của nó, bây giờ con lại đây để bác mang lên cho.

Linh San then thùng bước tới, để bà Vỹ mang dây chuyền vào cổ cho nàng. Bà ngắm nghía, rồi trầm trồ:

- Người trẻ thì mặc gì, đeo gì cũng đẹp cả.

ông Vỹ nói:

- Bà nói sai rồi. Người đẹp chứ đâu chỉ là trẻ.

Linh San thật vui nói với bà Vỹ.

- Bác ơi, bác coi chừng bác trai đấy.

- Tại sao vậy?

Linh San nắm lấy tay bà Vỹ:

- Bác trai ghê lắm đấy. Bác trai lớn tuổi rồi mà vẫn còn phong độ, ăn nói khéo vậy là phải coi chừng.

ông Vỹ cười lớn, Bằng Phi và bà Vỹ cười theo. Giữa lúc phòng khách ngập đầy tiếng cười, thì có tiếng của bé Sở Sở nói nhỏ.

- Nội ơi, con đói bụng quá!

Bà Vỹ chợt nhớ ra:

- Ồ! Nãy giờ vui quá quên bằng chuyện cơm nước, Bằng Phi con sang nhà của Linh San mời các bác đến đây chúng ta đến nhà hàng Thuận Lợi Nguyên ngay.

Giữa lúc đó cửa xích mở, Linh Vũ thò đầu vào:

- Anh Phi ơi, giờ này chị Linh San còn chưa về... Ồ..thì ra chị Ở đây, vậy mà tôi tìm chị khắp nơi.

Bằng Phi nói:

- May quá, vậy chúng ta đi đi. Linh Vũ, em về mời ba má và chị Linh Trân đi.

Linh Vũ nói:

- Dạ bên em đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng tôi đang chờ đấy, ông thợ đúc thép ạ.

Và rõ ràng là bên nhà của Linh San đã sẵn sàng, họ đang kéo

sang. Khi hai gia đình kéo nhau đến nhà hàng, Linh San lại có cảm giác bay bổng. Nàng tưởng như mình nằm mơ Linh San không dám tin. Cha mẹ của Bằng Phi lại có thể bình dân và dễ hòa hợp như vậy. Lần hôn nhân thất bại trước của Bằng Phi, dư luận cho là trách nhiệm phần lớn ở người lớn tuổi. Vậy mà bây giờ, Linh San thấy hoàn toàn khác. Bên tai Linh San văng vẳng lời của Khâm Đồng:

- “Hãy trân trọng hạnh phúc hiện tại của chị, đừng coi thường cái gì mình hiện có”.

Thì ra hạnh phúc cũng khá dễ dàng, phong phú đầy ắp cả vòng tay.

CHƯƠNG 17

Đám cưới của Linh Trân đã cử hành.

Và gia đình họ Lưu, bớt đi một người. Không khí gia đình trở nên trống vắng. Linh San cảm nhận điều này rõ nhất. Vì căn phòng trước đây hai chị em ở chung, bây giờ chỉ còn có một. Tối đến, không còn ai cãi lộn, tranh giành, chuyện vãn... Nhớ tới bài hát của Linh Vũ thường hát để ghẹo Lập Cao:

- “Trương tướng công, cỡi ngựa bạch

Cỡi tới nhà ai kêu lạch cạch”...

Bây giờ thì vị Trương tướng công kia, không cần phải cỡi ngựa đến nhà họ Lưu này nữa... Vì đã cưới vợ rồi. Linh San thấy buồn cười khi nghĩ đến đám cưới của chị Trân, không khỏi nghĩ đến đám cưới của mình với Bằng Phi, gia đình hai bên đã đồng ý. Đám cưới của Linh San sẽ được cử hành cuối năm. Và Linh San nghĩ không hiểu khi mình đi lấy chồng rồi, gia đình sẽ còn buồn tẻ đến đâu? Mặc dù nhà hai bên cách nhau chẳng mấy bước. Linh San mơ hồ nhớ lại, ngày đầu tiên gặp con bé thích cào cầu ở cầu thang. Cái gặp đó đâu ngờ lại đưa đến cuộc hôn nhân này. Nghĩ đến Sở Sở, bất giác Linh San chau mày. Sau mùa hè, Sở Sở sẽ lên lớp một. Nó đã lớn và sẽ không còn dữ dằn như trước. Có điều không hiểu sao Linh San vẫn không thấy ưa con bé. Một khoảng cách to, lạnh lùng. Lúc nào Sở Sở cũng là một núi băng lớn đến độ mẹ của Linh San cũng nhìn ra.

- Gia đình họ Võ đều tốt, từ ba mẹ Phi cho đến Phị Chỉ có cái con nhỏ. Mẹ thật không yên tâm. Đúng là duyên phận, đúng là số mệnh, Linh San ạ!

Và như sực nhớ ra, bà Lưu hỏi:

- Còn cậu Nhiếp Sanh thì sao? Cậu ấy có người yêu chưa?

Nhiếp Sanh ư? vâng lâu rồi, Linh San không gặp, lần cuối cùng là ở lễ cưới của Linh Trân. Hôm ấy Sanh có đến chúc mừng rồi vội vã đi ngay. Từ đó Linh San không còn nàng cũng không hề nghĩ tới. Có lẽ vì cuộc sống quá bận rộn. Hạnh phúc với Bằng Phi đã chiếm hết thời gian còn lại trong ngày.

Vậy mà buổi chiều nay, Nhiếp Sanh lại đến tìm Linh San.

Bấy giờ là đầu thu Cả ban ngày, trời cũng u ám như sắp mưa. Buổi tối đến sớm hơn. Cây phụng hoàng trước cửa mẫu giáo đã bắt đầu rụng lá. Những chiếc lá vàng phủ ngập sân. Nhiếp Sanh đứng đấy, dáng cao gầy, khuôn mặt lộ phong trần, chứ không non như ngày cũ:

- Linh San, chúng ta vừa đi dạo vừa nói chuyện được chứ?

Nhiếp Sanh nói, giọng nói của chàng khiến Linh San không thể cự tuyệt.

- Vâng.

Và hai người sánh đôi trên vỉa hè lát gạch đỏ.

- Bao giờ Linh San làm lễ thành hôn?

- Cuối năm.

- Vậy là nhanh quá.

- Vâng.

Nhiếp Sanh nhìn xuống, chàng như muốn đếm xem dưới chân có bao nhiêu viên gạch. Một lúc Sanh chợt nói:

- Linh San biết không? Có một khoảng thời gian, tôi đã mong rằng ngày nào đó sẽ cưới Linh San.

- Anh nhắc lại chuyện đó để làm gì?

Linh San nói, nàng nhìn xuống, lòng lâng lâng tiếc nuối. Và ý thu giống như gió đêm mùa thu, thổi qua không để lại vết tích gì.

- Tôi nghĩ là, mỗi người có một định mệnh. Mà nếu định mệnh đã an bài, thì chúng ta chẳng làm sao cãi lại định số được. Và anh Sanh, rồi một ngày nào đó hạnh phúc đến với anh, anh sẽ nhận.

Linh San ngừng lại một chút, nhìn Sanh thăm dò:

- Biết đâu hạnh phúc đã đến với anh rồi phải không?

Nhiếp Sanh cười buồn.

- Có lẽ cuộc đời của tôi đen nên cứ mãi chạy theo những cái không thuộc về mình.

- Anh muốn nói là...

Nhiếp Sanh cắt ngang:

- Thôi đừng nói đến chuyện đó nữa... Linh San, xin chúc mừng em. Tôi nghĩ cái mà em chọn là đúng. Em cần một người trưởng thành, có chiều sâu, đủ để em cảm thấy được che chở. Một người đàn ông thật đàn ông.

Linh San có vẻ ngạc nhiên:

- Ồ..hình như anh...
- Thay đổi nhiều, trưởng thành hơn phải không?
- Vâng.

Nhiếp Sanh cười nói:

- Con người phải như vậy chứ! Linh San, một lần nữa chúc mừng em.
- Xin cảm ơn anh.

Nhiếp Sanh im lặng, chàng có vẻ suy nghĩ. Linh San hiểu, chuyện Nhiếp Sanh tìm nàng hôm nay, không phải chỉ giới hạn ở điểm đến để chúc mừng, mà hình như còn một cái gì. Cái đó nằm ở đôi mắt suy nghĩ của Nhiếp Sanh. Linh San hỏi:

- Anh Sanh, anh đến tìm em có chuyện gì?

Nhiếp Sanh thừa nhận, quay lại nhìn Linh San:

- Vâng... Nguyên do cũng tại Khâm Đồng.

Linh San giật mình, trừng mắt nhìn Sanh:

- Sao? Khâm Đồng? Bây giờ đến phiên anh mắc nợ Khâm Đồng nữa ư?
- Mặc tôi. Có lẽ kiếp này tôi sinh ra để trả nợ.

Linh San ngạc nhiên nhìn Nhiếp Sanh. Linh San thật không ngờ. Trước kia nàng đã từng có cảm giác ngờ ngợ là Nhiếp Sanh đã yêu Khâm Đồng, nhưng cái cảm giác đó chỉ mù mờ thôi, bây giờ qua miệng của Sanh, Linh San mới hiểu được rõ

ràng ý nghĩa của câu “Lúc nào tôi cũng theo đuổi những cái không thuộc về tôi”.

Linh San nghĩ về chính mình, về Khâm Đồng. Bằng Phi, Nhiếp Sanh và Lục Siêu. Những tình cảm quan hệ phức tạp. Bất giác, Linh San nói:

- Giữa con người với con người giống như một chuỗi xích dài, mà mắt xích này lại dính liền với một mắt xích khác, nó phải dính nhau và thiếu một cái thì không được.

Nhiếp Sanh thì yên lặng, hình như anh chàng không thích thú lắm với cái lý luận mắt xích của Linh San. Chàng đang suy nghĩ về những cái khác.

- Linh San, em có biết là cuối cùng rồi Lục Siêu cũng lấy được bộ trống của hần, hần đã thừa lúc Khâm Đồng đi hát ở phòng trà, đã lẻn vào và lấy trống đi. Em biết không, chuyện hần lấy mất bộ trống có nghĩa là hần đã dứt tình với Khâm Đồng, hần sẽ không trở về nữa... Hần để lại chiếc khóa cửa một món tiền. Tiền này là tổng số tiền hần đã mượn của Khâm Đồng. Hần ngụ ý cho thấy là từ đây về sau giữa hai người không còn dính líu nhau điều gì cả.

Linh San mở to mắt, một sự lo lắng không đâu xuất hiện trong tim, Linh San hỏi:

- à! Thế còn Khâm Đồng bây giờ tính sao?

- Hôm ấy tôi đã đưa Khâm Đồng từ phòng trà về nhà, nhìn thấy bộ trống bị biến mất, rồi lại trông thấy chiếc chìa khóa và tiền. Khâm Đồng suýt ngất xỉu, mấy ngày nay Khâm Đồng ngã bệnh. Tôi định đưa cô ấy vào bệnh viện, nhưng cô ta không chịu. Khâm Đồng chỉ nói biết đâu rồi Lục Siêu sẽ trở

về.

Linh San thấy xúc động:

- Như vậy là chị ấy vẫn còn nằm mơ, tại sao Khâm Đồng lại điên như vậy?

Nhiếp Sanh nhìn Linh San nói:

- Tôi lo quá Linh San ạ! Tình trạng sức khỏe của Khâm Đồng không được tốt, cô ấy hình như chẳng có thân nhân, ruột thịt ở đây. Nghe nói cha mẹ Đồng hiện ở nước ngoài mà theo lời Khâm Đồng, thì Đồng cũng đã bị cha mẹ từ, chỉ vì nàng không chịu thôi sống chung với Lục Siêu. Bây giờ Đồng bệnh hoạn, không ăn không uống được, bác sĩ nói nếu để tình trạng này kéo dài thì rất nguy hiểm. Tôi thật rối trí, không biết phải tính sao? Tối hôm qua khi nói chuyện với tôi, Khâm Đồng cứ nhắc đến Linh San luôn, vì vậy tôi nghĩ là đến tìm Linh San, biết đâu Linh San có thể thuyết phục cô ấy đi bệnh viện...

Linh San trừng mắt nhìn Nhiếp Sanh:

- Tình trạng thế này rồi anh còn cà kê dê ngỗng gì nữa. Tại sao không nhanh lên?

Nhiếp Sanh ngượng ngùng:

- Vì tôi không biết có nên kéo Linh San vào cuộc không? tôi biết sự liên hệ của hai người rất tế nhị.

- Tế nhị con khỉ gì? Anh đúng là một thằng khờ, Khâm Đồng bệnh sắp chết mà anh còn vòng vọ Thôi chúng ta đi nhanh lên để cứu người.

Nhiếp Sanh vội vã cùng Linh San lên xe. Anh chàng nói một

cách vui vẻ.

- Linh San, chả trách chị Khâm Đồng khen cô.

- Chị ấy nói sao?

- Cô ấy bảo Linh San hiền lành, thương người và như vậy Linh San sẽ có hạnh phúc. Khâm Đồng đã nói và khóc với tôi, cô ấy khóc thật lâu.

Linh San cảm động, suốt quãng đường nàng yên lặng, nhưng trong lòng Linh San một cảm giác lo lắng lẫn sợ hãi càng lúc như càng nở to. Xe vừa ngừng, Linh San và Nhiếp Sanh chạy ngay vào chung cư, đến tầng cuối cùng Sanh lấy chìa khóa ra mở cửa, Linh San thấy tò mò, thì ra Nhiếp Sanh cũng có chìa khóa riêng của phòng Khâm Đồng. Khi cả hai xông vào nhà thì hai người đều ngạc nhiên.

Gian phòng trống vắng, không có ai cả, khăn nệm trên giường còn nhàu, chứng tỏ chủ nhân vừa mới bỏ đi. Linh San và Nhiếp Sanh chia nhau đi tìm, lên cả sân thượng, rồi quay lại phòng khách, chẳng có ai. Linh San hỏi:

- Anh rời khỏi phòng này lúc nào?

- Khoảng năm giờ chiều khi tôi đến trường mẫu giáo.

- Lúc bấy giờ Khâm Đồng làm gì?

- Hôm nay cô ấy có vẻ khỏe hơn mọi khi. Vừa được tiêm thuốc, lúc tôi đi cô ấy còn ngồi đàn guitar.

- Lúc đó chị ấy có nói gì không?

- Cô ấy nói một câu rất lạ?

- Nói thế nào?

Nhiếp Sanh nhìn Linh San chột tái mặt:

- Cô ấy nói là... Cô ấy nói phải giết hấn. Tôi nghĩ là Khâm Đồng chỉ nói cho hả giận thôi.

Đột nhiên Nhiếp Sanh bỏ chạy vào nhà bếp. Linh San chạy theo hỏi:

- Anh làm gì thế?

- Tôi tìm con dao, Khâm Đồng có một con dao để cắt trái cây rất bén, có lần cô ấy đem nó ra gọt dưa, gọt một cách rất ngọt. Lúc đó Khâm Đồng vừa cười vừa đùa với tôi “Con dao này mà đem giết người thì rất tốt”.

Linh San rùng mình.

- Con dao còn không?

Nhiếp Sanh lục tung mấy ngăn tủ, rồi quay lại sợ hãi nhìn Linh San.

- Mất rồi! Vậy là cô ấy đã mang theo. Khâm Đồng trói gà còn chưa chặt, làm sao cô ấy dám...

Linh San hồi hả nói:

- Anh biết Lục Siêu ở đâu không?

- Chắc nhà chị Thu.

- Anh biết nơi ấy chứ?

- Biết.

- Vậy thì chúng ta đi nhanh đi nào.

Cả hai xông xuống lầu gọi xe. Chiếc xe hôm nay có vẻ chạy rất chậm. Linh San rung mình, nàng tưởng tượng như đã trông thấy Lục Siêu mình ướt đầm máu với con dao nhọn trên người. Còn Khâm Đồng, người con gái ốm yếu trong chiếc áo trắng mỏng màu trắng đang rung rẩy trong đôi còng số tám. Linh San rung mình.

Cuối cùng xe cũng ngừng lại trước một biệt thự có vườn hoa đẹp, ngôi nhà này đêm Noel Linh San đã đến một lần, có một điều lúc đó Linh San say. Say đến độ không biết gì hết. Nhiếp Sanh bấm chuông cửa rồi quay lại nói với Linh San:

- Bên trong yên lặng như vậy chắc chưa có việc gì xảy ra đâu, chúng ta cần phải bình tĩnh.

Quả thật không khí không có vẻ gì là đã xảy ra án mạng. Linh San thở phào, nghĩ thầm. Có lẽ mình đọc tiểu thuyết trinh thám nhiều nên tưởng tượng một chút. Đang suy nghĩ thì cửa mở, một tờ giấy xuất hiện. Nhiếp Sanh hỏi:

- Cô làm ơn cho tôi hỏi cô Khâm Đồng có đến đây hay không?

- Mới đến chưa bao lâu.

Mới đến? Tim Linh San đập mạnh, vậy là cô ấy đã đến đây với con dao nhọn. Chuyện gì đã xảy ra Nàng hỏi tiếp:

- Thế ông Lục Siêu có nhà không?

- Dạ có, mọi người đều đang ở phòng khách.

Linh San không hỏi gì thêm, cùng Nhiếp Sanh xông vào một căn phòng thật lớn, thật đẹp. Đến nơi Linh San thấy ngay Khâm Đồng. Dáng dấp yếu đuối tiêu tụy, Khâm Đồng như

một cái xác không hồn, ngồi tựa lưng trên ghế sa lông với ly rượu trên tay. Còn Lục Siêu thì đang đứng trước mặt Khâm Đồng với dáng tự tin và nụ cười. Cô Thu trong chiếc áo ngủ đen đứng kiêu lại tựa người bên lò sưởi, cũng có ly rượu trên tay.

Hình như họ đang nói chuyện, đang uống rượu, không có cái không khí căng thẳng gì cả, nghĩa là không có án mạng nào xảy ra. Linh San chợt thấy ngượng. Đúng là mình khéo lo.

Nhìn thấy Linh San và Nhiếp Sanh bước vào. Lục Siêu cười lớn.

- Ha ha! Khâm Đồng, viện binh của cô kéo đến kìa.

Khâm Đồng ngẩng lên nhìn hai người bạn. Nhìn thấy Linh San, Khâm Đồng như bàng hoàng, đôi mắt to, ngơ ngác. Nhiếp Sanh nói:

- Khâm Đồng đang bệnh, chúng tôi đến để đưa cô ấy về.

Lục Siêu nhìn Nhiếp Sanh với giọng khôi hài:

- Anh đúng là một người tình lý tưởng. Nhưng anh có biết cô ta đến đây để làm gì không?

Nhiếp Sanh thật thà:

- Thì để tìm anh.

- Anh biết cô ấy mang gì đến đây không?

Lục Siêu hỏi rồi quay sang chiếc bàn sau lưng, cầm lên một con dao nhọn, ném xuống thảm trước chân của Khâm Đồng. Như vậy rõ ràng là Khâm Đồng đã mang dao đến đây. Thế sao chưa hành động?

Linh San ngơ ngác nhìn Khâm Đồng, có lẽ vì Khâm Đồng đang bệnh, sức đâu mà giết người? Vừa cầm dao lên đã bị đoạt. Ngay lúc này, thấy con dao ném trước mặt, Khâm Đồng co rúm người lại.

Lục Siêu tiếp tục nói và quay sang nhìn Khâm Đồng:

- Tốt lắm! Hai vị này là bạn của Khâm Đồng. Khâm Đồng ở đây có hai người bạn của cô làm chứng. Chúng ta nên làm tỏ rõ mọi sự việc.

Khâm Đồng co ro yên lặng. Lục Siêu hỏi:

- Ngay từ lúc mới quen nhau, chúng ta đã từng thoa? hiệp rõ ràng là nếu hợp thì ỏ, mà không hợp thì chia tay, không ai phiền lụy ai cả phải không?

Khâm Đồng không nói chỉ gật đầu.

- Có phải chúng ta cũng đồng ý chỉ sống chung, không làm lễ cưới, không ai có trách nhiệm từ tinh thần đến vật chất với nhau cả phải không?

Khâm Đồng gật đầu.

- Lúc em sống với anh, có phải anh đã từng nói với em anh là người vô trách nhiệm, anh yêu đấy, nhưng tình yêu của anh không bao giờ lâu dài với ai cả. Phải không?

Khâm Đồng lại gật đầu.

- Anh cũng từng khuyên em là nếu em muốn có một người chồng trung thực, có một cuộc sống ổn định, thì tốt nhất không nên sống với anh.

Khâm Đồng gật đầu.

- Vậy thì em nói đi, Lục Siêu này có chỗ nào không đúng với em?

Khâm Đồng buồn bã lắc đầu. Lục Siêu bước đến gần Khâm Đồng tiếp:

- Nếu không có tại sao... em mang dao đến đây để làm gì? Em muốn hỏi tội tôi, nhưng tôi có tội gì đâu?

Khâm Đồng lắc đầu, nàng có vẻ bối rối, khuôn mặt xanh xao ngơ ngác của nàng như của kẻ lạc đường.

Lục Siêu cúi xuống nhặt con dao, rồi nhìn thẳng vào mặt của Khâm Đồng.

- Nếu rõ ràng tôi không có tội, em đem dao đến đây định uy hiếp, để kéo tôi về ư? Em cho tôi là con người thế nào? Tôi sẽ khuất phục trước mũi dao nhọn của em ư? hay là em căm thù định giết tôi...

Khâm Đồng run rẩy, nàng cố ly rượu rồi đặt cốc lên bàn.

- Không lẽ, khi không chinh phục được trái tim của người đàn ông, là em định giết quách họ đi?

Đột nhiên Lục Siêu quay ngược mũi dao lại, đặt cán dao vào tay của Khâm Đồng:

- Nếu vậy thì em giết đi. Nếu em có can đảm thì hôm nay em giết tôi đi. Bằng không từ rày về sau em đừng nên đến đây để kiểm chuyện với tôi nữa.

Khâm Đồng cầm con dao trong tay mà run rẩy, ánh mắt đau xót nhìn Lục Siêu, đôi môi run rẩy định nói gì đấy nhưng không phát ra thành tiếng.

Lục Siêu hỏi:

- Sao? Em còn do dự ư? Nếu em có lý do, em cứ giết tôi đi, còn nếu không thì hãy buông tha tôi, em đã biết rất rõ con người tôi. Tôi không thể là nô lệ cho đàn bà. Từ nào tới giờ em đã biết chuyện đó. Tôi chưa hề dùng lời hoa mật ngọt để gạt gẫm em, có đúng không?

Khâm Đồng gật đầu, nằng cổ nuốt bọt, cuối cùng rồi cũng nói:

- Anh nói đúng, tôi không có lý do để trách móc hay để giết anh. Từ xưa đến giờ tôi cứ nghĩ là mình phóng khoáng, cứng rắn thông minh. Thật ra tôi khờ khạo quá! Tôi yếu đuối quá... tôi làm sai mọi việc.

Đột nhiên Khâm Đồng đưa dao lên, nói rít qua kẽ răng:

- Tôi sẽ không làm phiền đến ai hết, Tôi sẽ kết liễu đời mình.

Và nhanh chóng Khâm Đồng đưa thẳng tay đâm chệch xuống cánh tay còn lại. Linh San và Thu cùng lúc hét to. Lúc thấy Khâm Đồng đưa dao lên. Linh San cứ sợ Khâm Đồng sẽ giết Lục Siêu, không ngờ mũi dao lại hướng thẳng vào mình và trượt xuống cánh tay, máu tuôn xối xả. Lục Siêu chụp lấy cánh tay của Khâm Đồng.

- Em làm gì thế?

Khâm Đồng nói với nụ cười:

- Em trả lại tự do cho anh, em không trách anh, em chỉ thấy chán ghét chính mình. Chán ghét cái con người đáng chán của chính mình thôi.

Và Thân hình của Khâm Đồng từ từ ngã xuống.

Nhiếp Sanh nhoài người tới, vội ôm lấy Khâm Đồng, con dao rơi xuống đất. Thu cũng bước tới hét to:

- Tại sao Đồng làm thế? Sao lại phải khổ như vậy?

Linh San thì hét:

- Lấy thuốc cầm máu hay là cho tôi sợ dây thun.

Cô Thu vội lấy thắt lưng của mình ra đưa, để San cột chặt bắp tay của Khâm Đồng, cả phòng rối lên. Khâm Đồng đã tỉnh dậy, nằng nỡ nụ cười héo hắt, nhìn Thu.

- Chị Thu, tôi mong chị sẽ hạnh phúc hơn tôi.

Nhiếp Sanh hoảng hốt gọi:

- Khâm Đồng ơi! Khâm Đồng.

Và quay sang Lục Siêu, Sanh nói:

- Anh làm ơn đi gọi xe nhanh lên. Chúng ta đưa cô ấy vào bệnh viện ngay.

Câu nói của Sanh làm Lục Siêu chợt tỉnh, anh chàng bay ngay xuống đường chặn một chiếc taxi Nhiếp Sanh bế Khâm Đồng xuống. Khâm Đồng nhìn thấy Linh San nói như mơ:

- Tôi nghĩ mãi không ra. Tôi có điều gì phải lo chớ?

Và ngược nhìn Nhiếp Sanh, Khâm Đồng lại thở dài:

- Anh Nhiếp Sanh, kiếp sau tôi sẽ là vợ anh.

Rồi nàng nhắm mắt lại, nằm im trong lòng Nhiếp Sanh.

CHƯƠNG 18

Kế tiếp là một chuỗi thời gian rối rắm. Bệnh viện, phòng cấp cứu, huyết thanh, phòng tiểu phẫu, bác sĩ... Linh San chỉ thấy đầu óc căng thẳng, quay cuồng hoa cả mắt... Linh San đó là chờ đợi, chờ đợi. Một sự chờ đợi dằng dặc... San và Nhiếp Sanh ngồi đợi bên ngoài, Lục Siêu và Thu thì đứng bên cửa sổ. Đèn đuốc sáng choang. Bốn người nhìn nhau chẳng ai nói lời nào. Y tá cứ bận rộn lằng xằng ra vào... Huyết tương, truyền máu... Cuối cùng rồi cũng có một bác sĩ bước ra. Ông ta quét mắt nhìn bốn người hỏi:

- Ai là thân nhân của bệnh nhân? Ai chịu trách nhiệm ở đây chứ?

Bốn người nhìn nhau. Không ai lên tiếng, vị bác sĩ ngạc nhiên:

- Ở đây chẳng có ai thân thuộc với bệnh nhân cả à?

Linh San đứng dậy.

- Bác sĩ, cô ấy bây giờ thế nào? sống chứ? Nếu cần ký tên giấy tờ gì, tôi sẵn sàng ký.

- Không có gì, chẳng qua cô ấy cần phải nằm bệnh viện. Phải có người để làm thủ tục nhập viện.

Linh San mừng muốn rớt nước mắt.

- Như vậy là cô sẽ sống? Phải không? Cô ấy đã thoát khỏi mọi nguy hiểm.

Vị bác sĩ như lẩn tránh câu hỏi, nói với Linh San:

- Đợi một chút, nhưng cô là gì của bệnh nhân?

Linh San bối rối:

- Dạ, là bạn ạ.

- Thế còn ba mẹ cô ấy?

- Không có.

- Anh chị em?

Nhiếp Sanh bước tới.

- Cũng không. Bác sĩ a... bác sĩ nên tin tưởng chúng tôi. Tất cả phí tổn bệnh viện, cả tiền bảo hiểm, chúng tôi chịu hết.

Vị bác sĩ có vẻ suy nghĩ:

- Tốt lắm... vậy các bạn vào làm thủ tục đi. Chúng tôi sẽ đưa ra phòng, rồi chờ đợi xem...

Linh San sợ hãi.

- Chờ đợi xem... Bác sĩ nói thế là thế nào? Cô ấy đã qua khỏi nguy hiểm rồi cơ mà?

Bác sĩ thành thật nói:

- Tình trạng của bệnh nhân này rất đặc biệt. Theo đúng ra thì vết thương không rộng lắm, máu sẽ không chảy nhiều... Nhưng cô ấy trước đó đã thiếu máu, lại yếu tim, dạ dày loét, gan yếu... Hẳn bệnh nhân còn uống rượu và hút thuốc nữa, phải không?

- Vâng.

- Cơ thể bệnh nhân tập hợp trăm thứ bệnh, nên làm sao chịu được sự mất máu lớn như vậy. Chúng tôi đang cho tiếp máu, glucose và sử dụng cả bình thở oxy... Bây giờ tuy đỡ nhưng không phải là đã thoát khỏi nguy hiểm. Tạm thời cô ấy ra phòng trước tiếp tục vô máu, rồi trị liệu. sau, làm gì thì chúng tôi cũng mong sẽ cứu sống được bệnh nhân của mình chứ!

Bác sĩ quay đi mấy bước, còn quay đầu lại nói thêm:

- Chúng tôi rất sợ trị cho những bệnh nhân thế này. Người ta thì muốn sống, mà những người muốn sống thì rất muốn hợp tác với bác sĩ, còn bệnh nhân của các bạn, họ chỉ muốn chết, họ căm thù bác sĩ vì cứu sống họ. Các bạn là bạn của cô ấy, các bạn có bốn phận giúp chúng tôi ngăn ngừa những chuyện không hay xảy ra.

Vị bác sĩ đi rồi. Linh San và Nhiếp Sanh nhìn nhau yên lặng. Sau đó, cửa phòng phẫu thuật mở. Khâm Đồng được đẩy ra. Bản năng kéo Linh San chạy theo. Nhìn Khâm Đồng mà Linh San muốn khóc. Chung quanh người cô ấy, ống cao su, băng vải, bình huyết thanh, ngón ngang. Khuôn mặt của Khâm Đồng xanh xao không giọt máu, mắt Khâm Đồng nhắm lại, những sợi lông mi cong vút. Tuy không còn sức sống nhưng vẫn đẹp tuyệt vời, đẹp một cách lẻ loi, cô độc.

Nhiếp Sanh nhìn theo suy nghĩ:

- Linh San, em hãy theo Khâm Đồng xuống phòng, anh đi ra văn phòng làm thủ tục nhé.

Lục Siêu bấy giờ mới bước tới.

- Anh Sanh này, hãy để cô ấy nằm phòng hạng nhất, bao

nhieu phí tổn, tôi chịu hết cho.

Thu cũng nói theo:

- Vâng, đừng tiếc tiền, chúng tôi bao hết mọi thứ.

Chúng tôi? Chúng tôi ư? Một trò chơi tình yêu? Một cuộc đánh bạc bằng cả sự sống? Linh San nhìn Lục Siêu, chợt thấy tức giận. Nàng không đề nén được nói:

- Anh chịu hết phí tổn ư? Anh làm thế là ý gì? Mua lại sự sống cho Khâm Đồng, hay muốn chuộc lại sự yên ổn của lương tâm?

Lục Siêu đứng sững người, nhìn Linh San. Khuôn mặt vẫn bình thản, không hối hận. Lục Siêu nói:

- Tôi không cần mua chuộc sự yên ổn của lương tâm. Vì lương tâm tôi không có gì phải cắn rứt cả. Khâm Đồng tìm đến cái chết là vì cô ấy ngu xuẩn. Trên đời này chẳng có gì đáng để ta tự tử cả. Cô tưởng cô ấy tự tử vì tôi ư? Như vậy là cô đã quan trọng hóa vấn đề lắm rồi đấy.

Và quay sang Thu, Lục Siêu nói:

- Thôi chúng ta đi nào!

Họ cùng bước ra cửa, đến cửa. Lục Siêu còn quay lại nói:

- Chúng tôi chịu mọi chi phí cũng chẳng có gì lạ cả, vì Khâm Đồng là bạn của chúng tôi.

Lục Siêu ngưng lại một chút nói:

- Chúng tôi sẽ mang tiền đến.

Linh San vẫn không buông tha:

- Ngoài tiền ra, anh không còn mang thứ nào khác lại nữa ư? Chẳng hạn một bó hoa một danh thiếp hay một món quà an ủi?

Lục Siêu tròn mắt nhìn Linh San như một quái vật.

- Linh San này, không lẽ cô không biết? Khâm Đồng không cần hoa, danh thiếp hay quà an ủi... Cô ấy chỉ cần tình yêu! Tôi không thể cho cô ta cái đó, thì cho cái khác có ích lợi gì?

Linh San tức giận:

- Anh... Anh không thể cho tình yêu? Anh chẳng từng cho cô ấy tình yêu là gì.

- Đồng ý là đã có. Nhưng đó đã thuộc vào quá khứ. Linh San à... Khâm Đồng trước kia đã từng yêu một người. Người đàn ông kia cũng đã chết mê chết mệt, đau khổ vì cô ta. Bây giờ cái tình cảm đó ở đâu? Tại sao chúng ta cứ mãi đuổi theo những cái đã mất.

Lục Siêu chăm chú nhìn Linh San tiếp:

- Cô không hiểu tôi. Tôi có cái nhìn nhân sinh quan khác cô, tôi sống một cách thực tế, sống thật, tôi hưởng thụ cuộc sống cũng như muốn người khác cũng được hưởng thụ như tôi. Không ai rắc rối ai, ức hiếp ai. Và Khâm Đồng khi yêu tôi, đã yêu bản chất tôi. Và tôi cũng không thể vì việc Khâm Đồng tự tử mà thay đổi quan niệm sống của mình. Bởi vì, nếu làm như vậy tôi trở về bên cạnh Khâm Đồng, đó không phải là tình yêu nữa mà đó là sự bức bách của việc sống còn của Khâm Đồng thôi, và như vậy tôi sẽ hận cô ta... Nếu cô thông minh cô chịu khó suy nghĩ một chút, hẳn cô cũng không muốn sống chung với một người đàn ông hận mình.

Linh San thấy bối rối, thật sự bối rối. Có lẽ vì một đêm không ngủ... Có lẽ vì lời của Lục Siêu. Linh San mở to mắt nhìn theo Lục Siêu đang dìu Thu đi ra ngoài. Nàng lẩm bẩm:

- Vái trời một ngày nào đó cô Thu cũng sẽ bỏ rơi anh!

Không ngờ Lục Siêu rất thính tai, nghe thấy quay lại:

- Rất có thể có ngày ấy. Cuộc đời đâu có đoán trước được dễ dàng như vậy? Và nếu ngày đó xảy đến. Tôi sẽ chấp nhận. Tôi sẽ bỏ đi thật xa và không quấy rầy tới Thu.

Họ đi rồi. Linh San vẫn đứng như trời trồng nhìn theo. Chợt nhiên Linh San như hiểu ra. Tại sao Khâm Đồng lại có thể yêu Lục Siêu một cách điên cuồng, một cách say đắm như vậy? Rõ ràng là vì Lục Siêu đã dám sống "thật", sống một cách phóng khoáng, sống một cách "tàn nhẫn".

Khâm Đồng đã được đưa vào phòng bệnh nằm mê man. Nàng vẫn được tiếp máu. Nhưng những giọt máu kia rõ ràng không đủ nhuộm tươi một chút nào khuôn mặt xanh xao. Nhiếp Sanh và Linh San ngồi cạnh giường canh. Thời gian chậm chậm trôi. Nhiếp Sanh chợt nói:

- Trời sắp sáng rồi.

Linh San giật mình. Chết rồi! Như vậy là đã qua một đêm. Ta lại quên bằng chuyện điện thoại về nhà. Chắc hẳn là cha mẹ quýnh cả lên. Còn Bằng Phi nữa! Linh San vội nói với Nhiếp Sanh.

- Để tôi đi gọi điện thoại.

Câu nói của Linh San như cũng đánh thức Nhiếp Sanh, Sanh nói:

- Thôi Linh San về nghỉ đi, để tôi ở đây canh chừng một mình cũng được.

- Không được. Tôi phải đợi đến lúc chị Khâm Đồng tỉnh dậy, đợi chị ấy qua cơn nguy hiểm.

Và Linh San ra khỏi phòng bệnh, xuống phòng dưới tìm điện thoại công cộng. Người tiếp máy là bà Lưu, vừa nghe được giọng nói của Linh San, bà đã hét lên.

- Linh San, con đi đâu vậy? Cả nhà nhốn nháo tìm con, cả hai vợ chồng Linh Trân nữa con ở đâu thế?

- Dạ con đang ở bệnh viện.

Bà Lưu la lớn:

- Ở bệnh viện? Sao vậy? Con bị đụng xe ư?

- Dạ không phải, mẹ Oi. Con bình an, không sao cả!

Máy nghe bên kia đầu dây hình như có người giựt, rồi tiếng của Bằng Phi, giọng hốt hải.

- Linh San, em ở đâu vậy? Em gặp tai nạn ư? Anh sẽ đến ngay.

Linh San nghĩ nếu để Phi đến, tình cảnh sẽ trở nên phức tạp nên nói:

- Không, đừng! em không sao cả, em bình an, có điều... Bạn em bệnh em phải đưa chị ấy vào bệnh viện mà quên điện thoại về báo...

Phi nói, giọng nhỏ hân:

- Em đừng dối anh. Linh San! Anh đã đến trường của em, nghe họ nói là em cùng Nhiếp Sanh đi chung...

Linh San bối rối.

- Vâng chúng em đến nhà một người bạn nhưng chị này không có ở nhà, đến nhà người bạn khác, bắt gặp người bạn đó. Và chị này lại bệnh bất ngờ...

Bằng Phi nói nhanh:

- Linh San, em nói gì vậy? Cái gì người bạn này rồi người bạn kia, anh nghe không hiểu gì cả. Em có mê sảng không? Em đang bệnh chứ?

- Không phải em bệnh. Anh khủng quá, em nói bạn em bệnh mà.

- Nhiếp Sanh bệnh à?

- Không phải Nhiếp Sanh... Mà là bạn của anh ấy.

- Nói thật đi, bạn của em hay là bạn của Nhiếp Sanh chứ! Thôi khỏi nói gì hết, bây giờ em ở đâu, anh đến đón ngay.

- Không được, anh không tới đây được.

Đầu dây bên kia hình như lại bị người khác giật lấy. Bây giờ Linh San nghe tiếng cha:

- Linh San, cha không cần biết ai bệnh. không cần biết hiện con ở đâu. Cha hạn định cho con trong vòng nửa tiếng nữa phải có mặt ở nhà.

- Vâng, con sẽ về ngay.

Gác máy, Linh San trở về phòng bệnh. Khâm Đồng vẫn chưa

tỉnh. Nhiếp Sanh vẫn còn ngồi canh chừng. Linh San bước tới đặt tay lên vai của Nhiếp Sanh nói:

- Em phải về trước, bao giờ chị ấy tỉnh anh hãy điện thoại cho em ngay.

Sanh gật đầu. Linh San lại nói:

- Anh cũng đừng để mình mệt quá. Hãy lại sa lông giường kia dựa lưng một chút cho khỏe.

Nhưng Nhiếp Sanh không chịu. Linh San đưa mắt nhìn hai người cảm thấy chua xót. Linh San cũng không hiểu tại sao Khâm Đồng có thể vì Lục Siêu mà chặt tay còn Nhiếp Sanh lại vì Khâm Đồng mà phải thức suốt đêm dài. Phải chăng đời là một chuỗi nợ mắt xích. Càng nghĩ Linh San càng thấy rối bời. Một đêm không ngủ căng thẳng, mệt mỏi, khiến Linh San cảm thấy toàn thân như rã rời.

Về đến nhà vừa bước vào nhà là Linh San bị cả nhà vây quanh. Nghi ngờ, hỏi han, trách móc... Đủ thứ câu hỏi.

- Linh San chuyện xảy ra thế nào?

- Linh San tại sao con xanh xao tiêu tụy như vậy?

- Linh San này, Nhiếp Sanh ngã bệnh ư?

- Linh San em có thấy khỏe không?

Trong lúc Linh San mệt mỏi ngã người xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu.

- Xin quý vị để yên cho tôi một chút.

Mọi người mới yên, nhưng tất cả cặp mắt lại đổ dồn về phía

nàng. Linh San lại thấy bối rối. Bằng Phi ngồi xuống cạnh an ủi.

- Suốt đêm qua em không ngủ phải không? Em có vẻ mệt, mặt mày xanh xao quá!

Linh San nhìn Bằng Phi rồi quay lại nhìn cha mẹ, nói:

- Ba má biết không? con có một người bạn gái chặt vào tay tự tử con phải thức canh cô ấy suốt đêm.

Bà Lưu giật mình, bà có vẻ quan tâm.

- Vậy ư? Thế cứu sống chưa?

- Chị ấy chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm. Chị ấy vẫn còn mê man.

- Tại sao thế?

- Vì bạn trai của cô ấy yêu người khác, chị ấy bị bỏ rơi.

Linh San quay lại Bằng Phi:

- Anh Phi, sau này anh có bỏ rơi em để theo người đàn bà khác không?

Bằng Phi vòng tay qua ôm lấy Linh San.

- Em điên rồi, em mệt mỏi quá! Lại bị căng thẳng nên em hay nghĩ ngợi. Bây giờ đã đến giờ anh đi làm, em ở đây chiều anh có chuyện sẽ nói với em.

- Chuyện gì chứ?

- Lúc đi tìm em, anh nghe em đi cùng Nhiếp Sanh, anh đã tưởng anh mất luôn em rồi. Tối qua đối với anh dài như một

thế kỷ. Bây giờ em phải hứa với anh một điều.

- Điều gì?

- Từ đây về sau em đừng có “mất tích” bất tử thế này nữa, em làm anh muốn đứng tim.

Linh San bá cổ Bằng Phi xuống, chủ động hôn lên môi chàng một cái hôn dài say đắm.

Sau khi Bằng Phi đi làm, Linh San đã ngủ được một chút. Giấc ngủ đầy ác mộng. Lúc thì Linh San mơ thấy đôi tay của Khâm Đồng loan đầy máu. Lời nói của Đồng vắng bên tai “Mọi chuyện tôi đều làm sai hết, thôi đành kết liễu đời mình...” Rồi lại mơ thấy Lục Siêu với một cán dao cắm phập lên ngực, đôi mắt trợn trừng nhưng vẫn hùng dũng nói “Tôi nào có tội tình gì? Tôi đâu có thiếu nợ cô ấy, hay làm lỗi gì với cô đâu...” Một lúc Linh San lại mơ thấy Nhiếp Sanh ôm lấy Khâm Đồng với đôi mắt trợn trừng “Cô ấy chết rồi... Chết thật rồi...” rồi lại mơ thấy cô Thu ôm lấy Lục Siêu cười vừa hỏi: “Tại sao cô ta lại tự sát? Phải chăng vì không được yêu là phải tìm đến cái chết ử...”

Rồi Linh San lại mơ thấy Khâm Đồng trong chiếc robe màu trắng dáng nhẹ nhàng như tiên nữ đứng trước mặt Bằng Phi: “Anh là đàn ông con trai, đối với tình cảm anh phải biết dứt khoát. Nếu tôi không còn yêu anh, thì anh còn cố níu kéo tôi lại làm gì?”. Rồi Linh San lại thấy Bằng Phi nắm lấy tay của Khâm Đồng nhưng vẫn quay người lại nói với Linh San: “Người mà anh yêu say đắm là Khâm Đồng, chứ không phải là em...”

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại reo vang. Linh San nhảy xuống giường, trán ướt đầm mồ hôi. Linh San nghe giọng mẹ

nói điện thoại.

- Anh là gì? Nhiếp Sanh à? Linh San nó đang ngủ...

Linh San vội vàng chụp lấy ống nghe trong phòng ngủ, nói nhanh qua máy...

- Anh Nhiếp Sanh đó ư? Chị ấy tỉnh rồi à?

Giọng của Nhiếp Sanh có vẻ hoảng hốt:

- Vâng. Linh San, tốt nhất là em đến ngay đi. Cô ấy có vẻ nguy kịch lắm!

Linh San đặt ngay nói xuống. Xong ra phòng khách, nàng định bỏ chạy ra ngoài, bà Lưu đuổi theo sau:

- Linh San con đi đâu vậy? Con hãy để địa chỉ lại cho me...

Nhưng hình như Linh San không nghe thấy, bóng nàng đã biến mất ở cầu thang.

Khi đến bệnh viện. Linh San thấy ngay Nhiếp Sanh đang ngồi ở trước cửa phòng, hai tay ôm lấy đầu. Y tá ra vào rất nhộn nhịp. Linh San rùng mình, hay là Khâm Đồng đã chết. Chết rồi ư? Linh San xông tới, Nhiếp Sanh ngẩng đầu lên, mắt đỏ hoe.

- Linh San!

- Chị ấy đã chết rồi à?

Linh San run rẩy hỏi. Sanh lắc đầu:

- Chưa, bác sĩ đang cấp cứu.

Nhiếp Sanh nhìn Linh San:

- Ban nãy Khâm Đồng tỉnh dậy, thấy mình nằm trong bệnh viện, thấy những chai huyết thanh và ống dẫn oxy, cô ấy như điên lên, cô ấy hét bảo mình không muốn sống tại sao cứu sống cô ấy? Và Khâm Đồng đã giật đứt tất cả, đập bể cả chai huyết tương. Bác sĩ và y tá đến kịp đề cô ấy xuống và thay hết mọi thứ, chích thêm một ống thuốc an thần, cô ấy mới chịu nằm yên. Bác sĩ nói với những người không muốn sống thế này thuốc men gì cũng vô nghĩa với việc trị liệu. Mạch của Khâm Đồng rất yếu và chuyện cô ấy ngừng thở chỉ là thời gian.

Linh San yên lặng nghe. Xong đẩy cửa phòng bệnh bước vào. Khâm Đồng đang nằm trên giường, tay chân đều bị trói chặt. Có lẽ bác sĩ lại sợ Khâm Đồng đập phá. Linh San thật sự xúc động. Đôi mắt của Khâm Đồng đang mở to, cô ta đang thức. Một cô y tá đang quét dọn những mảnh vỡ của chai huyết thanh cũ. Linh San đứng ở đầu giường bệnh cúi xuống nhìn Khâm Đồng.

- Chị Khâm Đồng.

Khâm Đồng chớp mắt nhìn San.

- Chị Đồng ơi! Sao chị lại khổ thế này? Nói thật với chị, em chỉ tự sát khi nào chuyện đó làm cho người yêu, vậy thì sẽ không bao giờ em tự tử đâu chị ạ.

Khâm Đồng trừng trừng mắt nhìn, Linh San, cuối cùng rồi cô ấy cũng nói.

- Cảm ơn điều Linh San vừa nói. Tôi cũng biết là Lục Siêu không hề quan tâm đến chuyện tôi tự sát mà anh ấy chỉ hận. Hận cái ngu của tôi, hận cái hẹp hòi của tôi. Vì cái chết của tôi chỉ tạo thành một bóng tối nhỏ trong cuộc đời anh ấy.

- Đã biết như vậy tại sao chị còn tự sát?

Khâm Đồng thở dài.

- Tôi tự sát không phải để trả thù hay để làm nực Chi tại tôi thấy cuộc sống mệt mỏi quá! Nên tôi không muốn sống nữa.

- Tại sao?

Mắt Khâm Đồng như hai cái giếng sâu:

- Tại sao ư? Linh San đã biết người ta sống để làm gì. Thường thì người ta sống vì yêu và được yêu. Sống vì được trọng vọng được người khác cần như đàn ông sống vì có người đàn bà cần tới, chồng sống với vợ, cha mẹ sống vì con. Người làm chính trị vì có quần chúng. Tóm lại con người sống vì được người khác yêu chuộng và cần thiết. Còn tôi, sống để làm gì? Tôi không còn gì cả. Không có người cần sự hiện diện của tôi không có ai yêu tôi.

- Chị không biết là bây giờ có một người đang chăm sóc cho chị ư?

Khâm Đồng thở dài:

- Linh San muốn nói tới Nhiếp Sanh ư? Anh ấy có hạnh phúc của anh ấy. Tôi chỉ là một thanh gỗ nổi. Không có tôi anh ấy vẫn sống. Anh ấy không phải là con người dễ xúc động.

- Có nghĩa là chị cần một người dễ xúc động ư?

- Không phải. Tôi thì bây giờ không còn gì hết. Tình yêu, dục vọng, bận bịu cần thiết, tất cả không có, cuộc sống tôi chẳng có một ý nghĩa gì, hoàn toàn không.

Linh San nhìn Khâm Đồng, mắt người đàn bà trước mặt mở trừng trừng không còn cảm xúc. Linh San chột rùng mình. Khuôn mặt của thần chết. Một khuôn mặt không còn muốn sống. Linh San muốn bày tỏ, muốn chụp lấy Khâm Đồng để lay động tình cảm của nàng, nhưng nàng lại thấy bất lực. Đôi mắt kia đã khép lại như không còn muốn nhìn thấy cái thế gian này nữa.

- Chị Khâm Đồng!

Linh San gọi nhưng Khâm Đồng vẫn nằm yên.

- Chị Khâm Đồng! Chị Khâm Đồng!

Linh San gọi tiếp, Nhiếp Sanh bên ngoài xông vào tường là Khâm Đồng đã chết. Một y tá bước tới, bắt mạch, xem mí mắt Khâm Đồng rồi nói với Linh San:

- Cô ấy vẫn tỉnh. nhưng cô ấy không thèm lên tiếng. Có lẽ cô ấy thật sự đã không muốn sống.

Linh San ngẩng lên nhìn Nhiếp Sanh, suy nghĩ một chút rồi nói nhanh:

- Anh ở đây với chị Khâm Đồng một chút nhé. Tôi về rồi sẽ trở lại ngay.

Nói xong Linh San chạy ra ngoài.

Nửa tiếng đồng hồ sau Linh San lại quay về phòng bệnh, không khí thật yên lặng. Nhiếp Sanh đang dựa vào sa lông ngủ, một y tá nhìn thấy Linh San bước vào lắc đầu với nàng. Khâm Đồng vẫn nằm đó bất động.

Linh San kéo gối kế bên giường nàng, lấy trong túi ra một quyển sách mở ra, giống như đang đập một linh mục đang

cầu nguyện trước người hấp hối. Linh San đọc chậm rãi:

“Lần đầu tiên gặp Khâm Đồng, không làm sao quên được đôi mắt của nàng. Tôi chưa hề thấy đôi mắt của người con gái nào đẹp như vậy, mỗi lần Đồng nhìn tôi cười, là tôi lại cảm thấy lòng như lâng lâng. Người xưa đã ví ánh mắt như làn thu ba và nụ cười. “Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc”, không cường điệu tí nào...”

Linh San ngồi rất ngay ngắn đọc thật rõ, và thật chậm rãi quyển “Tập ký đồng yêu”. Từng trang, từng trang một, khi Linh San đọc đến đoạn:

“Tôi nay thế nào? Quả thật tôi rất mong mình trở thành một thằng điên, tôi chỉ mong sao Khâm Đồng lại trở về. Vì trong cuộc đời này. Trong cuộc sống này làm gì có được người con gái thứ hai để tôi rung động, như đã từng rung động với Khâm Đồng, sẽ không bao giờ có. Vì Thượng đế chỉ tạo ra một Khâm Đồng. Một Khâm Đồng duy nhất mà thôi...”

Khâm Đồng không còn chịu được nữa, nàng mở to mắt đắm lệ, hỏi:

- Linh San, chị đang đọc cái gì thế?

Linh San đóng quyển vở lại, đưa cái bìa với bốn chữ “Tập ký đồng yêu”, để trước mắt Khâm Đồng. Đồng chớp mắt, Linh San cúi xuống nói nhỏ bên tai của Khâm Đồng:

- Chị Khâm Đồng, chị thấy đó, trên đời này vẫn có người yêu chị, vẫn có cái cho chị lưu luyến, đó là chưa nói chị còn đứa con gái. Bé Sở Sở chị biết không?

Khâm Đồng mở to mắt và đột nhiên nàng òa khóc. Nhiếp Sanh và mấy cô y tá chạy đến, chỉ thấy Khâm Đồng khóc nức

nở. Không phải chỉ có Khâm Đồng mà cả Linh San. Nhiếp Sanh ngo ngác hỏi:

- Sao vậy? Chuyện gì thế?

Linh San đặt quyển vở lên ngực Khâm Đồng nói:

- Phần còn lại một mình chị đọc nhé.

Và quay sang Nhiếp Sanh, Linh San nói:

- Ông khờ ạ chuyện này kể ra cho ông nghe dài dòng lắm, nhưng tôi nghĩ bây giờ Khâm Đồng sẽ sống luôn chứ không chết nữa.

CHƯƠNG 19

Bằng Phi trở về nhà sau một ngày làm việc với tâm trạng nôn nóng. Chàng cho xe phóng như bay về nhà. Vừa bước vào phòng khách, Phi phải ngạc nhiên khi thấy Linh San đang ngồi dựa ghế sa lông với ly rượu trên tay. Phòng không mở đèn, Sờ Sờ với cô Hương lại vắng. Bóng đen tràn lan.

- Bé Sờ Sờ đâu rồi?

- Sờ Sờ và Hương đều bên nhà em.

- Thế sao em lại ở đây?

Bằng Phi kinh ngạc bước tới đỡ ly rượu trên tay Linh San. May quá chỉ là ly rượu chất đỏ. Phi ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nắm lấy đôi tay người yêu.

- Chắc em có điều gì muốn nói với anh? Buổi sáng anh điện thoại đến nhà em mấy lượt, nhưng mẹ em đều nói em bận, ở nhà một chút lại đi... Em... em làm sao thế? Sao mặt em xanh như vậy? Cô bạn của em... Bạn của em chết rồi, phải không?

Linh San nhìn thẳng vào mắt Phi.

- Chưa... Chị ấy chưa chết... Ban nãy em vừa điện thoại đến đấy... chị ấy chưa chết... Vừa đọc vừa khóc.

- Đọc sách.

Bằng Phi không hiểu hỏi:

- Cũng không phải là sách, đó chỉ là một quyển vở.

Bằng Phi nhìn Linh San rồi cười.

- Thôi được. Linh San này, em đừng buồn vì chuyện của người khác. Ở bệnh viện có bác sĩ, có y tá, có bạn bè, cha mẹ của cô ấy chăm sóc cho cô ạ Em hãy bình tĩnh, vui lên nào đừng rầu rầu mãi, được chứ?

- Chị ấy không có cha mẹ lẫn người thân.

Bằng Phi chăm chú nhìn Linh San:

- Ồ! Anh hiểu rồi, em là nàng tiên giàu tình cảm, em muốn đem tình thương của mình ra ban cho người ư?

- Em không phải là tiên nữ, em chỉ là yêu quái, Sở Sở nói như vậy.

Bằng Phi lúng túng:

- Ồ! Linh San. Chuyện này có liên hệ gì đến Sở Sở, sao em lại liên tưởng phong phú thế?

- Giữa con người với con người làm sao nói là không liên hệ?

Phi đứng lên, rồi lại ngồi xuống nắm lấy tay Linh San:

- Em... Em làm sao thế? Em mệt? Mất ngủ Khó chịu? Khó chịu lắm phải không?

Phi kéo Linh San vào lòng tựa cằm lên mái tóc nàng:

- Em đừng bức mình, Linh San a... Trên đời này, trái đất này loài người phát triển ghê gớm. Đi đâu ta cũng gặp vui và nỗi khổ riêng. Em không nên ôm đồm, em sẽ không lo xuế đâu.

Hãy lo cho chính mình, Linh San hay là em xin nghỉ phép vài hôm, anh cũng thế. Chúng ta sẽ cùng đến A Lý Sơn ở mấy bữa, khuyây khỏa, em thấy sao?

Linh San đẩy Bằng Phi ra, nàng như có vẻ giằng co lắm, một lúc nói:

- Anh Phi, anh có thể giúp em làm việc không?

- Cái gì anh cũng sẵn sàng.

Phi nói nhưng lại nghĩ ngợi:

- Đương nhiên, nếu việc đó nằm trong khả năng của anh.

- Chắc chắn là trong khả năng anh thôi.

- Vậy thì em hãy nói nhanh đi.

- Anh...

Linh San cắn môi, ngưng lại suy nghĩ. Bằng Phi đưa tay lên sờ trán Linh San:

- Em làm sao thế? Em nào có sốt đâu mà thần thò như vậy. Linh San, có gì khó khăn, không nói được, em cứ nói. Bằng mọi cách anh sẽ giúp em giải quyết.

Linh San đã quyết định dứt khoát:

- Vậy thì em nói. Em muốn anh cùng em đến bệnh viện, không phải chỉ một mình anh, mà cả bé Sở Sở nữa!

- Anh và bé Sở Sở? Đến bệnh viện? Em muốn thế là thế nào?

- Muốn anh và cháu đến thăm một người bạn của em.

Bằng Phi chăm chú nhìn Linh San.

- Có lẽ em mệt quá, đuối quá nên bệnh rồi.
- Em khỏe lắm, không bệnh gì cả. Anh Bằng Phi, anh có biết người bạn tự sát của em là ai không?

Bằng Phi tái mặt:

- Ai vậy?
- Anh có biết người mà bé Sỏ Sỏ thường gọi là dì Trương đó là ai không?

Bằng Phi càng bối rối. Linh San bình tĩnh nói:

- Chị ấy không phải họ Trương. Chị ấy họ Bùi, tên là Khâm Đồng.
- Há!

Bằng Phi loạng choạng. Cánh tay chàng quơ đụng cốc rượu trên bàn “rõn”. Ly rượu rơi xuống đất vỡ tan. Máu rượu chất loang trên nền trông giống như máu. Giống như máu trên cánh tay của Khâm Đồng. Phi mở to mắt, trừng trừng nhìn Linh San không nói được lời gì cả.

- Có lẽ chị ấy sắp chết. Thầy thuốc họ đã làm hết sức mình, nhưng chị ấy mất máu nhiều quá lại yếu tim. Cái quan trọng hơn hết ở đây là Khâm Đồng không thiết sống. Em vừa điện thoại hỏi, bác sĩ cho biết khả năng hồi phục của chị Khâm Đồng chỉ có năm mươi phần trăm.

Mắt Phi đỏ hoe, chàng chỉ chăm chăm nhìn Linh San:

- Chị ấy nói: “Tôi đã sai lầm mọi thứ và như vậy chỉ còn nước

chết thôi“. Anh biết không, có một lúc, chị Khâm Đồng đã lén lút tìm gặp bé Sở Sở, sau đó bị em thấy chị ấy chỉ là một người đàn bà cô đơn, hoàn toàn lẻ loi không có một cái gì bầu vú, ngoài... cái chết!

Bằng Phi úp mặt vào lòng tay. Chàng có vẻ đau khổ. Quá khứ từ ký ức quay tròn... Những tháng ngày mật ngọt, khổ đau chua xót, cay đắng... Tất cả như sóng cuộn, như thác đổ réo gọi... Khâm Đồng... Khâm Đồng! Khâm Đồng! Rồi cuối cùng âm thanh cũng lắng xuống, chỉ còn là tiếng vang. Có một người đàn bà sắp chết. Một người đàn bà sắp chết rồi! Người đàn bà đó lại có tên là Khâm Đồng!

Linh San nói, giọng nói nàng như vang vang từ núi cao:

- Anh Bằng Phi, anh đừng tàn nhẫn như vậy. Em biết, hiện nay chị ấy chỉ mong mỗi mơ ước gặp một người đúng hơn là hai người đó là anh và bé Sở Sở. Anh hãy đưa bé Sở Sở đến đây đi! Nhất định anh phải đi! Vợ chồng dù một ngày cũng là vợ chồng, chưa kể anh và chị ấy đã có với nhau một đứa con. Tất cả ân oán giang hồ, đứng trước mặt thần chết, còn có ý nghĩa gì? Anh Bằng Phi! Khâm Đồng cần anh và Sở Sở, anh hãy đến đây!

Bằng Phi đứng bật dậy:

- Được rồi. Em đưa bé Sở Sở qua đây, anh chuẩn bị và chúng ta cùng đi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, họ đã có mặt tại bệnh viện.

Khi họ đẩy cửa bước vào, Nhiếp Sanh đã giật mình ngạc nhiên. Linh San bước tới ra hiệu. Nàng muốn Sanh không phản ứng gì hết để Bằng Phi tự nhiên. Thật ra thì Bằng Phi

không để ý đến sự hiện diện của Sanh, vừa đẩy cửa bước vào là Phi đã bước nhanh tới cạnh giường Khâm Đồng. Khuôn mặt xanh xao không không sức sống kia làm tim chàng đau nhói. Khâm Đồng đang nhắm mắt, những dây trói đã được tháo ra. Nghe tiếng động, Khâm Đồng mở mắt nhìn thấy Bằng Phi lại nhắm mắt lại với nụ cười.

- Con người trước khi chết thường có nhiều ảo giác.

Bé Sở Sở nhận ra người trước mặt, nó kêu lên:

- Dì Trương ơi! Tại sao dì ngủ ở đây, dì bệnh hả?

Bây giờ Khâm Đồng mới mở to mắt. Trên khuôn mặt đỏ chỉ có đôi mắt là còn linh động.

- Sở Sở đấy ư? Thật đúng là Sở Sở chứ?

Sở Sở nói:

- Vâng con đây, dì Trương. Cha đưa con đến đây để gặp dì.

Bằng Phi ngồi xuống chiếc ghế bên giường. Dáng tiêu tụy của Khâm Đồng làm chàng đau đớn. Khuôn mặt xanh xao kia, những cánh tay khẳng khiu, cằm nhọn và đôi mắt sâu... Bằng Phi không cảm lòng được, chàng nắm lấy tay Khâm Đồng, cánh tay không bị thương, với lời tắc nghẹn:

- Khâm Đồng, tại sao lại nông nổi thế này? Khâm Đồng, em xanh xao tiêu tụy quá. Khâm Đồng, cái thằng chết bầm kia nó làm gì em? Nó không chăm sóc em để em tự sát! Nụ cười sức sống hồn nhiên của em đâu rồi? Khâm Đồng, em không thể... em không có quyền... Em không được nằm ở đây...

Khâm Đồng như nhận thức ra được đây là sự thật, không phải là nằm mơ Nàng nhìn bé Sở Sở, rồi nhìn Phi, lắng nghe

lời thì thầm... Mắt Khâm Đồng mở to... Và những giọt nước mắt từ từ lăn xuống má... Khâm Đồng bắt đầu khóc, hết khóc lại cười. Nàng có vẻ xúc động.

- Anh Phi, tại sao anh lại tốt với em như vậy? Sao anh không mắng, không chửi, không sỉ nhục, cười ngạo con người xấu xa của em? Anh đến đây để nhìn những giây phút cuối đời em ư? Anh Phi, anh có giận em không? Anh có thù em không? Sao anh không chửi mắng gì em cả vậy?

- Khâm Đồng, anh làm sao chửi mắng em được? Ngay trong giây phút chia tay, dù rất đau đớn nhưng anh nào có chửi được em? Anh không thể như vậy được, em không có gì để trách mắng hết.

- Em hiểu chuyện đó, vì em đã đọc “Tập ký Đồng yêu”.

- Em đã đọc ư?

Khâm Đồng rút tay ra khỏi tay Phi, sờ nhẹ lên mặt chàng và nói:

- Vâng. Anh Phi em thật có lỗi với anh. Tất cả những gì xảy ra hôm nay, đều là sự báo ứng. Có thể trên thế gian này có đấng vô hình, chi phối mọi thứ. ân đền oán trả. Có tội phải đền tội. Em chấp nhận điều đó... Em đã sai lầm nhiều... Em không ân hận... Trái lại em hết sức vui. Sự hiện diện của anh hôm nay của anh làm em mãn nguyện lắm rồi...

Bằng Phi nói như thét:

- Khâm Đồng! Em còn trẻ quá, con đường trước mặt còn dài, em không có quyền chết!

Khâm Đồng nghẹn ngào:

- Anh Phi, sao anh nói thế? Tại sao anh cư xử với em tốt như vậy hử anh? Em chỉ là một đồng xương tàn, em ngu muội. Không biết giữ hạnh phúc khi nó còn nằm trong tay mình, em hư đốn, hết thuốc chữa, tội đáng em chết...

Bằng Phi cũng khóc:

- Đừng nói vậy, Khâm Đồng! Em không có quyền chết, em cũng chẳng sai vì em đã sống theo ý muốn của em.

- Thế này... Mà anh còn cho là em không sai... ? Anh đúng là thằng điên.

- Em cho là anh điên lâu rồi cơ mà, em còn nhớ bài hát trước kia anh đã hát?

- Anh còn nhớ ư?

- Nhớ chứ! Nhớ cặn kẽ mọi thứ. Em khóc, em cười, em hát thế nào? Cách ăn mặc, trang điểm của em ra sao, mùi da thịt của em...

- Như vậy anh có tha thứ cho em không? Tha thứ mọi lỗi lầm cũ, cả chuyện em bỏ đi?

- Anh sẵn sàng, nhưng có một thứ anh sẽ không tha.

- Đó là cái gì?

- Anh nhất quyết không tha, chuyện em nằm đây đợi chết, anh cũng không tha thứ chuyện em coi thường sinh mệnh của mình.

Bàn tay yếu ớt của Khâm Đồng đưa lên vuốt lấy má Bằng Phi, mắt nàng ứa lệ:

- Anh Phi, em sẽ nghe lời anh, anh hãy ban cho em sức mạnh để em sống.

Nãy giờ đứng cạnh đó với đôi mắt tò mò nhìn cha rồi nhìn dì Trương. Sờ Sờ giờ mới lên tiếng:

- Cha ơi, dì Trương ơi, hai người làm gì đấy?

Phi ngẩng đầu lên, rồi kéo bé Sờ Sờ lại gần Khâm Đồng.

- Nghe này, con. Đây không phải là dì Trương nào cả, đây là mẹ ruột của con.

- Cha!

Bằng Phi lập lại:

- Đúng là mẹ ruột con. Mẹ con chưa chết, chỉ tại mấy năm nay mẹ con không có ở gần bên cha con ta, nên cha nói vậy. Sờ Sờ, bây giờ con lớn rồi, con phải biết rõ sự thật. Con nhìn cho rõ, mẹ con đó, sao con không gọi mẹ đi.

Bé Sờ Sờ nghi ngờ nhìn Bằng Phi, rồi nhìn Khâm Đồng, mím môi không nói gì cả. Khâm Đồng sờ nhẹ mặt con, nói:

- Đừng bức con, anh Phi ạ. Sờ Sờ con cũng đừng gọi dì là mẹ, vì dì không xứng đáng là mẹ của con. Cứ gọi dì là dì Trương được rồi. Dì Trương thật sự có lỗi với cha con và cả với con nữa.

Sờ Sờ đứng tần ngần nhìn Khâm Đồng, nhìn thật lâu, rồi đột nhiên tình mẫu tử tự nhiên như vậy lấy hai người, Sờ Sờ bước tới, ôm lấy Khâm Đồng hét to:

- Mẹ Oi, mẹ! Mẹ là mẹ của con, tại sao con phải gọi mẹ là dì Trương? Con biết mà, con biết là mẹ còn sống mà, con biết từ

lâu rồi!

Khâm Đồng vừa khóc vừa gọi:

- Sở Sở con!

Linh San cảm thấy căn phòng bệnh nhỏ bé này không còn đủ chỗ cho nàng đứng. Mắt nhòa lệ. Nàng quay đầu định bước ra, chợt thấy Nhiếp Sanh. Sanh cũng đang đứng sững sờ ở cửa. Linh San kéo lấy vạt áo Sanh, nói:

- Thôi chúng ta ra ngoài.

Cả hai bỏ ra ngoài. Trong phòng còn lại ba người, họ đang ôm nhau, vừa cười vừa khóc. Linh San nghĩ, hình như họ không còn biết trong cõi đời này còn ai nữa, và nàng nhặt tấm bảng “Phòng bệnh, miễn tiếp khách” máng lên cửa.

Rồi cùng Sanh xuống lầu, ra khỏi bệnh viện.

Bây giờ là mùa thu, gió đêm lạnh. Đường vắng. Họ đứng nhìn nhau. Nhiếp Sanh nói:

- Tôi thấy đói, tôi nghĩ là em cũng thế. Chúng ta cùng đi ăn chút gì vậy? Tôi mời.

- Vâng.

Thế là họ cùng nhau kéo đến quán cơm tây. Quán cũng vắng. Nhiếp Sanh chọn một góc, ngồi xuống. Linh San nói:

- Tôi muốn dùng một ít rượu.

- Tôi cũng thế.

Thế là họ gọi rượu, gọi chút gì. Nhiếp Sanh nâng ly lên.

- Linh San, thường thì Linh San gọi tôi là gì?
- Anh khờ!
- Vâng, và hôm nay tôi mới phát hiện ra một điều là tôi chỉ thiếu một sợi thần kinh, còn Linh San, Linh San mất cả bộ Óc.
- Sao vậy?
- Vì nếu em có óc, biết suy nghĩ làm sao em lại ngu đến độ đem quyển “tập ký Đồng yêu” đến bệnh viện? Cái đó coi như tạm tha thứ đi, đằng này em dẫn cả cha con Bằng Phi đến cho Khâm Đồng. Cô muốn đạo diễn một vở kịch gì vậy? Bây giờ vợ chồng con cái người ta trùng phùng, còn Linh San? Linh San định thế nào chứ?

Linh San ngẩn ngơ Nàng bung ly rượu lên nốc cạn. Rồi chột buồn cười:

- Em à? Vâng đúng là người không có óc, em không biết tính toán gì hết cả.

Linh San nhìn Nhiếp Sanh rồi nói lớn:

- Xin lỗi, anh Nhiếp Sanh em thật lắm lần... bây giờ em mới thấy mình điên điên...

Và Linh San lại rót một ly đầy rượu, nâng cao:

- Nào anh Nhiếp Sanh, người điên xin mời anh người khờ một ly nào!

Và Linh San uống cạn ly Nhiếp Sanh do dự rồi cũng cạn. Rót thêm hai cốc rượu khác, hỏi:

- Linh San nghĩ coi bây giờ chúng ta đang ở tình trạng gì?

Linh San cười buồn:

- Em, giờ không có óc, nên không nghĩ được gì hết.
- Theo anh thì, chúng ta hiện nay như kẻ mất bến đậu, mặc tình trôi dạt và tình cờ gặp nhau đây...

Linh San nói:

- Nói vậy vậy mà cũng nói. Chúng ta đã quen nhau hơn bốn năm nay rồi, làm sao nói là tình cờ gặp nhau?
- Vậy là Linh San còn nghĩ ra, Linh San còn một chút bộ Óc.

Họ cùng nhau cười, rồi cụng ly. Nhiếp Sanh nói:

- Nếu tiếp tục uống như thế này, chắc ta sẽ say.

Linh San nhìn Sanh:

- Say cũng có cái hay của nó. Bây giờ em mới biết tại sao Khâm Đồng thích uống rượu, Bằng Phi cũng thế. Thì ra rượu tạo cho người cảm giác phiêu diêu. Không phiền muộn, thấy sáng khoái, chỉ thích cười...

Nhiếp Sanh lắc đầu:

- Không hẳn như vậy đâu. Bằng Phi mỗi lần uống rượu là thờ thần ngồi như khúc gỗ.

Họ nhìn nhau cùng cười, cùng cụng ly rồi cùng uống. Nhiếp Sanh nói:

- Này Linh San, anh có đề nghị này hay lắm.
- Nào nói đi.

- Em xem, chúng ta hai đứa đều có vẻ không bình thường. Em thì điên mà anh thì khùng. Chúng ta đều là nạn nhân của khổ đau, tại sao chúng ta không hợp lại thành một “gia đình đau khổ”.

Linh San cười:

- Hợp lại ư? Em chưa hề nghe đến chuyện như vậy bao giờ. Anh khờ ơi, bao nhiêu năm rồi, bây giờ mới thấy anh ăn nói khá một chút.

- Nhờ rượu đấy.

- à thì ra rượu có nhiều công dụng quá. Khâm Đồng rượu vào thì khóc, Bằng Phi thì thần thờ, em thì cười, còn anh thì rượu vào lại nói hay.

- Như vậy rồi sao?

Linh San nói:

- Vậy thì quá rõ ràng. Anh Nhiếp Sanh, ta cũng chưa đến nỗi điên. Hợp lại để làm gì? Một bi kịch gia đình mới? Biết là bi kịch sao cứ để nó xảy ra Bộ anh muốn tạo nên thù hận ư?

- Thù hận?

- Đúng vậy... Giả sử như một năm trước ta lấy nhau thì chắc chưa có gì xảy ra. Nhưng bây giờ thì, người anh yêu không phải là tôi, cũng như người tôi yêu không phải là anh. Nếu bây giờ ta lấy nhau, có phải là tạo ra một gia đình đổ nát? Không, không thể được, thà là tôn thờ chủ nghĩa độc thân chứ không thể làm chuyện điên khùng như vậy.

- Linh San nói có lý vậy cộng thêm một lý nào.

Họ lại cạ ly. Không biết họ cụng như vậy đã đến ly thứ mấy, có điều cả hai đều thấy đầu óc choáng váng, đứng không vững.

- Nếu chúng ta không kết hợp nhau được, thì Linh San tính sao?

Linh San nói:

- Tôi cũng không biết. Có lẽ tôi sẽ đi đến một nơi thật xa, một nơi không có người, còn anh?

- Tôi cũng thế.

Linh San cười ngặt ngoẽo:

- Vậy thì thế này. Em sẽ đến Nam cực, còn anh anh về Bắc cực. Sau khi đến nơi, ta sẽ gọi thư cho nhau thăm hỏi nhé!

Nhiếp Sanh nói:

- Hay lắm. Giữ lời hứa nhé?

- Vâng, cạ ly nào.

Thế là họ cùng cười, cùng cạ ly, rồi lại gọi thêm rượu. Linh San mơ hồ cảm thấy mình đã uống thật nhiều, cười rất nhiều và nói rất nhiều... Họ cùng ăn bít tết, uống rượu no say... Sau đó không biết bằng cách nào, họ đã đến được nhà ga xe lửa. Hình như họ cũng có mua hai vé xe. Chắc phải là một vé đến “ Bắc cực ” và một vé đến “ Nam cực ”.

Rồi Linh San nhớ... Hình như họ đã bước lên xe.

CHƯƠNG KẾT

Lúc tỉnh dậy, Linh San thấy nắng đã chói chang ngoài khung cửa.

Linh San cảm thấy bênh bồng, nàng ngược nhìn lên trần nhà, sờ lên thành giường, khung cảnh thật quen thuộc. Rõ ràng là ở nhà của tạ Thế chuyện gì đã xảy ra?

Nàng nhớ là tối hôm qua khi ăn bữa tối với Nhiếp Sanh nàng đã có uống rượu và sau đó họ đã cùng kéo nhau ra nhà ga xe lửa, hình như có mua được hai vé... Vậy sao giờ này lại có mặt ở nhà? Linh San ngồi dậy, đầu vẫn còn choáng váng có điều không nặng lắm. Nhưng mà hình như buổi tối chỉ uống rượu vang đỏ. Không lẽ rượu vang đỏ có thể làm say như vậy được sao? Cửa mở, Linh San thấy mẹ bước vào. Bà Lưu hỏi:

- Tỉnh rồi đấy à? Con học cái gì tốt không học, lại tập tành uống rượu say. Chuyện gì đã xảy ra?

Linh San nuốt nước bọt, nàng cảm thấy cổ mình thật khô. Bà Lưu thấy vậy đưa cho nàng một ly nước lọc. Linh San nốc cạn nói:

- Con... sao con có mặt ở đây?

- Con một mình về.

- Làm sao con một mình về?

- Nghe ông quản lý chung cư nói. Ông ấy thấy con bước xuống xe taxi mà thân hình lảo đảo nên ông ấy phải đỡ con lên đây. Con có biết, con đến nhà trong trạng thái nào không?

- Thế nào mẹ?

Linh San giật mình, nàng nhìn xuống cơ thể, chiếc áo ban chiều đã được thay bằng bộ áo ngủ sạch sẽ.

- Con yên tâm, lúc con về quần áo vẫn ngay ngắn, có điều tay con lại cầm một chiếc vé tàu hỏa đi Đài Nam. Con còn hỏi mẹ đã đến Nam cực rồi phải không? Con muốn mẹ điện thoại cho Nhiếp Sanh để báo cho Nhiếp Sanh để báo cho cậu ấy biết.

Linh San ngơ ngác một chút, rồi cười phá lên.

- Đúng là một chuyện hoang đường, mua vé tàu hỏa về Đài Nam lại để đi Nam cực. Tàu hỏa không đi lại leo lên xe taxi Địa chỉ ở Nam cực lại là địa chỉ nhà mình, buồn cười thật.

Bà Lưu chau mày:

- Con cười nổi? Con không biết uống rượu mà lại bắt chước Bằng Phi uống rượu cho say.

Bằng Phi! Bằng Phi! Cái tên đó như một mũi dao nhọn đâm nhói tim Linh San.

Linh San vừa cười vừa nói:

- Con định đến Nam cực rồi cuộc lại quay về nhà. Con giống như con chim quen sống trong lồng, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cái tổ ấm của mình, vui thật!

Bà Lưu kinh ngạc nhìn con.

- Mẹ hỏi thật con đã tỉnh rượu chưa?

Bà cúi xuống nâng cằm con lên, chợt giật mình Linh San cười mà nước mắt ràn rụa.

- Con làm sao thế Linh San. Tôi qua lúc con và Bằng Phi ra ngoài có phải hai đứa đã cãi lộn với nhau?

Và quay ra ngoài bà gọi lớn:

- Thúy Liên ơi, con qua nhà bên gọi cậu Bằng Phi đến đây nhanh.

Nhưng Linh San đã cản lại với những giọt nước mắt.

- Mẹ đừng gọi anh ấy. Con không muốn. Con chỉ muốn đi thật xa.

Bà Lưu vội vã lấy tay đặt lên trán của Linh San:

- Con bệnh rồi! Con nằm đi để mẹ bảo Thúy Liên xin phép cho con nghỉ thêm một ngày.

Linh San nghĩ đến trường học, đến đám học trò ngoan, đến ngày nghỉ hôm qua nàng ngồi dậy:

- Không! Con đã khỏe rồi, mẹ yên tâm. Bây giờ con chuẩn bị đi dạy.

Thúy Liên từ ngoài cửa thò đầu vào.

- Thưa bà, cô Hương nói, ông Phi đưa bé Sở Sở đi từ hôm qua mãi đến nay chưa về.

Bà Lưu đưa mắt nhìn Linh San:

- Sao vậy? Thế này thì rõ ràng là đã cãi nhau phải không?

Linh San nhìn mẹ, suy nghĩ một chút rồi tiếp:

- Chúng con không có cãi nhau. Thôi được rồi, cứ kể như chúng con cãi nhau đi.

- Tại sao là cứ kể như?

Linh San nói mà nước mắt ràn rụa:

- Thì mẹ cứ coi như vậy đi. Tại sao mẹ cứ bắt con kể lể. con không muốn nói đến chuyện đó nữa.

Bà Lưu thấy con giận, xuống nước:

- Thôi được rồi, mẹ không nói đến chuyện đó nữa. Chẳng qua mẹ quan tâm đến chúng con, mẹ, không muốn chuyện nhỏ xé to mà bất hoà.

- Mẹ!

- Được rồi mẹ không muốn nói nữa.

Linh San thay áo và đi vào phòng vệ sinh. Trong kính là khuôn mặt tiêu tụy vô thần. Tại sao ta lại phải vậy mãi trong chuyện buồn phiền? Tất cả là một sự tự nguyện. Chính ta đã đạo diễn cho vở kịch đoàn tụ thế mà bây giờ, sao ta lại buồn rầu đau đớn. Không! Ta là con điên, một thứ ngu xuẩn! Linh San nhìn vào kính và tự rửa mình. Không có gì để trách mình. Tự ta mà... Ta đã đem hạnh phúc của chính mình ra để tặng lại cho người khác. Ta thật rộng rãi, thật vĩ đại. Nhưng cũng thật đáng chán. Ta là một đứa ngu oi là ngu, một đứa không có khối óc, không biết tính toán thiệt hơn, không có lý trí lẫn tư tưởng. Ta chỉ đáng đi thật xa, đến mãi vùng Nam cực buốt giá.

Có tiếng điện thoại reo vang. Tiếp là giọng nói của bà Lưu:

- Linh San ơi điện thoại của con nè.

Linh San bước ra khỏi phòng vệ sinh, tiếp lấy ống nghe. Giọng nói rất phấn khởi của Bằng Phi:

-Ồ. Linh San đó ư? Anh báo cho em một tin vui. Khâm Đồng đã thoát khỏi nguy hiểm. Cô ấy đã ăn và ngủ được. Bác sĩ nói chỉ cần nghỉ thêm ở đây ít hôm là Khâm Đồng có thể xuất viện. Và bây giờ thì anh thấy Khâm Đồng đã trở lại tin yêu cuộc đời.

Linh San nghe giọng nói của mình trả lời một cách yếu đuối máy móc:

- Vậy ư? Em cũng sớm đoán ra như vậy, chị Khâm Đồng sẽ khỏi bệnh và như vậy ai cũng sẽ yên tâm.

Linh San nói mà trong đầu là một khoảng trống lớn. Đúng rồi, ta là kẻ không có đầu óc.

Bằng Phi tiếp:

- Vâng. Anh còn muốn cho em biết. Linh San này, bây giờ anh không về nhà, anh sẽ đến sở luôn. Bé Sở Sở tối qua ngủ rất ngon trong phòng bệnh. Anh sẵn xe đưa nó đi học luôn. Mọi việc tốt đẹp cả, yên tâm.

Linh San nói khẽ.

- Em có nói là em không yên tâm bao giờ đâu?

- Em nói gì thế? Anh nghe không rõ.

- Không có gì anh ạ.

Giọng của Bằng Phi tràn đầy niềm vui và sức sống:

- Bây giờ anh đến sở làm. Linh San, anh hiện có rất nhiều điều muốn nói với em. Đợi bao giờ tan sở về chúng mình sẽ nói với nhau nhiều hơn.

- Vâng.

- Vâng, tạm biệt em.

- Tạm biệt.

Linh San chậm rãi đặt ống nghe xuống. Quay lại, nàng thấy mẹ đang nhìn mình với nụ cười thật tươi. Linh San, hiểu người mẹ nào cũng vậy cả. Vui sướng khi thấy con cái làm hòa với hạnh phúc. Linh San ngồi xuống ghế sắp xếp lại sách vở. Bà Lưu hỏi:

- Hôm nay con dạy buổi chiều mà?

- Vâng con quên mất.

Linh San vỗ vỗ trán rồi ngẩng lên nhìn mẹ:

- Cha đã đi làm, và em Linh Vũ đã đi học rồi phải không mẹ?

- Dĩ nhiên rồi, mẹ thấy hình như con chưa tỉnh hẳn rượu, để mẹ đi làm thức ăn sáng, con ăn xong, chắc sẽ khỏe ngay.

Bà Lưu bước ra khỏi phòng, Linh San ngồi trầm tư trước bàn thật lâu, nàng mới đứng dậy mở ngăn kéo ra đếm tổng số tiền mình có. Tất cả hơn năm ngàn bạc. Linh San bỏ vào túi, lấy thêm căn cước, thẻ giáo viên... Rồi nàng mới lấy giấy trắng ra.

“Thưa ba má!

Con rất mệt mỏi, cần phải đi xa một thời gian, chuyện ở nhà trường nhờ ba má nói với chị Linh Trân đứng lớp thay con một thời gian, xin hãy yên tâm con sẽ liên lạc với ba má sau. Con cảm thấy rằng dù có điên cỡ nào, chắc con cũng sẽ tự chăm sóc lấy mình được.

Hôn ba má,

Con Linh San”

Nàng lại lấy ra một tờ giấy trắng khác, viết:

“Gửi anh Bằng Phi và chị Khâm Đồng,

Em xin chúc mừng sự đoàn tụ của gia đình. Hãy nhớ và cố giữ lấy hạnh phúc có sẵn trong tay. Đừng vô tình làm nó tan vỡ. Xin hãy nhắc lại với bé Sở Sở: Con yêu quái ngày nào đã đến Nam cực mất rồi!

Nữ yêu điên”.

Hai mảnh giấy trắng được niêm trong hai phong bì khác nhau, một cái gửi cho cha còn một cái là tên Bằng Phi. Cả hai đều được đặt trong hộc tủ. Linh San đứng dậy lắc đầu, không hiểu sao nàng lại thấy mình bình thản, rất thoải mái. Linh San có cảm tưởng như mình là một hiệp sĩ phong lưu, nàng quay lưng, lấy túi xách và đi ra phòng khách. Linh San ăn hết phần ăn sáng của mẹ dành cho, nàng cười với mẹ rồi đi ra ngoài, với tâm trạng của chiến sĩ Kinh Kha một đi không trở lại. Thôi tạm biệt, xin tạm biệt tất cả.

Nàng gọi xe taxi đi thẳng đến nhà ga Đài Bắc.

Đến nhà ga, Linh San ngược mắt nhìn lên. Địa danh nhiều đến phát ngợp, Cơ Long, Thụ Lâm, Sơn Giai, Đào duyên, Hồ

Khẩu, Trúc Nam... Hàng trăm nơi biết chọn nào nơi nào để đến. Linh San đứng đó mà ngẩn ngơ. Bây giờ nàng mới thấy một điều là đất trời rộng quá mà chẳng nơi nào để ta dung thân. Thôi thì chọn đại một nơi nào đó, nàng chợt nhớ đến ngày hôm qua, Bằng Phi đã đề nghị đến núi A Lý Sơn nghỉ mát. Sinh ra ở Đài Loan mà lại không biết núi A Lý Sơn thì cũng tiếc thật. Vậy thì trước khi đến Nam cực sao ta không đến A Lý Sơn để xem mặt trời mọc, để ngắm lấy cảnh núi rừng nguyên thủy.

Thế là Linh San mua vé tàu hỏa đến Gia Nghĩa. Tối hôm ấy nàng ngụ ở khách sạn nhỏ, nghĩ đến cảnh đoàn tụ gia đình hạnh phúc của Bằng Phi Linh San không quên hình ảnh ba người ôm nhau vừa cười vừa khóc trong bệnh viện, nàng tự nhủ lấy mình.

- Linh San này, mi không sai đâu. Mi đã làm được một việc rất đẹp, rất quý. Mi đã từng yêu thì cũng không nên buồn, mi là một nữ hiệp rộng rãi đáng đề cao.

Qua sáng hôm sau, Linh San đáp xe lửa lên núi A Lý Sơn. Nàng đã nhìn thấy cây thần, đã nhìn thấy núi rừng nguyên thủy, đã nhìn thấy hồ "Hai Chị Em", nàng cũng đã đến thăm Viện Bảo Tàng... Người ta đi có đôi, vừa đi vừa nói vừa cười, còn Linh San? Chỉ là một chiếc bóng, một con chim nhạn lạc bầy. Tối hôm ấy lúc nằm ở nhà trọ trên núi A Lý Sơn, nhìn ánh trăng vàng vạc bên khung cửa sổ, bóng núi, bóng cây lặng lẽ. Linh San không còn thấy mình khẳng khái rộng lượng đẹp như một thần tượng nữa. Nàng như một quả bóng xì hơi, nàng thấy nhớ nhà, nhớ Bằng Phi nhớ hạnh phúc đánh mất. Linh San khóc ướt đầm cả gối, khóc sưng đỏ cả mắt, đến ruột gan như bị rách toang. Linh San khóc cho sự ngu muội cho mình, cho sự tài khôn, cho lòng hào hiệp. Nàng khóc và

chỉ biết khóc.

Chợt nhiên có tiếng điện thoại. Linh San cầm ống nghe lên một cách máy móc:

- Alô! Ai đấy?

- Linh San đấy phải không?

- Ờ!

Linh San buông rơi máy nói, nàng chợt có cảm giác như mạch máu đông cứng lại, tim ngừng đập. Linh San trừng trừng nhìn điện thoại. Phải anh ấy không? Tại sao Phi lại biết ta đến đây. Linh San cẩn thận cầm ống nghe lên.

- A lô!

Bên kia đầu dây là một sự yên lặng. Điện thoại đã bị cắt. Linh San đặt ống nghe xuống. Nàng thần thờ ngồi đó lòng nôn nả như chờ đợi. Chờ đợi giọng nói ban nãy lại vang lên. Hay ta nằm mơ Ta nhầm lẫn?

Có tiếng gõ cửa. Chắc mấy cô dọn phòng, đến trái giường quét dọn. Linh San chùi vội nước mắt. Bước tới cửa mà lòng vẫn còn tiếc rẻ chiếc điện thoại.

Cửa mở, trái tim Linh San như ngừng đập. Bên ngoài là Bằng Phi, chàng đang đứng sừng sững, với đôi mắt sáng. Linh San bối rối, đôi chân như nhũn ra. Bằng Phi đã bước vào với chiếc áo ấm màu đỏ trên tay. Chàng khoác áo lên người nàng và giọng nói như tắc nghẽn:

- Lần sau có đến núi A Lý này, em nhớ mang theo áo ấm. Ở đây quanh năm là mùa đông.

Linh San chớp chớp mắt. Cẩn nhẹ môi. Sự thật đây ư?

Sau đấy nàng cảm thấy đôi vai được ôm cứng. Cái siết chắc chắn, ấm áp, quen thuộc. Giọng nói của chàng xúc động, đau khổ nhưng lại đầy tình yêu.

- Em định làm gì thế? Em đúng là điên? Em muốn làm hiệp sĩ ư? Tại sao em lại bỏ người chồng sắp cưới của mình một cách dễ dàng như vậy?

Linh San tựa đầu vào vai Phi Nàng muốn tìm lại cái hơi ấm quen thuộc. Nước mắt ngăn mãi mà cứ chảy như mưa. Linh San vòng tay ra sau ôm lấy Bằng Phi Ai có cười mặc kệ. Không cần biết gì hết. Phải giữ lấy. Không rộng lượng phóng khoáng, quân tử nữa. Cũng không cần biết Nam cực hay Bắc cực... Và Linh San òa lên khóc, khóc như một đứa con nít.

Bằng Phi để cho Linh San được khóc, khóc thỏa mãn. Xong chàng đẩy nhẹ nàng ra, lấy mùi soa chạm mắt cho Linh San. Phi hỏi khi nhìn đôi mắt sưng húp của Linh San:

- Em đã khóc suốt đêm qua phải không? Xem đôi mắt em này, nó to và đỏ như hai trái hồng đào. Anh không ngờ em lại có quá nhiều nước mắt như vậy.

Linh San lấy tay dụi mắt, muốn khóc lại muốn cười.

Bằng Phi dìu Linh San lại ghé sa lông ngồi xuống. Chàng nói nghiêm nghị:

- Từ đây về sau, em phải hứa với anh, là em không còn “mất tích” kiểu này nữa, nghe không? Tại sao em không giữ lời, tại sao em lại bỏ anh để đi “Nam cực” em...

Chợt nhiên mắt Phi đỏ lên:

- Em đúng là khủng điên....

Linh San vừa cảm thấy hạnh phúc, vừa tủi thân:

- Lúc ở bệnh viện, nhìn cảnh anh, Sở Sở và Khâm Đồng ôm nhau trùng phùng. Em...

Linh San chợt thấy bối rối. Biết sự kiện sau đó đã diễn biến ra sao? nàng nói trở đi:

- Dù sao, em cũng khỏe lắm, không có gì, anh yên tâm, rồi em sẽ biết cách để làm lại cuộc đời, anh đừng lo cho em.

Bằng Phi to tiếng:

- Đúng là em điên! Em không biết người anh yêu là em ư? Em không biết la tình cảm của anh dành cho Khâm Đồng hiện nay chỉ là sự cảm thông thương hại. Khi anh biết Khâm Đồng bệnh và ở trạng thái nguy kịch. Đứng trên vị trí con người, trên tình nghĩa đạo đức và cả quá khứ... Bỗng phen anh là phải cứu Khâm Đồng. Tình cảm đó khá phức tạp, nhưng rõ ràng không phải là tình yêu.

Bằng Phi chau mày suy nghĩ một lúc, lại tiếp:

- Nói một cách khác khi nghe em cho biết Khâm Đồng bệnh nặng, anh đã bối rối hoảng hốt, nhưng khi nghe nói em đã bỏ nhà đi, thì anh lại thấy tan nát tất cả, anh có thể chết được.

Linh San nhào vào lòng Phi:

- Ồ! Anh Phi, anh nói thế chỉ an ủi em thôi? Anh không gạt em chứ?

Bằng Phi cúi xuống:

- An ủi, gạt em? Nếu mất em thật không biết rồi anh sẽ sống ra sao? Anh nghĩ, chắc chắn một điều là anh sẽ không tự sát, nhưng có lẽ anh sẽ điên mất.

Linh San ngẩng lên nhìn, thấy mắt Phi rướm lệ.

- Anh Phi, anh đừng khóc, đàn ông ai lại khóc. Em sẽ không bao giờ bỏ đi nữa, em xin hứa, hứa chắc với anh!

Bằng Phi úp mặt lên tóc của Linh San, chàng đã khóc thật, cả hai có thể nghe rõ cả nhịp đập tim của nhau. Cảm giác hạnh phúc của niềm vui đã đánh mất giờ tìm trở lại được. Thật lâu, Linh San mới ngẩng lên hỏi:

- Làm sao anh tìm được đến nơi này thế?

Bằng Phi như cố sắp xếp lại:

- à! Chiều hôm qua, lúc đang ở sở làm, anh nhận được điện thoại của mẹ em, nói là em đã bỏ đi. Mẹ cũng đọc cho anh nghe nội dung hai bức thư em để lại. Nói thật, lúc đầu, anh cũng không nghĩ ra xứ Nam cực của em là ở đâu. Đúng là lời của “yêu quái điên”. Anh quỳnh hấn lên. Lúc bay xe về Đài Bắc trên đường anh lại đặt nghi vấn. Hay là em vào bệnh viện? Và anh đã đi ngay đến đấy. Nhờ vậy gặp được ông Bắc cực.

Linh San ngạc nhiên:

- Ông Bắc cực nào?

- Thì anh chàng Nhiếp Sanh đấy?

- Tại sao Nhiếp Sanh lại có mặt ở bệnh viện?

- Ngay tối hôm kia Nhiếp Sanh đã đến bệnh viện. Nghĩa là

sau lúc chia tay với em đấy. Và ông ấy nằm gục ngay trên ghế chờ.

Linh San giật mình, nhưng nghĩ lại thấy tức cười:

- Sao vậy? Em thì nói đi Nam cực mà quay về nhà, còn Nhiếp Sanh đi Bắc cực lại đến bệnh viện. Ngộ thật! Cũng mua vé tàu hỏa rồi chẳng đi đâu hết.

Nhìn khuôn mặt Linh San, nụ cười còn chưa ráo nước mắt, Phi chợt thấy chua xót.

- Thế rồi sau đó?

- Sau đó thì Nhiếp Sanh mới kể cho anh nghe sự tích về Bắc cực và Nam cực của em và hắc. Em đã từ chối cùng hắc xây dựng một “Gia đình đau khổ”. Cũng như em đã mong mọi anh với Khâm Đồng đoàn tụ. Em biết không? Em làm như vậy... Em muốn gương vỡ lại lành là em đã xây dựng một “gia đình đau khổ” rồi đấy!

Linh San yên lặng mở to mắt, Bằng Phi tiếp:

- Anh và Nhiếp Sanh nói chuyện lâu lắm, nhưng vẫn không làm sao lần được điểm em đến, Khâm Đồng cũng rồi lên.

- Chị Khâm Đồng?

- Vâng và trước khi anh rời bệnh viện, Khâm Đồng cũng đã nhờ anh nói lại với em.

- Chị ấy nhắn gì?

- Khâm Đồng nói hạnh phúc đang nằm trong tay, đừng bao giờ dâng hiến cho người khác. Khâm Đồng nói đời nàng đã chín chắn. Sẽ không để cho một việc làm ngu muội thế này

xảy ra lần thứ hai. Nàng đã giác ngộ chân lý, và sẽ thực hiện đúng điều đã hứa khi trước.

- Thực hiện điều đã hứa?

- Vâng. Khâm Đồng bảo nói vậy là em hiểu.

Linh San yên lặng. Đột nhiên đầu nàng như lóe sáng, nàng nhớ lại lúc Khâm Đồng chặt tay tự sát, trước khi ngất xỉu, Khâm Đồng có nói: “Anh Nhiếp Sanh này, kiếp sau em sẽ lấy anh”. Có thật như vậy không? Đó là lời hứa? Có thể tin như vậy không chứ? Nhưng tại sao lại không? Nhiếp Sanh là người một thanh niên trung thực, đâu phải dễ tìm? Linh San chợt nghe lòng vui cạ Nàng vui vẻ hỏi Phi:

- Sau đó?

- Sau đó, anh đến nhà em, anh hỏi xem tấm vé tàu hỏa đến Nam cực của em còn không? Không còn. Anh nghĩ là chắc em đi về phía Nam. Mà ở phía Nam thành phố đâu mỗi là Gia Nghĩa. Ở đây lại gần núi A Lý Sơn mà anh có lần đề cập với em. Anh cấp tốc mua vé tàu hỏa nhanh đến Gia Nghĩa. Tối đây anh đi cùng khắp các khách sạn, xin được tra cứu quyển sổ lưu trú của khách ngày hôm trước, thấy tên mừng quá... nhưng em cũng đã bỏ đi. Anh đoán là em đến đây, nên...

Bằng Phi ngưng một chút, nhìn Linh San với nụ cười:

- Tối A Lý Sơn bằng tàu hỏa, anh lại vòng khắp các nhà trọ. Tìm được tên em lần nữa, và anh đã mượn phòng cạnh phòng em.

- Anh muốn được phòng vậy là hay lắm, anh đến bao giờ vậy?

- Sáng nay Ở Gia Nghĩa, anh đã biết ngay là em không có mang theo nhiều quần áo nên mua mấy cái cho em...

Linh San nũng nịu:

- Biết vậy mà... Anh chỉ mua cho em, còn anh... Sao anh chẳng mặc áo ấm?

Điện thoại đột ngột reo vang. Linh San nhìn Phi.

- Ai gọi đây nói nữa đây?

Bằng Phi nhắc điện thoại, quay sang nói:

- Có lẽ điện thoại viễn liên của ba mẹ em. Vì khi đã biết số phòng của em, anh đã điện thoại báo cho ba mẹ em để họ yên tâm.

Và Phi nói qua máy:

- Hai bác yên tâm, tất cả đâu đã vào đấy... Linh San làm sao trốn nổi con... hà hà..

Quay sang Linh San, Phi nói:

- Cha muốn nói chuyện với em.

Linh San chớp mắt, bối rối cầm ống nghe lên, cảm giác thẹn thùng làm nàng chỉ kêu lên một tiếng Cha.

- Cha!

Là yên lặng, ông Lưu có vẻ giận dữ:

- Con có biết cái điên của con làm cả nhà nhốn nháo lên không? Biết thế này gả phứt con ngay từ đầu cho đỡ mệt!

Linh San đỏ mặt.

- Cha!

ông Lưu có vẻ bình tĩnh lại:

- Hừ, thôi. Con cứ ở trên núi chơi thêm mấy bữa, lớp con đã có chị Linh Trân dạy thế. Con quậy quá! Cha mệt vì con.

- Dạ.

- Khoan đã, bé Sỏ Sỏ muốn nói chuyện với con đây.

- Sỏ Sỏ ư?

Đột nhiên, Linh San thấy tim đập mạnh, nàng đưa mắt nhìn Bằng Phi Không hiểu sao nàng thấy sợ con bé. Bằng Phi bước tới, đặt tay lên vai nàng, trấn an. Tiếng của Sỏ Sỏ vang trong máy, giọng của con bé kéo dài, nhõng nhẽo:

- Dì đó ư? Dì đi đâu vậy? Mẹ nói tại con đuổi dì đi. Con đâu có đuổi. Dì đừng giận con nhé! Con cũng không biết tại sao con gọi dì là yêu tinh... Con bây giờ thấy nhớ dì... Dì đi rồi, bây giờ con mới thấy nhớ dì quá...

Linh San nói, lòng xúc động:

- Sỏ Sỏ này... Dì sẽ thu xếp để về thật sớm.

- Vâng để con hát cho dì nghe một bài hát nhé, dì có nghe không?

- Được rồi.

Linh San nói mà lòng hồi hộp, không biết Sỏ Sỏ có hát bài “Con sợ cha con cưới dì ghê” không? Nhưng bé Sỏ Sỏ đã hát, giọng hát họa mi trẻ thơ với bài hát quen thuộc ngày nào Linh

San đã hát:

- “Trăng mờ chim bay xa

Đom đóm đã lập loè.

Núi mờ, sương bao phủ?

Côn trùng khóc nỉ non.

Trăng mờ, hoa lá lay

Gió đêm sao nghe lạnh

Đèn nhà ai không to?

Người hỡi người có hay... “

Sở Sở hát xong hỏi Linh San:

- Dì ơi, dì có thấy con nhớ rất rõ bài hát của dì không?

Linh San không nói được gì cả. Nàng ghen lời. Bài hát lâu lắm rồi Linh San đã không hát, vậy mà con bé vẫn nhớ. Linh San cầm ống nghe trên tay mà ngớ ngẩn. Bằng Phi bước tới, gỡ ống nghe đặt xuống. Rồi vòng tay ôm Linh San đứng nhìn ra cửa sổ.

Bên ngoài trời, ánh trăng mờ lung, cảnh vật mờ ảo. Mọi vật như chìm đắm trong mơ.

Họ cứ thế đứng yên lặng bên nhau nhìn cảnh vật. Hạnh phúc trong vòng tay. Hạnh phúc không xa vời. Và lời nói là thừa thãi trong lúc này.